

Chạm vào Mùa Nhớ

MÙA
ĐÔNG

CHẠM VÀO NỖI NHỚ

Tác giả: **Mùa Đông**

Thể loại: **Tản văn, Truyện ngắn.**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Đóng gói: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **Waka - 23/03/2017**

Mục lục

Lời nói đầu
TRUYỆN NGẮN
Những mùa dẫu yêu
Những cơn mưa đầu hạ
Ông mặt trời và cúc họa mi
Sự đợi chờ sẽ cho chúng ta một cơ hội chứ?
Hát cho tháng Hai nghe
Ngôi nhà của An
Vẫn nhớ về anh như ngày ấy
TẢN VẤN
Bao nhiêu cho vừa
Ngoảnh lại khi nhớ, mỉm cười khi qua
Lựa chọn của mỗi chúng ta
Trường cửu là thương
Tất cả chỉ như một bản tình ca cũ
Tình yêu cũng là những khoảng cách
Rồi một ngày chúng ta sẽ hiểu
Chiếc áo của chia tay
Đứng trước tình yêu, chúng ta đều nhỏ dại
Ngày ấy
Hãy cho nhau một đường lùi
Yêu thương mỗi ngày
Tới nơi đâu để thấy mãi mãi
Cần nhiều lắm để quên
Hãy cho nhau một lý do
Đến một lúc nào đó
Những người thất tình, họ yêu thiết tha lắm
Im lặng là vàng
Hãy để quá khứ được ngọt ngào
Người hãy về đi
Anh đã muộn mất rồi
Hãy bước về phía anh
Nơi em về, ngày vui không em?

Thói quen có những khi còn bền vững hơn cả tình yêu
Yêu một người

Lời nói đầu

Ở lưng chừng tuổi trẻ, bất kỳ ai trong chúng ta cũng đã từng có những lúc thấy mình là nỗi cô đơn vô tận của thế giới. Như một buổi sáng mùa thu chợt thấy hư vô trong đời, hay một ngày mưa rả rích, bỗng thấy mình chẳng thuộc về nơi đâu trên Trái Đất ngoài nỗi nhớ. Những ngày ấy, theo một cách nào đó, đều hướng chúng ta hoài niệm - về những ngày vô tư lự, những ngày hạnh phúc bên một ai đó, hay những ngày ta đứng lại còn người quay lưng... Đó là rất nhiều ngày đã đi qua khiến ta không thôi thương nhớ, để khi trở lòng, chỉ còn biết chạm vào màn sương của kỷ niệm mà rưng rưng.

Những ngày như thế, chúng ta đã đi qua và chẳng bao giờ còn có thể quay trở lại để nắm giữ hay đắm chìm. Cuộc sống đã như một cơn sóng thần cuốn xô chúng ta về bao ngã rẽ của cuộc đời và buộc chúng ta phải chọn lựa. Chẳng có con đường nào để hồi sinh ký ức. Đối với ký ức, tất cả những gì chúng ta có thể làm là hồi tưởng và giữ gìn. Bởi chúng ta không thể sống cùng quá khứ, sống vì quá khứ. Chúng ta chỉ có thể sống cùng hiện tại và sống vì tương lai. Những gì đã qua, xin hãy cứ là những gì đã-đi-qua.

Cuốn sách này được đặt tên Chạm vào nỗi nhớ, là những xúc cảm rưng rưng trong hồi tưởng thanh xuân của mỗi người về tình yêu, về niềm thương, về nhân duyên, về những tình cảm tri âm mà con người có thể dành tặng nhau trong cuộc sống, để ký ức đã từng có mãi tươi đẹp. Bởi chẳng dễ dàng được gặp nhau trong đời, được trao nhau yêu thương và có với nhau những kỷ niệm đẹp. Thế nên, đối với nỗi nhớ, hãy nâng niu, trân trọng và mỉm cười thật tươi, để khi chạm vào, mỗi trái tim đều có thể yên nhiên bình thản.

Cuốn sách này, xin dành tặng cho những nỗi nhớ của bạn!

TRUYỆN NGẮN

Những Mùa Dấu Yêu

Trong vô vàn tặng phẩm đẹp đẽ của cuộc sống, tình yêu được ví như cánh cửa mở ra những món quà hi vọng, niềm tin, sức mạnh...

Trong vô vàn gặp gỡ bình thường của đời người, định mệnh đôi khi chỉ bắt đầu từ khoảnh khắc đôi mắt vô tình lướt qua nhau trên đường phố đông người.

Trong vô vàn lựa chọn của trái tim, lặng giữ quá khứ trong miền hoài niệm xót xa hay mỉm cười với tháng ngày đang có, đôi khi cũng chỉ vì một người. Một người đến đúng lúc và cho ai đó thấy rằng, hạnh phúc luôn đợi chúng ta đến tìm.

Câu chuyện này được đặt tên bởi định mệnh và những điều nhỏ bé giản dị ấy...

Những ngày cuối xuân, Paris sôi nổi như một cô gái mới lớn được tự do, khắp nơi đầy ắp tiếng cười và khách du lịch kéo về thành phố mỗi ngày một nhiều. Khung cảnh chẳng khác gì bốn năm trước, lãng mạn, ngọt ngào, hoa lệ nhưng tận trong sâu thẳm lại khiến nỗi lòng những người xa quê như tôi trở nên xa xăm, mơ hồ. Giữa hàng trăm người đang trầm trồ chiêm ngưỡng Paris, tôi thấy mình như lạc về một miền nào đó của những giấc mơ. Ở nơi ấy, tôi được vùi đầu vào lòng mẹ sau mỗi mệt cuộc sống, được đi dọc con đường nhỏ tím biếc thạch thảo mỗi dịp cuối tuần về quê, được thấy màu đỏ sao vàng Tổ quốc nhuộm thắm lòng tự hào tung bay khắp mọi ngả, hay đơn giản chỉ là một lời động viên Găng lên nhé Nhiên bằng tiếng Việt. Ngẫm mà buồn. Con người quả là một loài sinh vật lạ kỳ và tham lam, muốn có tất cả rồi lại phủ nhận tất cả, luôn đặt mình vào một cuộc chơi trốn tìm và bế tắc ở trong đó.

Cũng bốn năm rồi, cuộc sống trôi qua tựa như một bản nhạc, lúc nhẹ nhàng, êm đềm, lúc lại dữ dội bao sóng gió. Nhìn lại, giờ tôi cũng chỉ còn có thể mỉm cười, tuổi trẻ của mình, dấu ra sao, cũng đã từng cháy hết cho đam

mê và can đảm vì một tình yêu rất đổi bình thường trong đời. Nước Pháp ngày ấy và nước Pháp bây giờ, trong trái tim tôi vẫn là khoảng trời tự do của cách mạng nhân quyền, dân quyền; là sông Seine uốn lượn êm đềm dưới chân tháp Eiffel; là bản “Tình ca phố Pơ Luy Mê”, là những buổi đầy ắp tình yêu của Ma-ri-uyét và Cô-dét mà Hugo đã gọi thành tên trong Những người khốn khổ; là những âm thanh thốt lên nghe rất gọi cảm... Đó là thứ tình yêu mà không một vùng đất, một quốc gia nào ngoài dải đất hình chữ S máu thịt có thể thay thế. Tôi liếc nhìn một lần nữa khung cảnh Paris trong cái nắng vàng chớm hạ. Bầu trời trong xanh dịu dàng, đường phố đông vui, phía xa nơi công viên, bồ câu tung bay vỗ cánh yên bình. Thành phố này vẫn đẹp hoàn hảo như chưa từng đánh mất ai. Mọi thứ như những thước phim quay chậm, hoặc giả mà có thể bắt lấy thời gian thì hẳn là đã có một cuốn album của tuổi trẻ, để khi lật lại, được trở về những vui buồn đã đi qua trong cuộc đời. Chợt nhận ra nơi này vẫn còn những tiếng cười khúc khích mỗi buổi ban mai tình tự, chỗ kia vẫn còn hình bóng của một trái tim cô đơn, lạc điệu; góc buồn công viên nào lại là một khoảng lặng cô đơn không lời... Một tiếng thở dài làm sao níu được quá khứ? Tôi dịu dàng mỉm cười với hồi ức và viết nhanh vào nhật ký những lời cuối cùng cho Paris. Chỉ vài phút nữa thôi, sau khi trở về Việt Nam, mọi thứ ở đây sẽ được đặt một cái tên mới - ký ức.

Sân bay..., một ngày nắng đẹp.

Khi viết những dòng này cho anh, em lại tiếp tục băn khoăn về buổi tối ngày hôm ấy. Nếu chúng ta không gặp nhau, nếu anh không dịu dàng đến thế, nếu em không tìm anh suốt những ngày qua, liệu em có thể gặp ai cho mình biết cảm giác yêu một người là như vậy. Con người ta sống trên đời, ai cũng mong được một lần nữa, được một lần giá như, nhưng trong lòng em, gặp anh, dù chỉ là phút chốc ấy, cũng không hề hối tiếc. Những ngày này Paris vừa gần lại vừa xa, em đi rồi, con đường gặp anh hôm đó liệu có còn ai ngoảnh lại mỗi ngày? Nuối tiếc là một trạng thái mang nhiều tuyệt vọng, vì nó khiến em trách bản thân mình đã chọn lãng quên anh. Tuổi trẻ của mình, em đã sống trọn trên đất người và nơi đây sẽ thêm thân thương vì từng có

anh.

Tạm biệt Paris, tạm biệt chàng trai đêm Giáng sinh!

Gấp cuốn sổ lại, tôi miên man trong nỗi nhớ của mình. Tôi chưa bao giờ khóc về anh, bởi những gì từng có đẹp như giấc mộng Lọ Lem. Bất ngờ và chóng vánh. Chỉ tiếc rằng tôi không hề có rào cản của thời khắc mười hai giờ đêm mà vẫn dễ vượt mất anh. Tôi ngây thơ nghĩ, đã là duyên phận, ắt sẽ gặp lại. Nhưng giữa một biển người, đôi khi duyên phận chỉ là cơn gió thoảng, không thể nắm bắt lại, dù chỉ là trong giấc mơ.

Tiếng loa thông báo hành trình của chuyến bay Paris - Sài Gòn đưa tôi về thực tại. Ngoảnh lại một lần cuối. Giá mà hôm ấy, tôi đã nắm lấy bàn tay anh chìa ra.

Minh

Đã mấy tháng kể từ đêm Giáng sinh ở Paris, tôi vẫn chưa thể nào quên cô gái ấy. Thật buồn cười vì ngay cả tên em tôi cũng không biết. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, xúc cảm và cả lý trí trong tôi đều không gọi nổi thành tên nổi nhớ này. Một ngày đẹp đẽ trong chuyến tham quan của mình, tôi đã dành đêm Giáng sinh cho Nhà thờ Đức Bà Paris. Quả không uổng công tôi trông chờ, đẹp hơn tất cả mọi sự tưởng tượng. Thành phố lung linh đèn hoa. Những bản thánh ca ngân vang dịu dặt. Tôi bắt gặp em ở đó, một mình, cô đơn, lặng lẽ khóc. Trong một đêm tuyệt vời như thế này, em làm tôi thấy không khỏi xót xa. Như một phần quà nhỏ bé, tôi đến bên em, nhẹ nhàng hỏi:

- Em không sao chứ? Đã có chuyện gì xảy ra với em phải không?

Em ngược nhìn tôi, đôi mắt mọng nước, tuyết rơi đầy trời và khung cảnh Paris rực rỡ đêm Giáng sinh bỗng trở nên long lanh, nhạt nhòa. Trong một thoáng xúc động giữa cô đơn lạc lõng, em đã cầm lấy bàn tay tôi và khóc to hơn. Nước mắt mỗi lúc một nhiều, vỡ òa. Mọi người qua lại cứ nhìn chúng tôi, đầu đó xì xào, Sao lại bắt nạt khiến cô ấy khóc như thế, hãy xin lỗi cô ấy đi... Tôi cảm thấy vô cùng bối rối và khó xử, nhất lại là trong đêm phúc lành này. Em mỗi lúc lại siết bàn tay tôi chặt hơn. Một cái gì đó vừa chạm tới trái

tim, trong khoảnh khắc bài thánh ca vang lên, tôi đã ôm em vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đã vương đầy tuyết của em, Không sao cả, anh ở đây, mọi thứ đều ổn rồi, không sao cả. Đó là Giáng sinh đầu tiên trong cuộc đời, tôi ôm một người con gái khóc, vì những đồng giao bất chợt.

Nếu chuyện chỉ dừng lại ở đó thì sẽ không có gì ngoài lời cảm ơn của em, và tôi tiếp tục với đêm Giáng sinh của mình, em tiếp tục với câu chuyện của em. Nhưng trên đất khách, trong lúc buồn bã, gặp được đồng hương quả là niềm hạnh phúc lớn lao, niềm vui vô tận. Em bình tĩnh trở lại và chúng tôi cùng trò chuyện. Tôi không hỏi thêm về điều đã khiến em rơi nước mắt, bởi tôi vốn rất sợ những giọt nước mắt như thế. Dù là của ai, nó đều làm tôi cảm thấy bất lực.

Tuy đã thôi khóc và đôi lúc mỉm cười nhưng tôi vẫn muốn em thực sự vui vẻ hơn. Tôi ngỏ ý cùng em tới sông Seine và tận hưởng không khí Giáng sinh. Dẫu sao thì nơi ấy cũng rất phù hợp để làm nguôi ngoai những trái tim đang tổn thương và tuyệt vọng. Chẳng biết có phải vì cảm động không nhưng em đã vui vẻ nhận lời.

Chúng tôi cùng thả bộ trên con phố nhỏ dẫn đến bảo tàng Louvre và Viện Hàn lâm Pháp. Paris ngày này dường như trôi chậm hơn trong những cái nắm tay và những nụ hôn ngọt ngào. Một buổi tối duyên dáng đến vậy, chỉ có thể là ở thành phố tình yêu này. Theo bước chân em, chúng tôi đứng trên cây cầu gỗ Pont des Arts. Quả đúng như tên gọi, cây cầu đẹp tựa một tác phẩm nghệ thuật. Dưới bóng của Nhà thờ Notre Dame cổ kính, trong lấp lánh ánh đèn mờ ảo, tôi lặng nhìn những chiếc khóa tình yêu được treo dày kín trên cây cầu. Đã bao nhiêu ước hẹn trọn vẹn nơi đây? Đã bao nhiêu người quay lại đây, nhặt lại mảnh vỡ của cuộc tình cũ để lấp vết khuyết trong tâm hồn? Còn lại chốn này, có chăng, chỉ là những ký ức vô cùng đẹp đẽ và trong sáng của một thời tuổi trẻ ai cũng từng có, yêu bằng tất cả và cho đi bằng tất cả. Mỉm cười trong những mộng lung vô định, ngón tay tôi lần theo chữ “Love” được khắc nghệ thuật trên một chiếc khóa gần em.

- Em đã bao giờ treo một chiếc khóa chưa? - Tôi cất lời, phá vỡ sự im lặng

bấy lâu.

- Chưa? Nó là một hành động đẹp, một ý nghĩ đẹp, một hẹn ước đẹp nhưng em không muốn khóa bất cứ thứ gì thuộc về tình yêu cả.

- Sao em lại khóc, có phải em buồn về chuyện tình cảm không? - Tôi e dè chạm tới nỗi buồn khi này của em.

- Nếu em nói rằng thành phố này chưa cho em gặp người đàn ông của đời mình thì anh có tin không? - Em nói tiếp. - Em không buồn vì chuyện tình cảm và cũng không có tình yêu để buồn. Lúc đó em bất giác nhớ mẹ quá. Anh biết đấy, trong khung cảnh này, nhìn gia đình bên nhau, em đã rất nhớ mẹ.

Em đã gọi về cho mẹ, nhưng chẳng dám nói gì cả, chỉ là rất muốn được nghe giọng của mẹ.

Chỉ là vậy thôi.

- Vậy mà anh cứ tưởng...

- Tưởng em bị tình yêu quay lưng ngày Giáng sinh ấy ạ? Xinh đẹp như em, yêu còn không được, ai dám bỏ. - Em tươi cười đáp lời tôi. Trong ánh đèn, tôi bỗng nhận ra em thật đẹp, nét đẹp Việt Nam - hồn nhiên, dịu dàng. Cô gái này, chắc chỉ đôi mươi.

Cứ thế, chúng tôi cùng thưởng ngoạn phong cảnh Paris, cùng nặn tuyết trong công viên với bao người, cùng nô đùa khi trượt băng, cùng chấp tay nguyện cầu trước Chúa. Bao nhiêu câu chuyện về nước Pháp cứ thế được chia sẻ một cách rất tự nhiên. Chỉ có điều em không hỏi tên tôi hay những gì đại loại thế, và tôi cũng không hỏi thêm gì về em. Chúng tôi cứ như đã quen nhau từ lâu lắm rồi.

Buổi tối ngày hôm đó kết thúc trong sự vui vẻ và những xuyên xao mơ hồ. Tôi về cùng em trên một chuyến tàu, cũng không nói thêm gì nhiều, chỉ là nhìn em thêm một chút, cười thêm một chút, dù sau đó tôi sẽ phải quay lại cả một quãng đường dài. Tôi đã rất muốn xin email của em nhưng không biết nói sao. Lúc ấy, dường như tôi không còn được như bình thường nữa, có đôi

chút ngại ngùng, đôi chút e dè, dù rất muốn. Có lẽ tôi sợ em từ chối. Nhưng nghĩ về chuyến bay khứ hồi của mình, tôi đã mạnh dạn đưa cho em mẫu giấy nhỏ, Cho anh địa chỉ mail nhé! Em nheo mắt cười tinh nghịch, Có duyên nhất định sẽ gặp lại, anh đi chuyến tàu này thì sẽ hay gặp em. Tôi toan mở lời thì em đã nói nhanh lời tạm biệt và bước xuống xe. Tôi lặng lẽ nhìn theo bóng em và mọi thứ cứ khuất dần về phía sau...

Tôi trở về Việt Nam hai ngày sau đó, cũng đã đôi lần đi trên chuyến tàu của ngày hôm trước, chẳng vì một lẽ gì rõ ràng và thuyết phục. Đôi lúc tự cười với đôi mắt dáo dác tìm gương mặt đáng yêu ấy, giữa biển người này, dễ gì gặp lại nhau. Cũng đã nhiều lần tự nói với bản thân, tại sao lại nhớ lâu đến thế, nhưng nhận ra câu hỏi ấy thật ngớ ngẩn. Nỗi nhớ chẳng bao giờ cần lý do. Những gì đã từng có với em, cho tới hôm nay, tôi luôn mong được lặp lại. Nhưng cuộc sống mà, đâu phải lúc nào cũng được như con người ta mong muốn. Nó vẫn cứ trôi đi và chúng ta vẫn phải tiếp tục. Như tôi bây giờ, lại mang nỗi nhớ bất lực ấy cùng đi làm, cùng giải quyết công việc, cùng an ủi nhau, cùng chuẩn bị thật tốt cho cuộc gặp gỡ đối tác quan trọng vào ngày mai.

* * *

Những tia nắng đầu hạ chiếu xiên qua khung cửa kính của căn phòng nhỏ. Đôi cánh mềm mỏng của bông đã yển thảo khẽ rung rinh đón chào gió thoảng sớm mai. Nhiên mỉm cười với ngày mới, hôm nay cô có một cuộc gặp đối tác rất quan trọng. Đây là dự án đầu tiên cô phụ trách, mọi tâm sức đều dành cho các bản kế hoạch. Bởi vậy mà ngay từ khi về nước tiếp nhận công việc, Nhiên đã miệt mài chuẩn bị. Cô không muốn có bất kỳ chi tiết nào bị lỗi, dù chỉ là nhỏ nhất. Hải lòng với hình ảnh cô gái tóc búi cao gọn gàng, môi phớt hồng và bộ đồ công sở trang nhã, nhẹ nhàng trong gương, Nhiên xếp tập hồ sơ vào chiếc túi xách khổ to, tự tin bước ra ngoài.

Nắng Sài Gòn, nắng đượm mồ hôi của một thành phố vội vã và tấp nập. Qua cửa xe, Nhiên bỗng thấy nhớ người nơi ấy, là nhớ hơn mọi ngày, nhớ để hoài niệm. Có thể bây giờ anh cũng giống như dòng người ngoài kia, hối hả,

tất bật với guồng quay của cuộc sống, đã quên đi cô bé khóc nức nở vì nhớ nhà hôm nào. Mấy ai nhớ được phút bất chợt của xúc cảm? Có lẽ chỉ mình cô là ngây ngô, chỉ mình cô còn tin vào cổ tích, tin vào những mong manh của duyên phận. Dầu vậy, ký ức vẫn cứ xuyến xao trong lòng. Thoáng lơ đãng mộng lung vừa rồi khiến Nhiên bồi hồi, cô ngậm ngùi quay về phía trước. Đồng hồ điện tử của taxi nổi lên dòng số thời gian đỏ đậm, cũng vừa được nửa đường, cô tranh thủ mở tài liệu kiểm tra một lần nữa, cố gắng lấy lại sự chuyên tâm vốn có của mình.

Cùng lúc ấy, tại quán cà phê Lalatisca trên đường Pastour, Minh đang nhâm nhi ly cà phê cappuchino, vẻ thư thái. Trong mọi cuộc gặp gỡ, nhất là với đối tác, anh luôn muốn đến sớm hơn, dù chỉ là vài phút. Với anh, điều ấy rất quan trọng. Nó thể hiện sự tôn trọng đối tác. Phong cách làm việc ấy của anh đã tạo được rất nhiều thiện cảm trong kinh doanh cũng như cuộc sống. Hơn nữa, với một ngày đẹp trời như thế này, ngắm đường phố vào buổi sáng cũng rất thú vị và yên bình.

Minh nhìn ra con đường phía trước, Sài Gòn mùa này dường như trôi chậm hơn giữa dòng chảy thời gian. Những chiếc đèn lồng màu trà xanh và màu cam treo kín khoảng không của một con ngõ nhỏ, chiếc xe đạp của một chàng trai đang chậm rãi lách qua đám trẻ chơi bóng. Dưới ánh nắng và sự cộng hưởng màu sơn của các khu nhà xung quanh, con đường nhỏ ấy như được nhuộm thêm một màu cam ấm áp tới rạo rực. Trên các bệ cửa sổ và bực ban công, dã yến thảo sắc sỡ khoe sắc, hòa cùng màu xanh thắm của những dây thường xuân leo dọc các ống nước. Sài Gòn nhẹ nhàng như một bản giao hưởng với đủ âm sắc của cuộc sống. Khung cảnh này, chỉ thiếu một cô gái là trở nên hoàn hảo. Ngẫm vậy, anh lại càng nhớ cô nhiều hơn. Có lẽ giờ này cô đang ngồi trên chuyến tàu ấy, tận hưởng mùa hè châu Âu và chẳng còn nhớ đến chàng trai đêm Giáng sinh hôm nào. Biết làm sao được, khi anh cứ nhớ tới một người rất xa xôi trong đời.

Chiếc xe taxi rẽ lối vào con đường nhỏ trên phố Pastour, Nhiên đưa tay chỉnh lại mái tóc qua chiếc gương cầm tay nhỏ. Vừa kịp giờ hẹn, cô muốn

mọi thứ phải thật hoàn hảo.

- Lalatisca cà phê hả em? - Tài xế taxi vừa nhìn hai bên đường vừa hỏi.

Cô khẽ dạ một tiếng. Những cơn gió đầu mùa thổi nhẹ qua cung đường nhỏ. Chẳng ai biết rằng lời thì thầm của tình yêu đang vương đầy con phố. Duyên phận, suy cho cùng, cũng chỉ là câu chuyện của những trái tim biết đợi chờ nhau.

Những cơn mưa đầu hạ

Tôi gặp lại Dương trong một chiều mưa tháng Sáu. Mưa mùa hạ, rào rào như xé nát những khoảng không bất tận của Hồ Tây. Giữa những trở mình của thiên nhiên và vồn vã đổi thay của lòng người, tôi thấy lòng chùng chình đến lạ, không buồn cũng không đau, chỉ là đôi chút tiếc nuối. Nếu là hai năm trước, hẳn tôi sẽ khóc. Nhưng giờ khác rồi, bao thốn thức một thời cũng đã trôi xa. Quả là thời gian và cuộc sống luôn có những biến cố để chúng ta biết cách thỏa hiệp với nỗi đau của con tim. Dương của ngày hôm nay, không còn là người đàn ông đã từng yêu tôi. Người đàn ông đang hạnh phúc bên vợ ấy, tôi tựa như chưa từng quen, có điều gì đó xa lắm, nửa như thực, nửa như ảo. Tôi bỗng bệnh trong mảng ký ức cũ, những mùa hạ tím man mác bằng lăng, những mùa hạ mưa mau, những góc phố anh đợi...

Mùa hạ đầu tiên của đời sinh viên, tôi tham gia chương trình tình nguyện 01/06 của Ngàn Hạc Giấy. Chuyển đi tới Lạng Sơn ấy đã để lại cho tuổi trẻ của tôi quá nhiều kỷ niệm và dư âm. Tôi gặp Dương ở đó. Trầm lắng, phong trần và trải nghiệm. Anh là trưởng đoàn phụ trách nhóm tình nguyện, còn tôi là cộng tác viên. Mới toanh, trẻ măng. Sẽ không có gì để chúng tôi chú ý đến nhau, nếu tôi không phải là một cô nương được chiều chuộng và bao bọc quá kỹ. Từ trước tới giờ, tôi chưa bao giờ được đi rừng núi hiểm trở, ngay cả chuyến này cũng là do tôi giấu ba mẹ mà đi. Lần đầu tiên nhìn thấy con suối róc rách chảy quanh co qua quãng đèo cao, trong vắt và tươi mát, tôi đã như đứa trẻ nhìn thấy thứ đồ chơi mình ao ước, chạy thẳng xuống, thả chân trần nghịch nước. Những phiến đá to nhỏ đủ hình thù được sắp đặt một cách khéo léo thành cây cầu bắc ngang suối. Thích thú, tôi nhẹ nhàng nhón chân qua từng nhịp đá, vừa đi vừa soi bóng mình. Trong lúc bất cẩn, lóng ngóng, tôi ngã nhào xuống. Cứ như cú ngã của tình yêu, Dương bắt kịp tất cả những hành động ngốc xít ấy. Chẳng nói chẳng rằng, anh lao vội xuống nước, một tay đỡ ngang lưng, một tay nâng đôi chân lên, nhắc bóng tôi khỏi mặt nước.

Đau nhiều, mà ngại ngừng cũng nhiều, tôi cúi gằm mặt xuống, ép sát ngực anh, giấu đi đôi má đã ửng hồng. Chọn một chỗ bằng phẳng rợp bóng cây, anh đặt tôi xuống, mắt thoáng nhìn tôi rồi mỉm cười, nhẹ nhàng trấn an, “Không sao cả, em chỉ bị trật khớp thôi, ráng chịu xịu.” Trước sự dịu dàng ấy, tôi như một con mèo ngoan ngoãn, khẽ mở to mắt rồi gật đầu. Dương cẩn thận giữ lấy cổ chân tôi, từ từ xoay nhẹ qua trái, qua phải, bất ngờ, anh giật mạnh khớp cổ chân khiến tôi đau điếng. Đáp trả tiếng kêu của tôi, anh dịu dàng xoa nhẹ chỗ trật. Tôi chăm chú nhìn người đàn ông phía trước, lông mày đen rậm, mắt sáng, da ngăm đen, đôi môi gợi cảm với nụ cười nửa rạn rờ, nửa bí hiểm. Anh có chất men rất đậm đặc. Đang mải mê với suy nghĩ ấy, bất ngờ, anh cất tiếng hỏi:

- Em đỡ đau chưa? Có đi được không?

Chẳng hiểu sao khi ấy, tôi lại giả đồ nhả nhó đứng dậy, cố đi cà nhắc để anh thương. Dương chạy đến đỡ lấy cánh tay tôi, tôi cười thầm, nghĩ ai bảo anh menly như thế chứ. Anh công tôi, dọc con đường mòn rợp bóng cây. Đôi lúc anh chỉ cho tôi những cây xạ hương cổ thụ hoặc ngắt bên đường một lá khoai sọ dại để che đầu. Trái tim non nớt của tôi, ngay lúc ấy, đã tan chảy vì anh. Tôi vẫn hay thế, nhanh thích, thích rất nhiều và cũng nhanh chán. Nhưng với anh lại khác, cảm giác làm mọi thứ bên anh, cảm giác được anh chiều chuộng thật ngọt ngào quá đổi. Cả chuyến đi đó, mục tiêu của tôi, thật vị kỷ và hẹp hòi, tôi làm mọi việc chỉ vì có anh tham gia. Chẳng khó khăn để tôi biết số điện thoại của anh. Sau chuyến đi này, trở về Hà Nội, nhất định tôi sẽ bên anh bằng mọi giá. Tuổi trẻ, nghĩ lại, đã có những lúc bất chấp tất cả vì những xúc cảm ban sơ như thế. Nhưng dầu có ra sao, thì đó vẫn là trái tim dũng cảm nhất tôi từng sở hữu.

Chuyến đi kết thúc bằng sự khởi đầu kế hoạch yêu anh của tôi. Nghĩ thì vậy nhưng về Hà Nội, tôi lại lao vào học bù để thi kết thúc các học phần. Anh giờ bỗng quần quanh trong đầu tôi như chính môn thi vậy. Ai đó đã nói, có duyên mới gặp, có nợ mới yêu. Duyên nợ chắc hẳn đã quàng lấy cả hai chúng tôi khi anh chính là giảng viên mới về khoa. Hôm ấy đi thi, sớm chút nữa là

tôi nở mắt khi nhìn thấy anh trong vị trí giám thị 1. Còn anh, đáp lại tôi bằng một cái nháy mắt và nụ cười quyến rũ mê người.

Những ngày sau đó thật đẹp đẽ. Dương chủ động chờ tôi tan lớp, cho tôi mượn tài liệu, mỗi ngày nghỉ lại cùng tôi hoàn thành tiểu luận, đưa tôi đi chơi... Anh luôn có những bất ngờ dành cho mỗi lần gặp gỡ, khi thì màn ảo thuật hoa hồng, khi là chiếc bánh kem nhỏ xinh, đôi lúc là bản nhạc trữ tình trong quán cà phê... Tình yêu đến tự bao giờ không hay, trong vòng tay anh, thế giới đối với tôi thật yên bình.

Tôi nhớ những mùa đông bên nhau, anh soạn bài giảng còn tôi ôn bài, cơn run rẩy của mùa đông len vào mọi ngả. Anh thường bất ngờ đặt bút xuống, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn công việc, còn bàn tay đã vội nắm lấy tay tôi, đan thật chặt, cho vào túi quần. Cứ nắm lấy tay tôi như thế, ấm áp, yêu thương. Tính tôi thích nuông chiều, thường có những ý muốn bất chợt. Trời đang mưa cũng đòi anh đi xem bộ phim mới ra mắt, gió buốt lạnh cầm lại muốn cùng anh đi ăn đồ nướng. Mỗi lần giận dỗi, anh phải làm đủ thứ, tôi mới chịu ngoan. Sẽ êm đềm như thế nếu tôi biết trân trọng và trưởng thành hơn trong tình yêu.

Một chiều mưa mùa đông, tôi đợi Dương tới đón nhưng mãi không thấy. Gọi thì báo máy bận. Từ sốt ruột, chuyển sang giận dữ, tôi gọi cho một bạn nam cùng lớp thích tôi tới đón. Tối hôm ấy, tôi đã bỏ mặc hơn hai mươi cuộc gọi nhờ từ anh mà đi xem phim với cậu ấy. Tôi muốn cho anh thấy, không có anh, tôi vẫn có người khác, nếu không trân trọng thì anh sẽ mất tôi. Cho tới giờ, đó vẫn là hành động khiến tôi hối hận nhất. Trở về nhà, thấy anh ướt sũng đứng đợi ngoài cổng, trong khi tôi ngồi êm ru sau xe một người con trai khác. Đôi mắt từng trù mến nhìn tôi đã không còn nữa, nó thăm thẳm hơn cả một đại dương xa xôi. Ngay khoảnh khắc ấy, tim tôi tan nát. Tôi rất sợ những nỗi đau mà người thương yêu gây ra cho mình. Bởi nó là những nỗi đau không ngờ tới. Nó không đau như những mũi dao mà thắt lại lòng ta tới muôn thuở. Hóa ra tổn thương lớn nhất trong tình yêu chính là thứ tổn thương mình gây ra cho người thương yêu. Chúng tôi lặng im trong màn mưa mà chẳng

còn có thể chạm nổi tới trái tim vẫn đang đập vì nhau.

Cuối cùng, tôi cũng chỉ là đứa con gái vị kỷ và đáng trách trong tình yêu đầu đời.

Mọi biện hộ đều trở nên vô nghĩa. Có những thứ khi đã xảy ra rồi, dầu có chấp vá bằng muôn vàn yêu thương và hối hận thì cũng không thể nào làm mất đi những rạn nứt trong tâm hồn và con tim. Đến khi ấy tôi mới hiểu thế nào là sự xa cách trong tình yêu, nó xa xôi hơn cả sự xa lạ chưa từng quen biết trước kia. Mấy tháng sau, Dương sang Anh học nghiên cứu sinh, để lại cho tôi, tròn trịa nỗi đau buồn và sự tiếc nuối...

Cứ ngỡ chuyện đã qua rồi, người đã đi rồi, tình đã xa rồi là trái tim có thể thôi thổn thức. Vậy mà mỗi khi chuyện cũ dội về, lòng tôi thắt lại. Tôi chẳng còn gì ngoài ký ức về anh của ba năm trước, của một thời đã yêu tôi tha thiết. Giấu mình sau bình hoa của khung cửa sổ nhìn ra hiên quán cà phê, tôi lặng lẽ đọc lại trang sổ nhỏ cũ:

- Anh có yêu em không?
- Có chứ, yêu em nhất còn gì?
- Nhưng làm sao anh biết anh yêu em?
- Em có tập trung ôn bài đi không, anh đánh trượt bài thi nhé!
- Anh thật sự yêu em mãi chứ?
- Anh yêu em, sẽ vẫn mãi yêu em...

Phải khóc bao nhiêu lần vì một người để không còn khóc vì người ấy nữa? Có lẽ duyên phận chỉ mỏng manh như một cơn mưa mùa hạ, vội đến và mau qua. Giá như tôi có thể nói một lời xin lỗi cho Dương của tôi ngày ấy.

Vội vã rời quán trước khi anh bắt gặp, tôi ngoái nhìn Dương lần cuối, bóng dáng anh từ phía sau, cứ như những mùa hạ yêu thương, vững chãi, yên bình. Dầu sao thì, chúng tôi cũng từng có nhau, bằng tất cả. Ngày hôm qua, ngày hôm nay và những ngày sau, xin đừng gọi tên nhau bằng những đổi thay...

Ông Mặt Trời Và Cúc Họa Mi

Một kế hoạch tỉ mỉ cũng không bằng một sự tình cờ ngẫu nhiên.

(Phim Vua lạc đà)

Nhớ buổi chiều nào, anh nhìn em, ngỡ tưởng một sự tình cờ ngẫu nhiên, thế rồi sẽ lướt qua nhau như bao gặp gỡ đời thường, như bao ngược xuôi trên đường mỗi ngày. Có ai biết rằng định mệnh đôi khi chỉ là một cái nhìn thoáng qua, như thế...

1. Xin chào! Tôi là ông mặt trời

Cô ấy làm việc ở tòa nhà kế bên, đối diện với văn phòng của tôi, không xinh đẹp nhưng ưa nhìn, các nét trên gương mặt đều hài hòa, da trắng, tóc xõa ngang vai, ăn mặc giản dị. So với các cô gái xung quanh tôi thì chẳng có gì nổi bật, có vẻ hơi cũ người một chút. Nhưng ngắm nhìn cô ấy làm việc, đi đi lại lại lâu nay đã trở thành một thói quen, một niềm vui lớn trong chuỗi công việc căng thẳng của tôi. Ngay từ lần đầu tiên, tôi đã thấy cô ấy trong khiết như một thảo nguyên rập rờn sóng cỏ buổi sương mai. Đó là một buổi chiều muộn, cô ở lại một mình cuối giờ, gió ngoài trời thổi nhẹ như muốn chạm tay đùa vui với cây lá bên đường, những tia nắng cuối ngày chiếu xiên vào từng ô cửa kính văn phòng cô - thứ ánh sáng hồng cam bông bênh tô thêm cho đôi má hồng thiếu nữ. Cô đang tập trung viết cái gì đó. Khung cảnh tựa như một bức tranh giản dị, nó làm tôi xuyên xao, nhẹ nhõm đến lạ lùng. Bất ngờ, cô ấy dừng lại, đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi đặt bút xuống. Cô ấy dọn dẹp bàn làm việc, đi tới máy nước lấy một cốc nước uống, sau đó quay lại bàn, thực hiện thêm vài thao tác trên máy tính, gương mặt tươi tắn, vui vẻ. Vài giây sau, cô ấy ngẫu hứng nhảy những nhịp điệu vui nhộn. Cô ấy di chuyển từ đầu đến cuối văn phòng, thỉnh thoảng nghịch ngợm vài món đồ vật, rồi ngồi đu ghế xoay trông rất giống trẻ con, khác hẳn vẻ bề ngoài có phần cũ kỹ ban đầu. Khoảng năm, sáu phút sau, cô ấy vẫn vừa nhảy vừa di

chuyển về phía cửa rồi ra về. Tôi vừa buồn cười, vừa bị cuốn hút, đứng sát cửa kính nhìn theo. Cô đi bộ ra khỏi cửa chính tòa nhà, rẽ sang phía bên phải vỉa hè và đứng chờ ở trạm xe bus. Áp mặt vào cửa kính, tôi cũng không thể nhìn thấy gì thêm và cả ngày sau đó, mỗi khi nhớ lại cảnh tượng ấy, tôi lại cười, một mình.

Kể từ buổi chiều hôm đó, việc đầu tiên khi đến văn phòng tôi làm là quay sang nhìn cô ấy, những lúc nghỉ ngơi, thư giãn trong giờ cũng vậy, như một thói quen. Càng nhìn, tôi lại càng thấy cô ấy xinh đẹp. Nó giống với việc tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, vươn vai đến bên một khung cửa sổ và ngắm nhìn cỏ cây, muôn hoa còn ướt hơi sương, xanh mát, mượt mà, rất dễ chịu. Cứ thế, cô ấy bước vào cuộc sống của tôi mà không hề hay biết. Thỉnh thoảng cô ấy cũng quay sang nhìn về phía văn phòng tôi, nhưng không phải nhìn tôi mà như đang suy nghĩ điều gì đó. Tôi cũng không biết cô ấy tên gì, công việc chính xác là gì, có bao giờ ngắm nhìn ai đó như tôi đang làm không, chỉ biết rằng cô rất chăm chú, tập trung và hay hí hoáy viết. Bàn làm việc của cô lúc nào cũng có một bình hoa nhỏ, màu trắng, trông rất giống cúc họa mi, xinh xắn, nhẹ nhàng... Mọi thứ về cô đều là do tôi quan sát, ngắm nhìn và suy đoán nhưng nó làm tôi thích thú vô cùng. Cảm giác có riêng một điều gì đó cho mình mà không cần phải quan tâm đến những việc khác thực sự rất yên bình và thoải mái, giống như thứ tôi đang có bấy lâu - những khoảnh khắc hồn nhiên, trong trẻo của cô ấy.

Một lần, mỗi mệp sau khi giải quyết hết các bản kế hoạch của nhân viên, thứ duy nhất tôi muốn làm khi ấy là được nhìn cô cười, hay bất kỳ điều gì về cô cũng được. Tôi ra sát cửa kính, ngắm cô chăm chú làm việc, lòng thầm nghĩ giá mà cô ấy cũng nhìn tôi như thế. Bất chợt, cô ấy quay sang nhìn về phía tôi, trực diện, bất ngờ, khiến tôi bối rối, không kịp phản ứng. Cô ấy cười, tươi như cánh hoa hướng dương ngày nắng, dù là cho tôi hay cho cái ý tưởng mà cô vừa nghĩ ra cũng không còn quan trọng nữa, bởi tôi đã mất hẳn khả năng phân tích trước nụ cười và gương mặt ấy rồi. Cô ấy quay lại làm việc tiếp, tôi bần thần một lúc thì nảy ra ý định phải làm gì đó để cô ấy biết tôi

muốn nói chuyện, muốn gặp gỡ. Nghĩ là làm, tôi quay vào mở ngăn kéo, lấy giấy viết, bút nhớ, stick note, keo dán và bắt đầu thực hiện ý tưởng của mình. Một gương mặt cười, một ông mặt trời xếp từ stick note đỏ, những đám mây từ stick note xanh cùng dòng chữ “Xin chào! Tôi là ông mặt trời” đã được dán lên ô cửa kính mà cô thường nhìn sang ngang. Rồi tôi ở đó chờ cô quay sang, lòng khắp khởi.

Cuối cùng cô ấy cũng quay sang nhìn tôi và ông mặt trời đang nóng rẫy vì đợi cô. Tôi vẫy tay, thu hút ánh mắt cô hướng về phía mình như phản xạ tự nhiên nhất rồi chỉ sang công trình sáng tạo vừa nãy. Gương mặt cô khi ấy, nói sao nhỉ, hết sức ngạc nhiên, cộng thêm chút khó hiểu, xong rồi cũng bật cười. Cô vẫy tay chào tôi, quay lại viết gì đó rồi giơ lên: “Chào ông mặt trời, tôi là cúc họa mi”. Tôi cười tươi rạn rở, cuối cùng thì cũng được trò chuyện cùng cô. Tôi viết lại:

“Tôi ở xa quá, ngờ họa mi là hướng dương.”

“Cúc họa mi cũng chào đón mặt trời như hướng dương...”

Chúng tôi cứ trò chuyện như thế, qua nụ cười và những tấm bảng viết tay. Cô gọi tôi là mặt trời, còn tôi gọi cô là cúc họa mi. Tuy chẳng có gì hơn nhưng nó khiến tôi vui như ngày đầu tiên biết yêu ai đó từ rất xa xưa rồi, hạnh phúc, hạnh phúc và hạnh phúc.

Sau đó ít ngày, tôi phải đi Đà Nẵng công tác. Trước khi ra sân bay, tôi đã cố gắng qua văn phòng để được nhìn cô, nhưng cô ấy tới muộn một chút khiến tôi rất lo lắng. Thoáng nhìn qua khung cửa, cô đã rất khác, cô cắt tóc, vô cùng ngắn.

2. Cúc họa mi

Tôi quyết định cắt tóc sau lễ cưới của Hòa, cũng không rõ tại sao, chắc nó giống với việc cắt đứt tất cả những chuyện cũ. Dẫu sao chúng tôi cũng chia tay nhau rất lâu rồi, nhớ lại lòng không còn dậy sóng như xưa nữa, thoáng hoài niệm một chút rồi thôi. Chẳng ai ngờ, đến một lúc nào đó, yêu thương nồng nhiệt ngày trước lại chỉ còn trong kỷ niệm đơn thuần như vậy, không

oán hận, không trách móc, không dằn vặt. Nỗi đau lỡ bước chia lìa ngày ấy, giờ chỉ nhẹ nhàng như nụ cười của hôm nay. Ngoảnh lại, tháng năm đã không còn đợi chờ ai nữa, tất cả rồi cũng đi qua thương nhớ mà nhìn lại quãng đường cũ trong những ước mong bình an cho nhau. Chỉ tiếc cho những ước mơ cùng dự định tuổi hai mươi năm nào, cảnh vật nay vẫn như xưa mà lòng người đều đã khác. Tuổi trẻ quả là ngây ngô, tôi vừa nghĩ vừa vuốt lại mái tóc như muốn gạt đi chuyện cũ, mỉm cười nhận ra rằng cùng với ghi nhớ thì biết lãng quên cũng rất quan trọng. Hơn nữa, cuộc sống xung quanh tôi hiện rất tốt với nhiều điều mới mẻ, đặc biệt là sự xuất hiện của người ấy - ông mặt trời đối diện văn phòng làm việc của tôi.

Kể ra thì cũng rất buồn cười và lạ lùng, bởi ngay cả cái tên của anh ấy tôi cũng không biết. Chúng tôi chưa hề gặp nhau, chưa từng trực tiếp nói chuyện. Mọi thứ đều diễn ra qua khoảng trời đầy nắng ngấn cách giữa hai tòa nhà và những ô cửa kính to trong suốt. Chúng tôi nhìn nhau, mỉm cười rồi trao đổi qua những tấm bảng viết. Cũng chẳng có gì ngoài những lời chào, hỏi thăm đơn thuần giữa những người quen biết thông thường, nhưng với tôi, cái cách anh bắt chuyện thật sự rất dễ thương. Nó khác hẳn với bề ngoài đĩnh đạc, chín chắn của anh; nó cũng khác hẳn với những cách tán tỉnh trên mạng; thêm nữa, anh còn khá đẹp trai. Lần ấy khiến tôi không thể nào quên nổi. Anh đứng đó, sát ô cửa kính phòng làm việc, có vẻ như đã đợi từ trước, nhìn về phía tôi. Bên cạnh là những lời bắt quen rất lãng mạn được làm bằng giấy, tôi đoán là anh đã dùng những miếng stick note để dán thành hình ông mặt trời, những đám mây và gương mặt cười. Tôi quá bất ngờ và bối rối, thậm chí nếu anh không ra hiệu thì tôi không dám nghĩ rằng những thứ đó là dành cho mình. Anh gọi bản thân là ông mặt trời và tôi đáp trả cái tên dễ thương ấy bằng loài hoa tôi thích - cúc họa mi.

Cứ như thế, chúng tôi bước vào cuộc sống của nhau qua những nụ cười và ánh mắt đối trao. Thực sự thì tôi đã quay sang nhìn anh làm việc rất nhiều lần trong ngày. Có những lúc nhìn đồng giấy tờ trước mặt mà không thể tập trung, thấy nhớ nhớ, liền quay sang nhìn như một phản xạ rất tự nhiên. Đôi

lúc đang nhìn thì bị anh bắt gặp, chẳng biết làm sao, có lẽ phản ứng trước người khác giới mà mình có cảm tình thường chậm hơn mức bình thường. Khi đó anh lại cười, cảm tưởng tim đập thành thịch như vừa đột ngột chuyển sang chạy nước rút.

Hôm nay, tôi rất hào hứng với mái tóc ngắn này, nó làm tôi trẻ ra khá nhiều. Suốt quãng đường tới đây, tôi đã tưởng tượng ra những phản ứng có thể có từ anh khi chúng tôi nhìn nhau rồi lại tự cười một mình, chẳng khác nào cảm giác chớm yêu ngày ấy, ngẩn ngơ. Thế nhưng khi tới văn phòng, tôi hoàn toàn hăng hực, anh đi đâu đó, rất vội, chúng tôi chỉ kịp thoáng nhìn qua nhau một chút, chừng hai, ba giây, rồi anh bước qua cánh cửa, mất hút vào trong những khối hộp vuông vức của tòa nhà kế bên. Tôi cứ thần thơ trong suy nghĩ anh đi đâu, khi nào về, liệu chiều nay tôi có kịp nhìn anh trước khi vào Đà Nẵng tham gia hội nghị hợp tác du lịch mà công ty vừa tham gia không? Cứ nghĩ đến khoảng trống đã dần thân thương, gần gũi, quen thuộc kế bên nay vắng bóng khiến lòng tôi không khỏi nhớ nhung, thật nhiều.

Đã sát giờ ra sân bay mà anh vẫn chưa về, tôi dùng mắt nhìn sang căn phòng vắng ánh sáng mặt trời một lần cuối đây lưu luyến. Bước ra về, lòng tôi trầm hẳn xuống, tôi đang nhớ anh...

3. Họa mi đang xa

Khang vội vã đến Đà Nẵng theo đúng lịch trình. Anh bận bịu trong công việc, kiểm tra lại tất cả công tác tổ chức thảo luận, hội họp, ăn nghỉ cho các đối tác. Sự kiện ngày mai đã gần không ít thời gian lên ý tưởng, xây dựng kế hoạch và thuyết phục hội đồng, trên hết nó là “đứa con” sáng tạo rất quan trọng trong công việc của anh và anh không muốn có bất kỳ một lỗi nhỏ nào. Quay cuồng trong các khâu kiểm tra, điều chỉnh, mãi đến chiều muộn Khang mới thấy hài lòng, anh về phòng nghỉ sớm để giữ năng lượng cho ngày mai. Khi đi ngang qua khu đường dẫn ra bãi biển, Khang may mắn bắt gặp khoảng khắc hoàng hôn buông xuống, đẹp như trong giấc mơ. Mặt trời chậm chậm di chuyển về phía biển, ánh tà dương hồng cam bồng bềnh xung quanh, xa xăm phía chân trời chẳng còn có thể nhận ra khoảng cách xa lắc lơ vài tí năm ánh

sáng giữa bầu trời và mặt biển nữa, cả hai đều gắn chặt vào nhau như muốn giữ lấy mặt trời, giữ lấy trái tim sự sống.

Trước khung cảnh tuyệt diệu ấy, anh chỉ còn biết lặng im chiêm ngưỡng. Đâu còn nhiều cơ hội thưởng thức những khoảnh khắc giao hòa của đất trời như vậy giữa cuộc sống bộn bề này. Khang đưa mắt nhìn vùng biển trời rộng lớn phía trước, thấy mình thật nhỏ bé trước cuộc đời. Chẳng hiểu sao anh lại nhớ đến đoạn cuối của bộ phim Leap year năm nào. Khi đối mặt với cái chết cận kề, hỏa hoạn, thiên tai, con người ta sẽ lựa chọn cho mình những điều gì? Những giá trị đích thực khi ấy mới hiện hình rõ nét nhất trong mỗi người, như cô gái trong bộ phim tìm đến tình yêu, như anh bây giờ. Bản ngã cá nhân trước hạnh phúc thực ra chỉ là những thành quả đơn thuần. Cái có thể đánh thức bản ngã chính là sự rung động và niềm thiết tha với cuộc đời. Những cái anh đang có, muốn có bỗng trở nên xa xôi, lạ lẫm. Có lẽ bấy lâu nay anh đã bỏ lỡ bao điều quý giá ẩn hình dưới bề ngoài dung dị mà cuộc sống vẫn gõ cửa mang tới mỗi ngày... Những suy nghĩ mông lung ấy cuối cùng trôi dạt về phía quen thuộc trong anh - gương mặt cúc họa mi tươi cười bên khung cửa. Khang nhớ cô, tha thiết. Giá mà cô ở đây, ngay lúc này, hay ở bất kỳ đâu khác trong thành phố này chứ không phải ở khung cửa ấy, thành phố ấy đang cách xa anh hàng trăm kilomet, anh sẽ chạy đến bên cô để cô biết rằng anh đã nhớ cô đến nhường nào, yêu cô tự bao giờ...

4. Hướng về phía mặt trời

Vẫn nhìn qua ô cửa nhỏ, những đám mây bông bành, lững lờ trôi trên nền trời đã dần tắt nắng, không còn biếc xanh như cô vẫn thấy. Màn mây tầng dưới quyện chặt vào nhau như tấm thảm khổng lồ trải dài cả một biển trời. Khung cảnh mang lại cho cô cảm giác mềm mại, phần nào làm nguôi đi những âm thanh ồ ồ của động cơ và sự mỏi mệt của chuyến bay. Cứ thế, Văn nhìn xa xăm. Cô bỗng nghĩ về thời gian công tác tại Đà Nẵng, ba ngày, không lâu nhưng cô sẽ không được nhìn thấy anh trong ngần ấy thời gian. Chỉ thoáng nghĩ thôi cũng đủ làm gợn lên trong cô bao nhớ nhung, buồn bã. Cơ buồn ngủ cứ thế ập xuống, dù chuyến bay không dài, Văn không giữ nổi

mí mắt và dần chìm vào giấc ngủ, mang theo hình ảnh một chàng trai cười bên khung cửa ngập tràn nắng mới.

Trong giấc mơ, Văn thấy mình được gặp người ấy, bằng xương bằng thịt đứng trước cô, trước bao người, diễn thuyết đầy cuốn hút và thuyết phục. Rồi cả hai gặp nhau trong ánh mắt, thiết tha như đã từ lâu lắm rồi. Gương mặt cô tròn trĩnh một nụ cười...

Sự Đợi Chờ Sẽ Cho Chúng Ta Một Cơ Hội Chứ?

*“Trái tim em xin được trao anh
Tim anh sao đành yêu người khác
Mà người ta cố sao lại bạc
Cho tim anh, tim em tan nát...”
(Thư gửi Hiru – Xuân Hiệu)*

Anh vẫn hay qua chốn cũ như thế này, cũng chẳng để làm gì, nhâm nhi cà phê và chìm đắm trong những da diết tháng năm nhạc Trịnh - hao gầy như nỗi đợi chờ vô vọng và mịt mờ. Có lẽ anh cũng chỉ đang “ăn mày dĩ vãng”, vịn vào không gian đã từng quá đỗi quen thuộc ngày nào cùng em, có em để được nắm giữ chút dư âm còn lại. Một kẻ hèn nhát như anh liệu có xứng đáng để được chạm tay vào ký ức như thế nữa không?

*Mùa đông năm ấy
Tiếng dương cầm trong căn nhà lá đổ
Tan lễ chiều, sao còn vọng tiếng chuông ngân
Ta còn em, một màu xanh thời gian
Một chiều phai tóc em bay
Chợt nhòa, chợt hiện
Người nghệ sĩ lang thang hoài trên phố
Bỗng thấy mình chẳng nhớ nổi một con đường...
(Em ơi Hà Nội phố - thơ Phan Vũ, nhạc Phú Quang)*

Tiếng nhạc da diết quá, không phải Trịnh mà anh cũng không nhớ nổi, chỉ thấy khoảng không trước mắt, bóng em xa dần rồi trắng xóa. Giờ anh mới thấu hiểu cảm giác tận cùng tiếc nuối. Tại sao con người ta lại cứ phải lựa chọn sự im lặng để những yêu thương đã quá rõ trong lòng nhắm mắt bước qua nhau? Như anh, như em. Chuyện cũ dù có nhớ mãi cũng là cũ, người cũ

dù có đậm sâu thế nào rồi cũng thành một niềm thương trong lòng, chỉ có tình yêu hiện thực mới đáng sống. Vậy mà anh cứ ngu ngơ trút lên em những hoài niệm đã quá vãng để rồi khi kịp nhận ra thứ quý giá bấy lâu vẫn hiện hữu thì em đã xa rồi, chẳng để lại gì, vụt mất như một cơn gió. Liệu sự đợi chờ muộn màng này có đủ để duyên phận đến một lần nữa với chúng ta không?

Tin báo email đến...

Ngày... tháng... năm..., Paris, một ngày nắng đẹp

Heo anh!

Em vẫn thích được gọi anh như thế dấu chưa một lần đủ can đảm để thốt lên tiếng gọi thân thương ấy. Có lẽ người con gái anh không thể quên đã từng gọi anh vậy và chỉ cô ấy mới là người duy nhất anh muốn được nghe. Thật buồn là ngay cả chút hờn ghen rất thường tình trong tình yêu, em cũng không có nổi một danh phận để làm mình làm mẩy. Cũng rất lâu rồi kể từ khi cắt đứt mọi liên lạc với anh, em mới thấy mình yếu lòng đến thế, yêu thương cứ tràn về, côi cút và vô phương.

Khi viết những dòng này cho anh, em đang ngồi nhâm nhi ly cà phê cappuchino trên quảng trường Thánh Jean XXIII ở phía sau Nhà thờ Đức Bà. Hàng trăm khách du lịch hờ hững lại qua, chụp ảnh, một vài người tỏ ra quá ngỡ ngàng khi được chiêm ngưỡng Paris. Còn em, lại thấy chên vênh đến độ cứ ngỡ mình đang ở Tháp nghiêng - nổi nhớ nghiêng, tình yêu đơn phương nghiêng, tất cả đều nghiêng về phía anh. Cảm giác ấy đượm trong hương cà phê nồng ấm nơi xứ người, ngoài kia phố phường hân hoan nhưng lại cách nơi anh đang sống hàng ngàn cây số - nó cô đơn đến tận cùng. Phải chăng khi nhớ tới người ấy, anh cũng cô đơn như em, như thế này?

Ngày đó em quá ngốc khi nghĩ rằng chỉ cần tình yêu của mình là thật, chỉ cần cố gắng, chỉ cần ở bên anh rồi bóng hình ấy sẽ dần mờ phai, rồi sẽ có được yêu thương. Thế nhưng tình yêu đâu phải là chuyện một người cứ cố là được. Rồi những lần trốn học, bắt anh dẫn đi chơi. Em đã ngộ nhận thật nhiều phải không? Hóa ra những lần mới chân anh công, những cái siết tay sang đường, những cái tựa vai, những phút giây cùng cười đùa hay trầm ngâm bên

góc quán Trịnh quen thuộc... tất cả chỉ là tình anh em đơn thuần. Và với em, điều ấy còn đau lòng hơn hình bóng cũ mà anh luôn mang trong lòng. Dù có cố gắng đến đâu, em vẫn chỉ đứng bên lề yêu thương nơi anh đứng không? Trái tim em cũng mềm như bao người, như anh, làm sao có thể gắng gượng nổi mãi như vậy. Em đã đi như thế đấy, trốn chạy anh, trốn chạy yêu thương và mang trong lòng tình yêu thầm kín này. Đó sẽ mãi mãi là bí mật của riêng em, chỉ riêng mình em mà thôi.

Ngày... tháng... năm..., Paris, trời mưa nhẹ

Em vẫn ở Pháp thêm vài ba ngày nữa, rồi sẽ sang Đức kết thúc kỳ nghỉ để quay về Anh học. Em muốn về một vùng quê nào đó với những cánh đồng oải hương tím ngút ngàn hay vườn nho trĩu nặng quả. Nhẹ nhàng và yên ả. Những nỗi nhớ về anh đã dậy sóng quá nhiều trong lòng em. Sự lãng mạn, dịu ngọt, hào hoa em đang thấy ở đây cũng không che khuất nỗi mẫn kị ức về phố cổ, về Hồ Tây, về Hà Nội có anh. Nếu anh có thể biết được những giằng xé em đã từng trải qua, một lần đủ can đảm nói với anh rằng em yêu anh, em đã yêu anh nhiều đến thế, hay lặng thinh bên anh như những ngày qua. Cuối cùng còn lại gì và đến được đâu? Anh vẫn im lặng, im lặng trước ân cần, lắng nghe, im lặng trước trái tim em. Tình yêu chẳng lẽ lại có sức mạnh bào mòn niềm tin và yêu thương của con người mạnh mẽ đến vậy? Một lần dở dang cũ khiến anh khước từ và chết lặng đến vậy ư? Con người ta cần có bao nhiêu tình yêu và dũng khí để dám một lần bất chấp tất cả - cả nỗi đau của chối từ, tan vỡ mà nói lên tiếng yêu? Hay rồi cứ để yêu thương đi qua đời nhau như thế, bất lực và nuối tiếc? Em sợ, sợ mình chẳng được vô tư bên anh, sợ mình đau, sợ tình cảm bấy lâu nay sẽ chết dần trong ám ảnh quá khứ từ anh... Chỉ cần anh nói với em một điều gì đó thôi, đợi anh, cho anh thêm thời gian, anh cũng muốn mình yêu một ai đó. Nhưng đáp trả sự đợi chờ nơi em chỉ là một khoảng không mịt mờ phía trước. Không một lời, không một lời nào từ anh. Em chẳng còn đủ mạnh mẽ mà đối diện thêm nữa.

Ngày... tháng... năm..., Provence, Pháp

Cuối cùng thì em cũng được đặt chân đến vùng Provence nước Pháp. Đây

quả là vùng đất của những giác quan: ngắm nhìn những ngôi làng cổ kính đã hơn 1.000 năm tuổi, sắc hoa tím xanh, hương hoa thơm ngát, rồi những món ăn bản địa đầy mùi vị oải hương... Nhưng thích nhất vẫn là cảm giác đứng giữa cánh đồng oải hương trải dài bất tận. Mượt mà và dịu dàng như nỗi đợi chờ huyền thoại mà loài hoa nặng mang. Liệu mọi sự đợi chờ trong tình yêu sẽ đều có kết quả? Ngưu Lang - Chức Nữ, người vọng phu... chẳng phải đã héo mòn vì nỗi nhớ, sự đợi chờ vô vọng đó sao? Em dõi mắt theo cánh đồng ngút ngàn màu xanh tím oải hương mà hoang hoải cõi lòng. Rồi tất cả sẽ đi về đâu? Em bỗng nhớ tới cô bạn Kate cùng đoàn. Cô ấy quả là một người mạnh mẽ và em ghen tị với trái tim quả quyết ấy. Kate đã dám từ bỏ tất cả để đi theo tiếng gọi tình yêu mà sang Pháp bắt đầu lại. Còn em, em chỉ biết đứng ở một nơi xa xôi, lặng lẽ nhìn về phía anh. Cô ấy đã nói với em rằng có hai thứ trên đời không thể khống chế, đó là giấc mơ và tình yêu. Có lẽ em đã sai khi lấy lặng im để lãng quên và trốn chạy. Trái tim chúng ta đều xứng đáng để biết đâu là nơi nó thuộc về, dấu kết cục là hạnh phúc hay đau khổ, đúng không anh? Sau bao lâu, hãy cứ để em được nói ra nhé, và xin anh, đừng lựa chọn im lặng để đáp lại em. Nếu chối từ, hãy cứ chối từ em bằng một lời chúc phúc thật tâm nhất. Đó sẽ mãi mãi là lời chúc phúc em nguyện cầu.

Liệu sự đợi chờ có cho chúng ta một cơ hội được yêu thương trong đời?

* * *

Đừng kể với anh nữa, hãy để chúng ta cùng được thấy thế giới tươi đẹp này em nhé. Hãy cho anh cơ hội được có em một lần nữa, hãy cho anh cơ hội được nắm lấy dũng khí anh từng đánh mất bấy lâu. Hãy đợi anh ở Đức!

Cách đó hàng ngàn cây số, chuông báo email vừa đánh thức một cô gái dậy...

Hát Cho Tháng Hai Nghe

Năm ngoan nhé tháng Hai

Lỗi cũ người đã quên rồi

Chỉ còn lại cố nhân

Chênh chao nỗi nhớ hát cho tháng Hai nghe

Độc khúc đợi người, độc khúc tự tình...

(Mùa Đông)

Nhận kế hoạch đi Venice làm chương trình Góc du lịch mùa Valentine mà cảm xúc trong tôi hỗn độn quá. Đã ba năm rồi, chẳng là gì so với cuộc đời một con người nhưng lại quá phức tạp và khó khăn cho những gì tôi phải chấp nhận. Cuộc đời thật biết đùa dai khi một lần nữa gọi lại trong tôi những ký ức đau buồn về Quân, về Venice... Ai đó nói, ai đó cười và tôi lặng lẽ khóc. Cuối cùng, tôi cũng chỉ là một kẻ yếu lòng và khờ dại. Mọi thứ cứ thế ùa về, như mới ngày hôm qua...

* * *

Tôi và Quân yêu nhau từ thời sinh viên. Chúng tôi đến với tình yêu bằng sự thấu hiểu và đồng hành. Anh học kiến trúc còn tôi học báo, chúng tôi gặp nhau vào đầu năm thứ ba khi tham gia Đại hội Sinh viên tiêu biểu toàn quốc. Kỳ thực, lần gặp đầu tiên ấy không để lại nhiều ấn tượng về Quân, có chăng chỉ là thành tích học tập và nét mặt điềm tĩnh. Mọi thứ đều diễn ra như thể đó sẽ là kỷ niệm đẹp ghi dấu thời sinh viên chăm chỉ của tôi, gặp gỡ chỉ dừng lại ở gặp gỡ và chẳng có gì có thể nảy sinh từ đó. Thế nhưng cuộc sống không giống như một cuốn sách, đọc phần đầu là có thể đoán biết phần cuối. Những vô tình và ngẫu nhiên mà cuộc sống sắp đặt đều mang một giá trị nhất định đối với mỗi người. Chẳng ai trong chúng tôi biết rằng sau này sẽ sắm vai gì trong cuộc đời nhau. Tất cả chỉ biết gọi đó là duyên nợ. Bởi vài tháng sau đó, hai trường chúng tôi cùng tham gia một cuộc thi lớn dành cho sinh viên. Thời

gian hợp tác, trao đổi, hoàn thành chương trình kéo dài gần ba tháng thực sự đã cho chúng tôi rất nhiều cơ hội để biết và hiểu nhau hơn. Cuối năm thứ ba, chúng tôi bắt đầu gọi nhau bằng cái tên tuyệt vời nhất của tuổi trẻ - người yêu. Đó thực sự là khởi đầu tốt đẹp cho một cuộc tình mà ngay cả tôi cũng đã ngỡ rằng quá tốt đẹp sau đó.

Tốt nghiệp đại học với thành tích xuất sắc cùng thời gian cộng tác viết báo lâu, tôi nhanh chóng được vào làm cho tạp chí mình mơ ước. Còn Quân, anh cũng có nhiều cơ hội cho tương lai. Anh ở lại trường và được gửi sang Ý học tiếp. Chẳng biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể giúp chúng ta hiểu hết về một ai đó nhưng với tình yêu và niềm tin thanh xuân đang hừng hực cháy, chúng tôi đã cố gắng thấu hiểu và chia sẻ với nhau thật nhiều. Tôi biết khao khát, ước mơ và đam mê cháy bỏng của Quân đối với kiến trúc, và tôi cũng tin vào tình yêu mà mình đang có. Chúng tôi lặng im trong thấu hiểu để tình yêu và mơ ước được hòa vào nhau như thế. Tháng Chín năm đó, anh đi Ý và khoảng thời gian đầu thực sự rất khó khăn cho cả hai. Người ta vẫn thường nói, người ở lại bao giờ cũng buồn hơn, quả không sai, tôi nhớ anh điên cuồng. Chúng tôi đã để nỗi nhớ nhưng được thỏa lòng qua email, messenger, điện thoại hằng ngày. Quân cũng cố gắng làm thêm để ngoài việc trang trải cho cuộc sống, có thể về Việt Nam thăm nhà, thăm tôi một năm ba, bốn lần. Và tôi cũng vậy, ngoài công việc, tôi cũng cố gắng mở thêm một quán ăn sinh viên nho nhỏ để qua thăm anh khi có thể.

Tôi nhớ nhất chuyến thăm anh vào tháng Hai năm ấy. Chúng tôi đã lên kế hoạch cả một tháng trước đó và giống như bao người đến Ý du lịch, cả hai quyết định đến Venice - thành phố ngọc trên mặt nước. Trên tất cả, tôi tin vào huyền thoại tình yêu ở vùng đất ấy.

Khi đang tung tăng dạo chơi trên những khu phố nhỏ hẹp cổ kính xinh đẹp, bất chợt Quân kéo tay tôi đi về phía Nhà thờ Thánh Marco. Tôi vẫn nhớ như in những gì đã diễn ra lúc đó. Anh nắm lấy tay tôi, rải những bước dài trên quảng trường lát đá, vội vã và hào hứng.

- Anh nghĩ là chúng ta sẽ mua nhẫn trước khi qua nhà thờ Lam ạ. Chúng

ta sẽ kết hôn ở đây.

Quân quay sang, gương mặt ngập tràn hạnh phúc rồi ôm tôi thật chặt, nói lại một lần nữa:

- Chúng ta kết hôn nhé!

Tôi không biết vì Venice quá đẹp hay vì tình yêu trong anh đã quá lớn để nảy ra ý định này nhưng tôi hoàn toàn bất ngờ. Như một phản xạ tự nhiên nhất, tôi hôn anh bằng tất cả tình yêu và sự nồng nhiệt. Cái cảm giác được thuộc về nhau sau bao cố gắng thực sự rất tuyệt vời.

Tôi không chọn bất kỳ chiếc nhẫn nào được bày bán trong cửa hàng, bởi tôi đã hoàn toàn bị thu hút khi nhìn thấy cặp nhẫn mẫu trưng bày. Đó là chiếc nhẫn hình giọt nước, vòng bạc trắng tượng trưng cho tình yêu viên mãn, những viên ngọc lấp lánh được xếp thành hình giọt nước một cách khéo léo. Khi ấy, tôi đã nghĩ rằng, chúng tôi sẽ như những giọt nước trong khiết, hòa làm một và không bao giờ đổi thay. Rồi mọi thứ cứ thế diễn ra như mơ. Chúng tôi cùng cầu nguyện trong Nhà thờ Thánh Marco và ước về điều tốt đẹp nhất. Thế nhưng tôi đã hoàn toàn quên mất rằng, những giọt nước cũng có thể chảy về hai phía. Và khi đã rời xa nhau rồi thì sẽ chẳng còn bất kỳ thứ gì có thể tìm ra chúng giữa đường đời.

Mọi thứ đã không như chúng tôi nghĩ: Quân về Việt Nam và chúng tôi sẽ làm đám cưới như hàng ngàn cặp đôi yêu nhau khác. Không. Hoàn toàn không. Anh chưa muốn về, đúng hơn là anh sẽ không về, và tôi buộc phải lựa chọn. Một, bỏ lại tất cả để sang Ý. Hai, cứ như bây giờ, cách xa nhau hàng ngàn cây số, một năm gặp nhau đôi ba lần. Ba, khép lại toàn bộ câu chuyện đẹp đẽ này. Thực sự thì tôi không thể bỏ lại tất cả để sang đó với anh. Tôi sẽ làm gì ở Ý? Ru rú trong một căn hộ và đợi anh đi làm về? Hơn nữa, tôi là con gái duy nhất của bố mẹ, tôi không thể. Còn cứ như bây giờ, tất cả sẽ đi về đâu? Nhưng điều khiến tôi đau lòng nhất lại là việc anh không về, anh bắt tôi phải chọn lựa khi anh biết rõ hoàn cảnh và con người tôi, khi tôi đã chờ đợi anh suốt mấy năm qua. Tôi hiểu hoài bão trong anh nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày, khi đem ra so sánh, tôi không thể bằng hoài bão ấy.

Tôi đã khóc và khủng hoảng trầm trọng. Tôi thực sự không thể hiểu và không thể viện ra bất kỳ lý do nào để biện minh cho anh. Tôi chịu quá nhiều áp lực, không chỉ đơn giản từ phía bố mẹ, từ sự ngưỡng mộ mà mọi người vẫn tưởng. Tôi thấy mình chơi vơi trong niềm tin đã luôn đặt vào Quân, đặt vào kết cục tốt đẹp của tình yêu này. Trên tất cả, tôi yêu anh, tôi rất yêu anh.

Chúng tôi chia tay nhau. Chính xác là tôi chia tay Quân. Tôi nghĩ rằng khi đối diện với những nỗi đau mà chúng ta không thể xác định được đâu là nỗi đau lớn nhất, bởi mọi thứ đều tới tận cùng, thì hãy đến với nỗi đau ít người phải chịu đựng cùng ta nhất. Nhưng việc ấy cũng chẳng nói lên điều gì cả. Với tôi, mọi thứ đều trở nên bế tắc. Anh đã không còn vì tôi hay vì tình yêu này nữa. Mọi thứ đều như không tưởng. Còn hơn cả trách, tôi cắt đứt mọi liên lạc với anh và không bao giờ cho anh cơ hội gặp gỡ hay biết gì về tôi nữa. Cuộc sống đôi khi giống như một trò hề, cười - khóc, thực - giả lẫn lộn vào nhau. Ai cười, ai nói với bao khuôn mặt. Nào đâu biết khi gạt bỏ son phấn trên sân khấu cuộc đời, những người tưởng thân quen sẽ nhận ra nhau và đối diện với nhau như thế nào? Chắc là sẽ gượng gạo lắm. Ngày ấy tôi đã đổ lỗi cho Quân, đổ lỗi cho cuộc sống như vậy. Anh đã hoàn toàn biến mất trong tôi. Người đàn ông tôi yêu đã biến mất trong niềm tin của tôi như thế đấy.

* * *

Cùng ê kíp sang Venice, mọi người hết sức hào hứng, còn tôi lại trầm hẳn xuống. Lỗi không phải do Venice, lỗi cũng chẳng phải bởi tình yêu, chỉ là tuổi trẻ và những chọn lựa. Tất cả mọi thành công, khó khăn, nuối tiếc, sai lầm hay hạnh phúc đều nằm trong những lựa chọn. Làm sao biết đó là đúng, sai, có ý nghĩa hay lỡ làng khi mà cuộc sống luôn chứa đựng những bất ngờ, biến cố và buộc ta phải chọn lựa. Có lẽ cả Quân và tôi đều là những phép thử của tình yêu trước những ngã rẽ cuộc đời. Có lẽ vì chúng tôi khi ấy còn quá trẻ.

Venice vẫn vậy, đẹp như trong giấc mơ, thế nhưng tất cả đều mang một dư vị nhạt nhòa. Tôi nhận ra rằng đến một lúc nào đó trong cuộc đời mình, chúng ta chỉ còn có thể nhận mặt kỷ niệm trong cái mơ màng của quá khứ,

bởi gương mặt hồn nhiên mang tên ký ức ấy đã không còn đẹp đẽ và rõ ràng như xưa nữa. Người thay đổi, ta thay đổi và ý niệm từng có cũng thay đổi. Như ai đó đã nói: “Thanh xuân mấy chốc, chia tay vô thường.” Đi qua bao lâu mới tới được ngày xưa để có thể chạm vào những thứ đã từng rất thật ấy mà đánh thức lòng nhau? Đã chia hai con đường, liệu có còn lối rẽ cho ta gặp lại giữa vô vàn lối giao của cuộc đời? Hay rồi chỉ còn biết khép lại trong nuôi tiếc, nhớ nhung, tổn thương và sự thình lặn? Tất cả đành vin vào hai chữ duyên phận để gọi miền cũ bằng hai tiếng cố nhân. Có lẽ tôi và Quân chưa có đủ duyên nợ để rồi buông lòng nhau trước cuộc đời này, như đã thế.

Tôi xuống một chiếc gondola, thả trôi lòng mình nơi dòng nước xanh biếc và lắng nghe khúc dân ca Ý ngọt ngào, hướng mắt về phía tòa Thánh Marco. Trong ráng chiều lâng lâng, tòa Thánh hơn nghìn tuổi với lối kiến trúc Ả Rập sừng sững vươn mái vòm lên như chỏ che, ôm lấy bao tấm lòng, bao câu chuyện tình đã được sinh thành nơi đây. Tôi ngậm ngùi nhớ về lời nguyện cầu ngày ấy, lẽ nào Người đã không kịp nghe thấy lời thỉnh chân tình của tôi? Xoay xoay chiếc nhẫn năm nào, tôi hôn nhẹ lên nó như một lời tạm biệt. Nó đã đơn côi quá lâu rồi, cách tốt nhất cho tôi, cho tất cả những gì đã qua là hãy để nó trôi đi, như dòng nước này. Tôi ngoái nhìn tòa Thánh lần cuối, mỉm cười tri ân về một ngày đã từng hạnh phúc tới tận cùng. Và đó là hình ảnh cuối cùng tôi mang về từ Venice.

Ngôi Nhà Của An

Chúng ta để lại cho nhau những giấc mơ màu xám

Sau những tháng năm xa cách

Sau những đêm dài nhung nhớ

Sau những ước hẹn chưa tròn...

Để phía trước, phía sau mịt mờ như khói tỏa.

(Mùa Đông)

An là cô chủ nhỏ của quán cơm văn phòng xinh xắn đối diện công ty tôi - Ngôi nhà của An, quán dễ thương như chính chủ nhân của nó vậy. Đối với những người không có ai để hẹn hò ăn trưa hay không thể bận tâm nổi đến việc gì khác ngoài công việc, kế hoạch, dự án, deadline giống như tôi thì Ngôi nhà của An còn hơn cả một quán ăn đơn thuần. Đó là nơi thư giãn, nghỉ ngơi, trò chuyện, trao đổi rất thú vị sau giờ làm việc căng thẳng giữa đồng nghiệp với nhau, thậm chí là giữa những người không hề quen biết, giống như tôi và An. Thêm một điều đặc biệt nữa là góc nhỏ ấy gợi lại trong tôi rất nhiều kỷ niệm đẹp về Anh quốc, đất nước mà trước kia tôi từng nghĩ rằng mình sẽ gắn bó dài lâu. Cũng chỉ là những gì dang dở... một cuộc tình, một ngôi nhà và một dự định. Dẫu sao cả thời sinh viên bên đó cũng giúp tôi dễ dàng hơn trong việc xếp đặt quá khứ. Nhưng An lại khác, nước Anh không phải là quá khứ mà nó là tương lai em vẫn ngóng chờ mỗi ngày, mỗi giờ...

Tôi gặp An vào buổi trưa của ngày đầu tiên đi làm. Nếu không phải vì tên quán đặc biệt thì tôi đã không vào Ngôi nhà của An.

Nhưng khi bước vào trong rồi thì tôi mới biết rằng cái tên ấy chỉ là khởi đầu cho một không gian quá đặc biệt. Nó như nước Anh thu nhỏ, phong cách phục vụ, đồ ăn, những mô hình công trình được làm bằng giấy cứng xếp hình, những bức vẽ phủ đầy tường và rất nhiều postcard tự làm có hình ảnh một chàng trai tươi cười đi khắp nước Anh ở góc Du lịch - trao đổi sách. Còn An,

em đang dịu dàng sắp xếp lại những tấm postcard, ánh nhìn quá đôi thiết tha. Tôi đoán chàng trai trong postcard ấy hẳn là người yêu em hay một ai đó vô cùng quan trọng đối với em, và cả không gian này cũng chỉ là sự nhớ nhung em dành cho người ấy. Tình yêu mà, khó nói rằng họ có thể làm gì vì nhau lắm, nhưng tôi thích cách yêu nồng nhiệt và hiện thực này của An.

- Em rất thích nước Anh phải không? - Tôi bắt chuyện với cô chủ nhỏ thú vị ấy.

- Dạ vâng. Nó rất xinh đẹp mà. - Em đáp.

- Chỉ xinh đẹp thôi ư? Hẳn phải có gì đó thật đặc biệt ở Anh rồi, chứ như anh, sống ở đó năm năm, cũng không có được cái tình yêu đất nước này giống như em.

Tôi mỉm cười nói với em như một cách khẳng định suy đoán của mình. Nhưng vừa nghe đến đó, mắt An đã sáng lên, hào hứng hỏi lại tôi về Anh, về công việc học tập bên đó, về những địa danh không hẳn là du lịch nhưng khá đẹp mà em chắc đã được ai đó kể cho nghe. An hồ hởi giống y như tôi của năm năm trước, khi mới chân ướt chân ráo sang Anh, được gặp các anh chị, bạn bè đồng hương, tíu ta tíu tít. Tình yêu đầu trong xa cách của cô gái trẻ cứ thế được giải bày.

An kể rất nhiều về Vinh. Họ yêu nhau từ khi vào đại học. Rồi năm sau, Vinh đi Anh du học. Kể từ đó, tình yêu của em trải dài trong nhớ nhung, cách trở địa lý. Tôi hỏi em về ý tưởng Ngôi nhà của An, em mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt long lanh, trù mẩn đáp:

- Em cũng không nghĩ nhiều. Em chỉ muốn có một góc nhỏ nào đó như thế này để có được cảm giác đang cùng anh ấy sống chung một vùng trời, chung một ngôi nhà, cùng đi những nơi anh ấy thường qua... Cảm giác ấy khiến nỗi nhớ nhung trong em bớt đắng đắng hơn anh ạ. Mỗi khi nghe anh ấy kể về cuộc sống bên đó, em lại đứng ở đây, tưởng tượng về nước Anh và gương mặt của anh ấy. Như thế gốc rễ phải không? Nhưng em cũng chẳng thể làm gì hơn cho sự đợi chờ ấy cả.

Tôi lắng nghe với những xuyên xao, vô tình gặp lại mình trong câu chuyện ấy. Tình yêu của tôi chẳng xa vời hàng nghìn kilomet như vậy, nó chỉ là một, hai chuyến xe nối liền những khu phố ở London. Vậy mà nỗi nhớ ngày ấy cũng cứ trải dài vô tận để rồi mất hút trong ngút ngàn vũ lữ. Chẳng nơi đâu gần như trái tim, nhưng cũng chẳng nơi đâu xa vắng như trái tim. Lòng người đã cách trở thì đâu có ngay cạnh bên cũng chỉ là vô hình vô ảnh mà thôi, như tôi, như Phương ngày ấy.

- Anh có thích nước Anh không? Học ở đó lâu như vậy, hẳn anh có nhiều kỷ niệm lắm nhỉ? Anh có gần đại học Oxford không? Vinh ở đó anh ạ.

Câu hỏi của An kéo tôi ra khỏi những miên man suy nghĩ trong hoài niệm đã quá vắng tự bao giờ ấy. Nhìn đôi mắt lấp lánh của em, tôi bỗng dưng muốn kể, thật nhiều. Những tiếng lòng khi đã gặp nhau có lẽ thường dễ đồng cảm và sẻ chia như thế. Rồi bữa trưa đầu tiên ấy đã kéo dài trong vô vàn câu chuyện về nước Anh, trong sự hào hứng lắng nghe từ An. Em chẳng khác nào trẻ nhỏ chăm chú nghe cha đọc truyện cổ tích, gương mặt hồn nhiên như những sớm mai vừa tới. Và chúng tôi đã quen nhau như thế, trong nỗi nhớ và tình yêu An gửi về Vinh, trong sự thú vị tôi dành cho em.

Thời gian cứ vậy qua, trôi chảy như vẫn thế. Mỗi ngày, tôi lại gần An hơn. Ngoài thời gian ít ỏi trò chuyện ở quán, thỉnh thoảng tôi đưa em qua hiệu sách, kiếm tìm các tựa sách mới về Anh, về tư vấn du học Anh cho góc đối sách của em. Cứ thế, tôi tham gia vào từng câu chuyện nhỏ xung quanh em như một nốt lặng trong bản nhạc rộn rã. Nhưng có một điều lạ là em không còn kể về Vinh hay có bất kỳ câu hỏi nào về các kỳ thi bên đó nữa. Dường như đã có điều gì đó xảy ra trong chuyện tình cảm của em. Tôi cũng không tiện hỏi, tôi sợ sự im lặng cam chịu mà em đang chôn giấu trong lòng. Chuyện với An cũng khiến tôi nhận ra rằng cuộc sống thú vị ở chỗ luôn cho chúng ta bao bất ngờ ngẫu nhiên nhưng cũng luôn rành rọt ở chỗ chẳng ngẫu nhiên nào là vô ý. Tôi gặp An như một sự tình cờ và mọi tình cờ ban đầu ấy đều dẫn đến những đổi thay xoay biến sau đó.

Một chiều, An hẹn tôi cà phê. Em chẳng nói gì nhiều, gương mặt buồn bã

như thể bao gắng gượng bấy lâu đã vỡ òa. An nắm chặt lấy ly ca cao nóng như sợ hơi ấm ấy sẽ bay đi rồi bất ngờ hỏi tôi rằng: Có kỳ thi nào kéo dài bốn tháng liền không anh? Tôi nhìn em, trong lòng muốn nắm bắt lấy thứ mơ hồ đã làm em mòn mỏi đến thế mà chẳng thể nói gì hơn.

- Có lẽ người ấy đã quên em rồi. Không một lời dành cho em, facebook im lìm. Mọi cố gắng liên lạc của em chỉ gói gọn trong ba từ: uh, anh bạn. Có những kỳ thi khiến tình yêu chẳng thể kéo nhau lại dù chỉ một phút à anh?

- Có thể cậu ấy bận gì đó, em cứ bình tĩnh đã, hãy đợi xem cậu ấy nói gì. - Tôi trấn an.

Tôi hiểu chứ, sẽ chẳng có kỳ thi nào đang diễn ra ở đó ngoài một trái tim đã hết chỗ dành cho em. Thế nhưng tôi sợ em đau, tôi sợ tôi buồn, tôi sợ những vết thương lòng em mang. Tôi sợ chúng như một ngày nào đã xa xôi từng nếm trải. Dẫu sao người ngoài cuộc cũng mãi mãi chỉ là người ngoài cuộc. Làm sao thấu hiểu hết?

- Vinh thay facebook rồi anh ạ. Em là người cuối cùng biết điều đó. Anh ấy đã có người khác rồi và chẳng một lời dành cho em...

An khóc, nước nở và nghẹn ngào. Từng giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt vẫn hồn nhiên ngày nào, thấm đẫm và xót xa. Tôi ngồi đó, bên cạnh em, chẳng thể làm gì hơn ngoài một chỗ dựa cho đôi vai gầy ấy bớt cô quạnh. Trong nước nở, em gắng gượng mình thôi rưng rưng, vin vào ngực tôi mà hỏi tha thiết:

- Mọi thứ sẽ vào quên lãng đúng không anh? Em không muốn tất cả ngủ yên trong lãng quên, dẫu mọi thứ giờ đã không còn nữa. Tại sao người ta lại cứ phải chối bỏ quá khứ để lừa dối nhau như thế. Để gì có được với nhau ngần ấy thương nhớ hả anh.

Em biết làm gì với ngần ấy thương nhớ?

Những giọt nước mắt cứ thế rơi xuống, thấm vào tim tôi, thấm vào tim em. Từng giọt, từng giọt như muốn dùng sự ấm nóng mà ôm lấy cõi lòng đã tan vỡ ấy, để từng mảnh, từng mảnh nhớ thương không găm vào thốn thức

tim em nữa. Tôi cứ ôm lấy nỗi buồn đau ấy trong lòng mà không thể thốt nên lời. Bầu trời ngoài kia cũng dần buông xuống, chẳng có nổi một vì sao.

Những ngày sau đó chẳng dễ dàng gì đối với em. An gầy đi như một chiếc lá cuối mùa. Em có ý định nhượng lại Ngôi nhà của An cho cô bạn nhưng tôi ngó ý giữ lại. Em cũng buông lòng mà thuận theo. An đi Anh, chẳng phải vì Vinh và những dang dở trong im lặng. Em chỉ muốn một lần cuối tận mắt ngắm nhìn những yêu thương mà mình đã từng dành trọn. Từng nơi, từng nơi Vinh đã qua, đã kể, Ngôi nhà của An sẽ không còn là những tưởng tượng và mô hình nữa. Nó hiển hiện trước mắt em. Trái tim mạnh mẽ của em xứng đáng có được những điều rất thật ấy, dẫu dư vị còn lại vẫn xót xa lắm. Tôi tự hỏi rằng con người ta yêu nhau bao lâu là đủ và bao xa có thể làm nên khoảng cách trong tình yêu? Lạc một chút thôi, tất cả rồi chỉ còn lại là những kỷ niệm và xót xa. Đã mấy ai nguyên vẹn một câu thề, tròn trịa một con đường? Tôi cũng không biết tới khi nào em mới có thể quay trở lại với niềm tin về tình yêu như ngày đầu hồ hởi nhưng tôi sẽ đợi em, trong ngôi nhà này. Tôi muốn yêu thương, chăm sóc nó như em đã từng yêu, bởi nơi đây chứa đựng nhiều thứ của em quá. Tôi đợi em...

Vẫn Nhớ Về Anh Như Ngày Ấy

* * *

Tôi rất thích cảm giác được òa mình vào gió, mắt nhắm lại, tóc bay bay và cảm nhận hương vị thanh khiết của đất trời. Có thể là nồng nàn hoa sữa, vị hanh hao của nắng hay chút dịu hiu se se rất mênh mang của cỏ cây... Khi ấy, tôi thấy mình được như những cánh bồ công anh trắng muốt, nhẹ nhàng xoay tròn và bay lên, chẳng còn chút vướng bận hay lo nghĩ đời thường. Giá mà nỗi buồn hay sự cô đơn trong lòng cũng có thể buông trôi như thế, đời nhẹ tênh, êm đềm như dòng sông trôi...

Cơn gió bay đi, mở mắt ra, tôi vẫn ở đây, đôi chân chạm trên nền cỏ xanh thẫm, xung quanh là phố phường vẫn nhộn nhịp, ồn ã như cuộc sống hằng ngày cứ hờ hững trôi. Những cơn gió mang cánh bồ công anh rủ nhau về miền thên thang nào đó, bỏ lại tôi với đôi tay còn nắm giữ hư vô mông mị, một đôi tay chỉ còn biết níu lại quá khứ. Tất cả đã lùi về phía hoài niệm, xa xôi và diệu vợi giống như Dương, như tình yêu thuở ấy. Chuyện cũ vẫn hay dội về lòng tôi như thế...

Đó là một ngày rất tình cờ, lòng tôi bất hoại với chính những suy nghĩ ử ơ của mình. Trong tôi bỗng bừng lên khao khát được đi, được thả mình đâu đó nhẹ nhàng và hoài cổ. Thế là rất nhanh, tôi đến Hội An, mang theo những nỗi buồn quá ư mơ hồ và vô định. Phố cổ đón tôi trong ráng chiều lằng lằng ánh tà dương khiến lòng tôi dịu lại. Thật may mắn cho tôi, đó là ngày rằm, nơi đây tổ chức thả đèn hoa đăng vào ngày 15 âm lịch hằng tháng trên dòng sông mang cái tên rất dịu dàng - sông Hoài. Phố cổ song cũng lại là đất du lịch, dịch vụ phát triển nên tôi cũng chẳng khó khăn gì trong việc tìm một khách sạn tương đối và phải chăng. Làm thủ tục check in xong, cũng tầm sáu giờ hơn nên tôi quyết định tắm gội nhanh rồi tranh thủ khám phá Hội An. Cứ nghĩ tới lễ hội hoa đăng là tôi phấn chấn hẳn lên.

Từ khách sạn, đi bộ qua hai khu phố là tới con đường nhỏ tập nập người

dẫn ra bờ sông Hoài, tôi nhanh chóng mua cho mình những chiếc đèn nhiều màu sắc. Cố gắng tìm được quãng ít người đứng hơn một chút, tôi loay hoay thắp lửa thì nghe thấy một giọng nam trầm kể bên:

- Em đừng thắp lửa như vậy, sẽ bị bỏng hoặc làm cháy đèn đấy.

Tôi quay sang, ngược lên nhìn. Đó là lần đầu tiên tôi gặp Dương. Anh mặc áo màu xanh lam, quần bò mài lủng, tóc cắt cua đơn giản. Mọi thứ đều chẳng có gì đặc biệt nếu như không có nụ cười ấy. Dương có nụ cười dịu dàng, đầm ấm đến nỗi ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cho tôi một cảm giác rất an toàn và nhẹ nhõm. Tôi không biết mình có nhìn anh như vậy quá lâu không nhưng anh lại cười tươi hơn, vừa chìa tay ra vừa nói:

- Chào em. Anh tên Dương.

Tôi đứng dậy, chối từ cái bắt tay bằng việc đặt chiếc đèn đang cầm vào tay anh và nói:

- Cảm ơn anh. Em tên Khiết. Lần đầu thả đèn hoa đăng nên em cũng không biết thắp sao, anh chỉ giúp em với ạ.

Dương nhiệt tình hướng dẫn tôi, cả hai cùng thắp những chiếc đèn của mình trong ánh sáng màu cam ấm áp. “Em có ba chiếc đèn, một cho em, một cho gia đình và một cho những ước mơ chưa kịp cháy”, tôi vừa nói vừa thả đèn trôi sông. Dương phá lên cười: “Em tin đấy à. Anh thì chỉ đơn giản là thả trôi một tuần làm việc mỗi một thôi.”

- Em tin chứ. Bao người vẫn cứ tin thế mà. - Tôi mỉm cười với anh.

Thế rồi chúng tôi lặng lẽ ngắm dòng sông lung linh ánh đèn. Sông Hoài bỗng trở nên đầm thắm như người con gái e thẹn, an phận ôm lấy đất mẹ Hội An mà thủ thỉ bao điều thầm kín về tình yêu và định mệnh. Giữa xôn xao chốn ấy, người trầm trồ, người xúm xùm chụp ảnh kỷ niệm, người nhộn nhịp chào mua đèn hoa đăng... tôi bỗng thấy thỉnh thoảng vô chùng. Đôi mắt hướng trọn về dòng sông tựa hồ như nhìn trái tim “nổi nhớ” mà nó mang tên, lòng bỗng xao động mạnh mẽ. Một dòng sông trôi rồi sẽ đi về đâu? Biển lớn hay những con rạch nhỏ bé. Liệu cái êm đềm phẳng lặng mặt nước ấy có khóa lấp

hết những con sóng ngầm tận sâu không? Có lẽ, nỗi nhớ và bao nỗi niềm mà con người trao gửi cho sông đã làm dòng nặng những u uẩn, để một chữ “Hoài” cứ mênh mang, man mác. Đôi khi sự bình lặng bên ngoài lại ẩn chứa bao uẩn khúc phía trong; giống như cái lặng im của dòng sông hay sự vô định, lặng lẽ trong lòng người. Rồi tất cả sẽ trôi về đâu?

Những ánh sáng nhẹ nhàng phát ra từ hàng ngàn chiếc đèn lồng mà mọi người gửi mơ ước đến khắp nơi như làm tan chảy xúc cảm hỗn độn trong tôi. Tôi quay sang Dương, gương mặt nhìn nghiêng của anh phản chiếu thứ ánh sáng màu cam của những chiếc đèn lồng treo trên phố, vừa chững chạc vừa dịu dàng, lòng tôi bỗng thấy bình yên quá đỗi.

- Em đi một mình à? - Dương đột ngột phá vỡ sự im lặng.

- Vâng. Em cảm thấy hơi chệnh vênh. - Tôi đáp nhẹ. Chẳng hiểu sao tôi lại có thể dễ dàng nói ra điều ấy với Dương như thế. Có lẽ vì anh là một người xa lạ.

Anh lại cười rất dịu dàng và nói: Nghe có vẻ như là nơi em sống không được bằng phẳng cho lắm. Bắp bệnh như vậy, phải ăn mới có sức mà giữ thẳng bằng. Anh biết một quán cơm gà Tam Kỳ rất ngon. Ra đây sớm vậy, chắc em cũng chưa ăn gì. Chúng ta đi ăn đi. Anh mời.

Chúng tôi gọi hai suất cơm gà đặc biệt, nói về rất nhiều thứ, anh làm tôi cười suốt bữa ăn. Tôi bỗng muốn khám phá về anh, về cuộc sống của anh. Dương không phải người Quảng Nam. Anh cũng không tới đây để du lịch. Anh đi theo các dự án của công ty. Anh thường đi như vậy, có thể ở thành phố này, tỉnh kia vài tuần, một tháng, thậm chí lâu hơn, xong lại đi. Và anh đang cố tận hưởng mấy ngày còn lại ở đây khi công việc đã xong xuôi. Tôi hỏi anh không thấy như thế là bắp bệnh và mỗi một khi cứ phải di chuyển thường xuyên sao. Anh cười nói:

- Anh thích vậy. Cảm giác là đưa con của tất cả mọi miền và chứng kiến sự trưởng thành vững chãi của các dự án. Đó là đam mê của anh. Thế còn em?

- Em ở Hà Nội. Em làm báo. Với em, Hà Nội luôn là thành phố vô cùng xinh đẹp, dịu dàng, luôn là thành phố của những cơ hội và ước mơ.

- Con gái làm báo chắc vất vả lắm nhỉ.

Anh thì thấy Hà Nội chật chội lắm.

- Có nghề nào không phải lao động đâu. Em thích làm báo, thích viết lắm.

- Cứ nhìn em háo hức trước đèn hoa đăng là biết tâm hồn rất bay bổng.

- Ai bảo anh thế. Làm báo không phải là suy nghĩ viển vông, bay bổng...

Bữa ăn của chúng tôi cứ thế kéo dài theo mỗi câu chuyện. Sau đó tới khoảng chín giờ hơn, tôi và Dương cùng nhau đi chợ đêm. Hội An bớt ồn ào và trở nên trầm mặc như dòng sông Hoài, những ngôi nhà cổ và từng con đường lát gạch xưa. Trong không khí nhẹ nhàng ấy, chúng tôi trao đổi số điện thoại cho nhau rồi cùng đi bộ về khách sạn. Ngày mai chúng tôi sẽ cùng đến thăm Thánh địa Mỹ Sơn. Đoạn đường dường như ngắn lại. Tới nơi, tôi chần chừ chưa vào, đợi anh đi về, còn anh lại chờ tôi vào trước, dùng dằng như thế một đôi mới yêu. Cả hai cùng bật cười về điều đó rồi chào tạm biệt. Tối đó, tôi đi vào giấc ngủ trong nụ cười mỉm, vừa mơ hồ vừa rất thật. Tôi không thể gọi thành tên cảm giác xuyên xao ấy. Nào ai có thể biết được trong vô vàn những cuộc gặp gỡ tình cờ, đâu sẽ là cái chạm tay của định mệnh.

Sáng hôm sau, như đã hẹn, bảy giờ, Dương đợi tôi trước cửa khách sạn, chúng tôi cùng ăn sáng, đi tới Thánh địa Mỹ Sơn và Thành cổ Trà Kiệu. Anh như một hướng dẫn viên du lịch, giới thiệu cho tôi rất nhiều thứ. Với một người làm bên dự án công trình như anh thì tôi nghĩ, hẳn là tối qua anh đã mất cả tiếng đồng hồ để tìm hiểu về nơi đây. Thoáng nghĩ vậy làm tôi buồn cười. Có thể là tôi đã quá tự tin về những chuyện rất vui vẻ tối qua mà nghĩ vậy nhưng thực tình, trong thâm tâm, tôi luôn tin là như thế. Tối chiều, khi đã thấm mệt, tôi phụng phịu bảo anh ngồi nghỉ một lát. Dương lo lắng hỏi tôi có ốm không, rồi cả hai ngồi trong một quán trà gần khu cổng vào Thành cổ. Sau đó chúng tôi trở về Hội An. Tôi quá mệt và ngủ thiếp lúc nào không biết. Khi anh lay nhẹ tôi dậy cũng là hơn bốn giờ. Gương mặt lo lắng của anh làm

tôi muốn tỏ ra mệt hơn để nhận thêm sự quan tâm. Tôi thấy lòng xao động. Anh đưa tôi về cửa khách sạn rồi chào tạm biệt, còn tôi về tới phòng là lăn ra ngủ. Khi tỉnh dậy cũng là tám giờ hơn, quờ điện thoại xem giờ thì thấy một loạt tin nhắn từ Dương. Anh nhắc nhở tôi ăn tối, hỏi tôi có ốm không. Trước sự lo lắng ấy, tôi rất vui, cứ ôm điện thoại cười một mình. Tối đó tôi ăn tại khách sạn, tắm rửa nhanh rồi nằm trên giường, nhắn tin trò chuyện cùng anh cho tới khi chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau cũng là ngày cuối cùng tôi ở lại Quảng Nam. Tôi sẽ về Hà Nội vào lúc một giờ chiều để kịp giờ làm sáng mai. Nghỉ ba ngày, dù với lý do gì đi nữa thì cũng hết hạn rồi. Tôi nói vậy với Dương vào buổi sáng và anh rất bất ngờ vì chẳng ai đi du lịch mà có vài ngày như tôi cả, hơn nữa vẫn còn rất nhiều địa danh mà tôi chưa tới. Sau đó, không thấy anh hồi âm. Tôi nghĩ anh bận làm việc. Lòng bỗng chùng xuống vì hụt hẫng, thất vọng hay là gì nữa, tôi cũng không phân biệt nổi, chỉ biết rằng Hội An với tôi lúc đó thật buồn. Nó giống như cảm giác bạn đang hăm hở đi trên đường, ngỡ rằng sắp tới nơi rồi nhưng kỳ thực đường còn dài, rất dài, và bạn bị hụt chân, ngã rất đau. Chậm rãi chuẩn bị đồ đạc, lên danh sách những thứ cần mua về làm quà, đồ lưu niệm, tôi toan bấm máy nhờ lễ tân gọi giúp một chiếc taxi thì nhận được tin nhắn của anh: Anh đang ở trước cửa khách sạn. Em xuống đi. Anh đưa em đi mua đồ rồi mình cùng ăn trưa. Bao hờn dỗi vô cớ đều tan biến, tôi chẳng còn đủ kiên nhẫn mà nhắn tin nói anh đợi một chút, cứ thế, tôi đi nhanh xuống.

Chúng tôi bên nhau, khoảng thời gian còn lại rất vui vẻ. Đâu đó vẫn thoáng chút lưu luyến ở cuối mỗi câu chuyện, xong rồi anh lại pha trò làm tôi cười. Tôi biết mình sẽ nhớ anh thật nhiều nhưng giữa chúng tôi hiện giờ còn quá mờ lung và vội vã để gọi tên những xuyên xao trong lòng. Tôi chỉ đủ niềm tin để ghi nhớ những khoảnh khắc ấy thật sâu. Rồi anh sẽ đi đến những vùng đất mới theo đam mê của mình, rồi tôi lại tất bật công việc, ngổn ngang xúc cảm như ngày thường. Những gì đã qua, có lẽ chỉ mang tên kỷ niệm mà thôi.

Dương đưa tôi ra ga, một tay xách đồ, một tay nắm lấy bàn tay tôi. Ấm áp và che chở như thể tôi có thể lạc mất anh bất cứ lúc nào. Tôi muốn nói với anh đôi điều vẫn xáo động trong lòng những ngày qua nhưng chẳng thể diễn đạt nổi. Đôi mắt nhìn anh sửa lại đồ như muốn ghi dấu hình ảnh dịu dàng ấy suốt đời. Bất chợt, anh ngoảnh lại nhìn tôi, mỉm cười, như lần đầu ấy, khiến trái tim tôi thấy mọi thứ dường như ngưng đọng, chỉ còn chúng tôi nhìn nhau, như thế.

- Đừng có khóc nhè nha. Anh không theo em về tận đó đâu. - Anh vừa nói vừa véo má tôi. - Nhưng có thể thời gian ngắn tới, anh sẽ chuyển về trụ sở ở Hà Nội. Khi đó khóc thì nhớ gọi anh đấy.

- Anh có dự án ở đó à? Lâu không?

- Không hẳn. Chỉ là anh nhận thấy Hà Nội chật chội nhưng có một thứ vô cùng đáng yêu kéo anh về.

- Là gì vậy?

Thông báo chuyển tàu SE3 ra Hà Nội chuẩn bị khởi hành trong ít phút nữa. Yêu cầu quý khách nhanh chóng ổn định, tàu chuẩn bị khởi hành. Tiếng loa phát thanh làm gián đoạn cuộc chuyện trò. Tôi thấy lòng nhẹ tênh. Tôi vẫn có thể gặp anh ở Hà Nội. Chúng tôi vẫn còn có cơ hội.

Tàu chạy, tôi ngoái lại nhìn anh cho tới khi khuất bóng. Cảm giác nhớ nhung cứ trào lên như thể chúng tôi đã yêu nhau từ rất lâu rồi. Chuông báo tin nhắn đến, từ anh: Chờ anh nhé Khiết. Nhớ em! Tôi mỉm cười nhìn từng hàng cây khuất về phía sau, ánh nắng xuyên qua ô cửa kính rọi vào lòng tôi những hân hoan mới. Tôi nhớ anh hơn cả những xô xao trong lòng.

Trở về Hà Nội, chúng tôi vẫn trò chuyện hăng ngày qua điện thoại. Tình cảm không tên ngày càng thành hình rõ nét. Gần bốn tháng sau, Dương chuyển ra Hà Nội. Chúng tôi đã bước vào tình yêu như thế, giản dị như bao câu chuyện tình khác trên đời. Ở tuổi hai mươi có lẽ, khi tình yêu vừa chớm và chưa đủ nếm trải, con người ta còn chưa biết tới những gì mà cuộc sống thực len vào tình cảm thì những trái tim thanh xuân cứ yêu như thế ngày mai,

tất cả sẽ thành hiện thực. Thế nhưng hiện thực rõ ràng nhất mà sau này chúng tôi cùng nhận thấy là chúng tôi còn quá trẻ để thấu hiểu cuộc sống riêng và những hi sinh cho nhau.

Hơn một năm trôi qua, Dương ngày càng tất bật với các dự án của mình. Anh bắt đầu trở về cuộc sống dịch chuyển như trước nhưng đó không phải là sự cản trở tình yêu của chúng tôi. Vết nứt đầu tiên làm rạn vỡ cuộc tình đẹp đẽ ấy bắt nguồn từ sự lảng nghe. Anh ấy đã không còn thực sự lắng nghe tôi nữa, dù cả hai đều cố gắng để tiếp tục. Cái anh theo đuổi hiện giờ là công việc để năm sau chúng tôi có thể ổn định hơn rồi kết hôn. Nhưng chính việc đó đã khiến anh ngày càng rời xa tôi. Giữa chúng tôi dần xuất hiện những khoảng trống không thể lấp đầy, những khoảng trống chết chóc. Tôi đã từng quen với những cô đơn vô định trước khi gặp anh nhưng tôi lại chưa biết rằng sự cô đơn trong quan hệ với những người mình coi là quan trọng nhất còn khắc khoải hơn nhiều cái cảm giác một mình đơn thuần. Chúng tôi đã để nhau đơn độc ngay trong chính mối quan hệ mang tên tình yêu này. Tôi đã khóc rất nhiều và Dương cũng đã rất buồn trước những suy nghĩ và tâm trạng ấy của tôi. Anh không thể hiểu điều gì đã khiến tôi trở nên như vậy, còn tôi không thể cho anh thấy được những thay đổi từ anh. Chúng tôi lạc mất nhau ngay trong chính ý niệm và ký ức quá đẹp đẽ của mình. Đã rất nhiều lần tôi khóc trong bế tắc và nói với Dương rằng chúng tôi đang tan vỡ dần.

Không lâu sau chúng tôi cãi nhau, rất lớn, cũng chỉ liên quan đến vấn đề này. Tôi đã mang vài câu chuyện từ công ty về nói với anh, tôi chỉ muốn nhận được chút an ủi, đồng cảm từ anh nhưng anh đã nói với tôi rằng: Em đừng mang những chuyện vụn vặt ấy ra than vãn nữa, anh thực sự đã quá mệt rồi. Câu nói ấy khiến tôi không còn tìm-thấy-anh nữa. Nó giống như cảm giác một người nào đó mang gương mặt người mình yêu, đứng trước mình rồi nói về tình yêu như một gánh nặng. Sự thất vọng và mệt mỏi bao trùm chúng tôi rất lâu sau đó và anh đã đi vào Nam hai tuần mà không nói với tôi một lời. Không một lời. Không một lời. Không một lời. Một cái gì đó trong tôi đã sụp xuống, vỡ vụn.

Anh về. Chúng tôi, mỗi người đều mang trong mình quá nhiều suy nghĩ và tổn thương. Có phải tình yêu dù đã từng đậm sâu đến đâu cũng tới lúc chết dần theo thời gian không? Hay con người quá tham lam, luôn đòi hỏi thật nhiều ở tình yêu, bao nhiêu cũng không thể đủ? Chúng tôi cứ tiếp tục như thế trong xa cách cõi lòng. Cho tới một ngày, khi nhìn thấy tôi lặng lẽ khóc bên album ảnh cũ, Dương đã ngồi xuống kế bên, lặng lẽ lau từng giọt, từng giọt. Thế nhưng nước mắt lại cứ thế tuôn ra, trào dâng như từng mảnh vụn trong lòng

- Khiết à! Đừng chờ anh. Hãy cứ bình yên bên một ai đó giống như em muốn. Anh không biết phải làm gì để em như trước. Anh...

Tôi càng khóc nhiều hơn, nghẹn ngào và nức nở. Tôi không còn có thể nghe thấy bất cứ điều gì anh nói nữa. Bên tai tôi vẫn văng vẳng tiếng cười ngày xưa và câu nói vừa rồi từ anh. Nó làm tôi đau và nuối tiếc đến nao lòng. Với tôi, khi ấy, tất cả như những giọt nước mắt rơi - tan vỡ. Anh ôm tôi, như thể sau đó sẽ mất nhau mãi mãi. Chúng tôi cứ ôm nhau như thế mà chẳng thể nói gì hơn cho nhau.

Cho đến bây giờ, tôi cũng không thể biết điều gì đã thực sự xảy ra giữa chúng tôi.

Có lẽ con người ta thường đòi hỏi ở nhau những thứ rất khó định nghĩa. Bao lâu là mãi mãi? Bao nhiêu cho vừa? Tuổi trẻ với tình yêu chân thật và mong muốn có nhau trong đời cũng không thể giữ lại nhau. Anh cố gắng trở thành người chồng tương lai mà tôi mong muốn, còn tôi cứ khư khư bóng hình cũ để rồi lạc mất nhau ngay trước ngưỡng cửa hạnh phúc sum vầy...

* * *

Cơn gió bất chợt thổi tới. Dường như những câu chuyện kể lại thường bớt đau lòng hơn khi chúng đang diễn ra. Gió thổi rồi lại tan nhanh. Chúng nhắc nhở tôi về điều luôn rõ ràng trong cuộc sống hữu hạn này, chẳng gì là nguyên vẹn mãi mãi. Tôi vẫn gửi vào trong đó bao lời nhớ nhung và ước nguyện bình an tới anh bởi nỗi nhớ ấy quá dồi dào khiến tôi không đành lòng quên. Và tôi cũng luôn tin rằng, anh vẫn dành cho tôi niềm yêu thương ấy. Đôi khi

tình yêu chỉ đơn giản là nỗi nhớ, niềm thương dung dị như vậy, để nhau trong những bình yên của kỷ niệm.

TẢN VẤN

Bao Nhiều Cho Vừa

Có rất nhiều khi, bởi nhiều lẽ, chúng ta, sẽ vì yêu mà buông bỏ.

Quên - đó là điều ai cũng mong muốn khi bản thân bất lực trước nỗi nhớ, trước yêu thương chưa kịp trọn và tình cảm của người nay đã thành xưa cũ. Cứ tự nhủ với lòng có đáng không, có đủ mạnh mẽ và bao dung chứa đựng yêu, thương, giận, mong trong khắc khoải tin yêu không, để rồi nhận ra bất lực vẫn hoàn bất lực. Lỗi chẳng phải ở bản thân ủy mị, yếu đuối, hay người vô tình lãng quên, mà đơn giản chỉ là kỷ niệm sinh ra, không phải để quên đi. Ký ức vốn là tài sản vô giá của mỗi người. Nếu đành lòng lãng quên, biết lấy gì nuôi dưỡng nhớ nhung, biết lấy gì nhận mặt tháng năm xưa và yêu thương cho người ngày ấy. Thế là cứ chờ thời gian như chờ tới giờ uống một viên thuốc giảm đau, một viên thuốc an thần để xoa dịu, để quên và để yêu thương xưa được đặt đúng chỗ - quá khứ.

Không phải ngẫu nhiên mà nhà Phật răn dạy con người rằng: “Tình cảm là món nợ lớn nhất của đời người”. Có nợ mới trả, có tình mới mang. Đó vốn dĩ là lẽ thường thấy trong đời. Nhưng nợ tiền, nợ bạc còn cân đo đong đếm, nợ tình biết dựa vào đâu? Đời sống tình cảm của con người xưa nay phức tạp, chưa kể tới hoàn cảnh vô duyên, vô phận như câu nói “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”. Chữ “nợ”, chính bản thân nó đã là một sợi dây mà không ai hay giáo lý nào có thể chỉ cách buông bỏ. Chẳng vậy mà bao đời nay, chúng ta chỉ biết trôi vào truyền thuyết để một ngày được uống nước “Lãng quên” trên sông Nại Hà mà buông trôi tất cả. Gắng gượng mình quên chính là khắc sâu chữ nhớ.

Nhưng, hãy cứ ngẫm lại những gì đã qua. Mẹ từng vượt ngàn đơn vị đau cho cái chớp mi mắt đầu tiên trong cuộc đời ta, những cú ngã chập chững đầu đời, nỗi buồn chia ly thường thấy... Sau những điều ấy, ai lại không buồn? Thế mà chúng ta cũng bước tới ngày hôm nay để ngoảnh lại. Ừ thì, sau một cuộc tình, cái cảm giác nhận ra thế giới hoàn toàn bình thường, xung quanh

nhộn nhịp, ồn ã, đầy sức sống; người thân, bạn bè luôn ở bên, cảnh vật nay vẫn như xưa, thậm chí có phần tươi mới hơn thế, nhưng vẫn luôn tồn tại một khoảng trống không thể lấp đầy - khoảng trống mà dù có dốc cạn hi vọng và khát khao yêu thương cũng không thể khóa lấp được, cứ thường trực trong tim và chực trào ướn mi mắt. Nhưng, dầu đã tan nát phần trẻ ấy trong đời, mấy ai muốn phủ nhận tất cả? Mọi việc diễn ra trong cuộc sống của chúng ta đều xứng đáng được diễn ra. Giống như ngày nắng đẹp ấy, ta gặp người để được biết cảm giác yêu một người là như vậy; giống như ngày mưa ấy, người cất bước để ta nhận ra tình yêu không hề dễ dàng và học cách trân trọng tình cảm. Nếu không thể lãng quên tất cả, chi bằng hãy nhớ. Tháng năm không có lỗi, tình yêu không có lỗi, chỉ là không phải người ấy, không phải lúc ấy, không phải con đường ấy.

Vậy nên, hãy tri âm kỷ niệm và người cũ bằng tất cả những gì đẹp đẽ nhất từng có. Đừng quay lưng lại với quá khứ bằng những oán hận hay nuôi tiếc. Rồi tất cả sẽ yên nhiên trong lòng, như trời có mây xanh, mây xám, như ngày có nắng, có mưa, như người có đến, có đi. Và, chúng ta sống để quên đi những điều buồn bã, chứ không phải sống để cuối cùng lãng quên tất cả. Kỷ niệm dù luôn thấp thoáng bóng hình của lỡ làng, luôn nhắc nhở ta về một thời nhưng nó lại là thứ mãi mãi ở lại. Thế nên đừng kỳ vọng vào thời gian. Thời gian chẳng phải là liều thuốc lãng quên như nguồn nước sông Nại Hà trong truyền thuyết, thời gian kỳ thực chỉ là thứ giúp chúng ta biết sống hòa hợp với quá khứ, biết chấp nhận thực tại và biết đặt tất cả vào đúng chỗ.

Ngoảnh Lại Khi Nhớ, Mỉm Cười Khi Qua

Em muốn được là một cái cây để mãi mãi bám rễ vào lòng đất, để không bao giờ phải rời xa những người mình thương yêu.

(Eun Seol - Trái tim mùa thu)

Một đời người sẽ phải trải qua bao sinh ly tử biệt? Điều ấy có lẽ chẳng ai biết trước được, thậm chí không ai đủ sáng suốt mà ngồi tính đếm, chỉ thoáng nghĩ thôi cũng thấy đậm một vị mặn mòi, xót xa trong tâm can. Nghĩ đã không đành, nói chi đến hạnh ngộ cảnh ly tan. Thế nên con người cứ mãi mãi miết, mãi ảo vọng được bên nhau trọn đời, được là trường cửu.

Sống có nhau, dầu không lung linh hạnh phúc như cổ tích thì vẫn còn sự ấm nồng trong từng cái tựa bờ vai, từng vòng tay siết chặt, từng nụ hôn. Có được với nhau cái gật đầu yêu thương và sánh bước chung một con đường, dầu chỉ một quãng thôi, cũng đủ cam lòng, đủ thấy đời hữu ý khi ngoảnh lại nhận mặt tuổi trẻ và kỷ niệm. Cũng bởi thế giới hữu hạn này chẳng có điều gì được như tấm tình thương yêu giữa con người với con người. Cỏ cây muôn hoa có khi nào biết tới tiếng cười. Thiên nhiên hùng vĩ có bao giờ biết tới những thương, yêu, giận, mong; có bao giờ biết tới vị thanh khiết của sương mai, cái lãng đãng xuyên xao của buổi tà dương. Đời rộng lớn đẹp đẽ nhưng lại hữu hạn khiến cho ám ảnh chia ly luôn đeo bám con người với lòng ham sống, khát khao yêu. Bởi thế mà cổ thiết tha với đời như cây thiết tha với đất. Nhưng dù là người, là cây, hay là gì đi chăng nữa, con người cũng không thể vượt qua những ly tan. Người dầu yêu đời đến mấy cũng không giữ nổi sự sống vượt qua vòng sinh tồn tất yếu để rồi tới ngày trở về với cát bụi; cây xanh dầu bám rễ sâu tới mấy vẫn có ngày khô héo mà chẳng còn nhận được nguồn sống từ đất. Giống như tình yêu giữa ta và người, dù đã từng đậm sâu, hạnh phúc, thiết tha tới tận cùng, cũng không thể giữ được nhau chung một lối về. Đường tưởng dài rồi cũng chia hai; thương tới trường cửu rồi cũng chỉ

biết lặng thinh nhìn về phía người. Chuyện tưởng mãi mãi, hóa ra lại là cái đã từng, cái thuở trước. Thế nên mới có chuyện bao người cố bằng mọi giá để có được một người yêu thương tới cuối cuộc đời, thậm chí cố chấp níu giữ dĩ vãng để nuôi dưỡng tình xa vắng những ngày mai.

Không cam lòng vờn đuổi yêu thương trong ý niệm mãi mãi, cuối cùng còn lại gì cho ta? Còn lại gì cho người? Có lẽ chỉ là ước mong viễn vông, được là một cây xanh mãi mãi bám rễ vào lòng đất, không bao giờ phải xa những người mình thương yêu. Ngắm cho cùng, đó là một ảo vọng đầy bất lực và khắc khoải. Dẫu biết rằng cây cũng có lúc chết đi nhưng rễ của nó vẫn cắm sâu trong lòng đất.

Giống như việc một ngày tình có xa như quãng đường không nhau lắc lư phía trước, lòng có cách trở như trái tim đã lạc nhịp yêu thương thì vẫn mong ký ức, hình bóng, tình cũ giữa ta và người mãi mãi không nhòa phai trong tâm trí cả hai, mãi mãi neo đậu nơi sâu kín và đậm đà nhất của trái tim.

Biết bao người cứ tự nhủ như thế để lời cuối cho nhau mệnh mang nhớ nhung, nuối tiếc: Người từng thương yêu ta thật lòng phải không? Có hay không, khi ấy đã chẳng còn quan trọng nữa, bởi người và yêu thương quá vắng làm sao thay đổi được hiện thực. Đã có mấy ai nghĩ được rằng thân yêu héo úa nhưng rễ nguồn sống vẫn còn. Chỉ là trái tim mà ta cố bám víu, cố lay động đã không còn tình cảm tiếp sức rễ tình yêu bấy lâu. Thế là cứ cố dốc hết chút sức cuối cùng mà tưới cạn yêu thương và tin mong, để rồi vắt kiệt mình trong một mảnh tình cằn cỗi yêu thương nơi người. Nghĩ rằng chẳng còn nơi đâu ngoài chốn kỷ niệm ấy, chẳng còn ai ngoài bóng dáng ấy có thể vợi lại ta của một thời chưa yêu, đã yêu. Nhưng kỳ thực lại chỉ vì ta quá cố chấp và tôn sùng quá khứ. Cái cây ta tưởng sẽ chết hoàn toàn, nếu đi xa khỏi mảnh đất nó bám rễ, lại có thể nảy mầm non lộc biếc khi cắm rễ ở một mảnh đất khác đầy nguồn nước mát lành và sự sống. Khi ấy lòng lại nhẹ hẫng nhớ về quá khứ. Hóa ra từ bỏ một vài thứ tưởng chừng không thể lại chỉ là chuyện gỡ bỏ một tâm niệm đã cố chấp giữ lại trong mình. Sự cố chấp ấy kéo theo bao nhớ nhung, khắc khoải. Chất chứa trong lòng quá lâu giống như ủ bệnh, mỗi ngày

tự hành hạ bản thân trong lỡ làng và tiếc nuối. Có khi nỗi đau vượt mất bàn tay người đã từng thương lại không dai dẳng bằng sự cố chấp không đành của chính mình.

Ký ức là một tài sản vô giá ghi dấu tháng năm đã qua nhưng nó không thể nuôi sống con người. Đừng bao giờ để ta chết lặng trong mơ màng kỷ niệm bởi khi ấy, kỷ niệm đã không còn là cái khi xưa ta từng có, nó chỉ còn là một cơn mộng mị. Thế nên, hãy cư xử với kỷ niệm như với người thương ấy, ngoảnh lại khi nhớ và mỉm cười đi qua.

Lựa Chọn Của Mỗi Chúng Ta

Chỉ có trái tim mới biết chúng ta là ai giữa thênh thang cuộc đời này.

Cũng giống như cuộc sống với vô vàn lối đi, tình yêu trong đời là muôn sắc màu với bao lựa chọn. Chẳng ai có thể gọi tên thứ tình cảm thiêng liêng này trong một danh phận định sẵn hay tô màu sắc riêng cho nó. Đối với người này, tình yêu là màu tím đậm thắm, nhẹ nhàng, xuyên xao; đối với người kia, tình yêu là màu đỏ lửa cháy, đam mê. Mỗi một con người lại có cái nhìn về tình yêu, cách yêu khác nhau. Bởi thế mà trên đời này mới có biết bao huyền thoại, bao câu chuyện yêu đẹp đến thế.

Em lựa chọn cho mình một tình yêu rộn rã, nồng nhiệt như những bước nhảy Samba. Vừa đủ mạnh mẽ, vừa đủ uyển chuyển để tình yêu nhịp nhàng cứ cháy lên hương lửa nồng thắm. Với tâm niệm ấy, em luôn chủ động, mới mẻ trong mắt người thương để ngọt ngào quyến trong đam mê tiến tới. Và dẫu em có là người đến sau thì vẫn luôn biết ngẩng cao đầu yêu thương đầy tự trọng, luôn biết đâu là điểm dừng, đâu là điểm tới, đâu là thênh thang con đường, đâu là ngõ cụt, và đâu là những thoáng qua rung động. Sự nồng nhiệt tin yêu nơi em giống như ước muốn táo bạo, gom hết mây đen trên trời để mưa phá tan những rào cản, những do dự yêu thương. Em muốn thấy và cho tất cả thấy định mệnh, duyên phận chỉ là “ngưỡng” trong chính bản thân mỗi người. Nó chẳng là gì hơn một trái tim không dám lên tiếng.

Chẳng giống em, anh lựa chọn cho mình một góc khuất trên con đường ngày xưa đã từng rộn rã. Đó là một ngã tư với quá nhiều chỉ dẫn, quá nhiều bụi đường vương quanh hạnh phúc để rồi tất cả chỉ hoen ra nhạt nhòa trong nước mắt cùng tiếng xin lỗi nhẹ hẫng và cái lặng thinh đầy bất lực nơi anh. Anh có thể bước đi chứ, anh hoàn toàn có thể bỏ lại cả một quãng dài thân thương ấy để bắt đầu lại. Thế nhưng cái anh cần không phải là một con đường mới khi trong lòng còn quá nhiều ngổn ngang về tình, về người, về

hạnh phúc. Cái anh cần chỉ là một chút bình lặng mà kỷ niệm ngậm ngùi mang tới. Tình cảm thực ra không cần phải đặt tên, phải mang danh phận hay sự công nhận của mọi người. Tình cảm, với anh, đơn giản chỉ là điều mà trái tim đang thủ thủ với chính mình. Thế nên anh vẫn cứ đứng ở đây - chốn cũ người bước đi, không phải để chờ mong người quay về, bởi anh luôn biết cố tích chỉ dành cho trẻ em. Anh cũng không nhạt lại những mảnh vỡ của kỷ niệm để dán lại hình bóng người đã xa trong những giọt keo yêu thương vẫn còn ngập lòng. Và anh cũng chẳng đủ thần thánh mà xóa hết tất cả dư vị của cuộc tình ấy, để người cùng hạnh phúc mới ngoảnh lại thấy thênh thang và thanh thản hơn. Anh chỉ ở lại để biết việc anh còn lại chốn cũ là tất nhiên, biết người đi là xứng đáng, biết những gì đã làm là tất cả những gì anh có thể, để một mai nhìn lại, anh vẫn có thể mỉm cười như ngày đầu ấy, nhẹ nhàng và xuyên sao.

Không rộn ràng như em, không trầm lắng suy tư như anh, ai đó ngoài kia lại lựa chọn cho mình một tiếng yêu chôn chặt trong lòng, bởi tình yêu đâu phải bao giờ cũng là cảm giác yêu thương từ hai người. Dù đã bao lần tự hứng chịu nỗi đau của một trái tim bên lề, một hình bóng mang danh bạn, mang danh anh. Muốn làm tất cả cho người thương nhưng cũng chẳng có nổi một danh phận, có là gì đâu. Chỉ biết ngậm ngùi lắng nghe, quan tâm, dẫu đôi lúc lòng có thắt lại khi nghe người nhắc tới một cái tên. Cảm giác ấy như kiểu rất thích cái lạnh của mùa đông. Dù lạnh tới buốt nhói cũng không muốn vào chỗ ấm, để rồi những cơn gió mùa thổi qua cõi lòng như cái hừng hờ của người mà khiến ta cảm lạnh. Nhận ra rằng buốt giá nhất không phải băng tuyết, mà là khi đối diện với người ta trao tất cả yêu thương nhưng người lại không hề hay biết.

Tình yêu muôn thuở là vậy. Đứng trước nó, mỗi chúng ta không thể quyết định sẽ bên nhau tới khi nào, có được với nhau những gì nhưng chúng ta hoàn toàn được lựa chọn cho mình một cách yêu. Cách yêu ấy có thể vượt qua những bất đồng, những khó khăn để đưa nhau tới cuối chặng đường đời hay đơn giản chỉ là cùng nắm tay đi qua năm tháng vụng dại của tình yêu

đầu. Điều ấy phụ thuộc rất nhiều vào tình cảm. Thế nhưng, cái đáng nói nhất trong muôn vàn lựa chọn tin yêu vẫn là tiếng thì thầm sâu thẳm của trái tim. Muôn thuở xưa nay, tiếng nói ấy luôn là chỉ dẫn sáng nhất trên đường tình. Đúng, sai trong tình cảm vốn là hai thứ rất khó phân định bằng một ranh giới rõ ràng, thế nên ngàn đời, tiếng gọi của trái tim vẫn cứ là lựa chọn cuối cùng.

Trường Cửu Là Thương

Chúng ta sẽ cho nhau điều gì, nếu một ngày không còn bên nhau nữa?

Thương yêu, yêu thương. Con người ta có thể đi qua chữ thương mà gắn kết nỗi niềm, đồng cảm bước tới tình yêu hoặc cũng có thể chung đôi đường yêu rồi để nhau buông tay với những lối giao mới mà mỉm cười gửi gắm tất cả vào chữ thương đầy vương vấn. Yêu thương xưa nay vẫn thường dắt tay nhau như thế đi trong một nỗi khắc khoải dịu dàng, pha chút dư vị xuyên xao và nuối tiếc về duyên phận đời người. Ngắm cho cùng, đã có mấy ai trọn vẹn cho nhau cả đôi bề như trong giấc mơ vẫn thường mộng tưởng. Có đi qua thương nhớ mới biết tình yêu bước được tới đâu là chuyện ngoài duy lý, chỉ có niềm thương còn lại như một sợi dây vô hình gắn kết quá khứ - tương lai, tình - nghĩa, để tất cả có thể bình yên cho nhau.

Có lẽ cuộc đời không bao giờ như người ta nghĩ. Tưởng rằng có thể tìm thấy nhau giữa vạn người ngược xuôi mỗi ngày là thành định mệnh, nhưng rồi bao thứ trên đời như những hòn ghen, trách móc, tổn thương lại khiến người ta chùn bước. Quẩn quanh, dùng dằng trong lặng thinh rồi chẳng đành lòng lại tự nhủ cùng nhau vượt qua. Ấy vậy mà chẳng thể làm nhau bình yên trong mộng tưởng tương lai đã vẽ, cứ giằng vò nhau trong những lỗi lầm đáng lẽ có thể bỏ qua, rồi tổn thương nối tiếp tổn thương. Cảm giác ấy cứ ám ảnh mỗi người để rồi tất cả chỉ dám đứng lại, ngược nhìn về phía nhau mà không thể bước thêm, không thể nói gì, cũng không thể chạm tới. Thế nên, tất cả những gì có thể cho nhau khi ấy chỉ là thương. Một tiếng thương trường cửu để nỗi buồn chạy về những miền xa phía người, để người an nhiên.

Cũng bởi chữ thương ấy dài lắm, vượt qua cả tình yêu mà trái tim mong manh nắm giữ. Thương chẳng cần danh phận, chẳng ngại khoảng cách hay những rào cản tổn thương. Thương là những dịu dàng nhớ nhung và ước mong bình yên gửi tới người, dấu cho tất cả còn lại chỉ là mảnh vỡ của kỷ

niệm. Vẫn biết rằng mọi nẻo đường, mọi cuộc gặp gỡ xưa nay đều được sắp đặt bởi chữ duyên. Tình qua đi, người cũng chỉ có thể lưu giữ hương mùa cũ đã từng có nhau. Nhưng đâu phải người qua là hết. Tình một phần, nghĩa mười phần. Tình mười phần, nghĩa một đời. Cái một đời ấy chính là niềm thương bấy lâu ta vẫn lặng thầm gửi trao về người.

Đã bao người ví von tình yêu như một cú nhảy. Hạnh phúc lứa đôi có cùng người như đôi cánh rộng lớn, đưa cuộc sống lâng lâng trong một khoảng không trung vô tận đầy ý vị. Một cú nhảy có thể cao, thấp hay lưng chừng, thậm chí hụt chân mà ngã nhào. Và cú ngã trong tình yêu thì vô cùng sâu sắc, có thể khắc cốt ghi tâm. Thế nên niềm thương mới quan trọng và có ý nghĩa đến nhường nào.

Bởi nó là một điểm tựa. Tất cả mọi cú nhảy hay vấp ngã đều cần một điểm tựa để tình yêu được vút xa khi bắt đầu hay nhẹ nhàng, yên bình khi kết thúc. Thế mới biết rằng khi đã thương nhau rồi thì đó là trường cửu.

Tất Cả Chỉ Như Một Bản Tình Ca Cũ

*Tiếng mưa và những khúc tình ca cũ thường dắt lối chúng ta về miền thăm
thăm của nhớ nhung và hoài niệm.*

Có những người đánh rơi mình trong khoảng trống yêu thương rồi mỗi mòn ngời đó đợi ngày tình đọng đầy trở lại. Cũng có người chấp nhận là thân tâm gửi yếu đuối để tiếp tục nhận yêu thương, trách nhiệm từ người. Nhưng phổ biến hơn cả có lẽ là việc không hiểu tình ý nhau mà lặng thinh trong hoài nghi, hiểu lầm. Biết bao người đã từng nghĩ rằng khi ảm ức, không nhất thiết phải là người nổi tiếng mới có quyền giữ im lặng. Có những chuyện chỉ cần trời biết, đất biết, lòng mình biết rồi đem cả chân tình ra mà vun vén, thì đâu ắt sẽ vào đó. Thế nhưng phải dốc hết bao nhiêu chân tình để người thấy đủ thì quả là khó khăn.

Nhiều khi tự hỏi bản thân đang cố gắng vì điều gì. Tình cảm vun vén, dành dụm bao lâu dốc cạn cho người, những mong yêu thương xóa nhòa mọi ngổn ngang, ấy vậy mà càng yêu lại càng thấy tình đáp trả cứ trống vắng từng ngày. Là người không thiếu yêu thương để thấy tình cảm ta nhỏ bé quá hay là vì tình cảm ấy quá lớn, yêu luôn cả phần người. Lòng cứ mỗi mòn theo tháng ngày. Giá mà có thể buông xuôi tất cả để định mệnh phán quyết, để trái tim thôi thương nhớ

Có lẽ mọi thứ chỉ nằm trong tâm niệm của chúng ta mà thôi. Vì sợ mất kỷ niệm mà không đành lòng vứt bỏ. Vì sợ đánh rơi những nhớ đã từng quá thiết tha mà cố gắng cứu vớt những ngày đã mất. Vì người từng ân tình, gần gũi quá mà không nỡ quên đi. Cứ để trái tim chấp niệm trong những tình si. Biết bao nhiêu lý do đã được viện ra, cuối cùng cũng không đủ làm mình cam tâm, không đủ làm người nhớ lại một thời xa xưa ấy. Thế là mọi thứ cứ chùng chình bước tiếp trong chấp nhận, cam chịu. Cũng có khi mỗi mệt quá mà tự nhủ với lòng rằng lần cuối cùng là đây. Ngoảnh lại mới hay, bao nhiêu lần cuối cùng đã đi qua, chỉ để lại trong lòng một điều duy nhất: một nhòai vì

cố níu giữ quá khứ, còn hiện thực lại đậm một màu lãng đãng yêu thương. Đi dùng dằng mà ở cũng trống vắng tình. Cứ loay hoay giữa đi và ở. Thôi đành chấp nhận huyễn hoặc nhau.

Cuối cùng nhận ra rằng yêu thương ta gom góp trao đi, tin mong ta ngóng đợi bao ngày, chỉ như một bản tình ca cũ mà người từng yêu quý. Nó chỉ mang ý nghĩa gợi nhắc chứ không hề có sức mạnh thôi thúc lòng người. Tình yêu là chuyện của đôi lứa, nếu nó chỉ do một người viết nên thì đó lại là tự khúc, mà tự khúc thì có bao giờ sum tụ. Và dù là tự khúc hay tình ca cũ, thì bản thân mình vẫn luôn là người tự hát cho cõi lòng lắng nghe mà thôi.

Tình Yêu Cũng Là Những Khoảng Cách

Năm tháng qua đi như mùa nổi mùa trải dài bất tận, con đường nào rồi cũng thay tên, góc phố cũ rong rêu kỷ niệm, người lướt qua nhau vạn lần không thể níu giữ.

Cuộc đời, đã có mấy ai đủ cam tâm để chấp nhận người yêu thương cách xa mình? Hoặc họ sẽ đau khổ khôn nguôi trong mộng mị ảo tưởng, hoặc họ sẽ lặng thinh khước từ tất cả. Yêu cứ tưởng phải là yêu người, nhưng kỳ thực sâu xa, lòng yêu bản thân có những khi đã vượt lên trên tình cảm dành cho người thương, để đến khi người đi, ta vì những hạnh phúc đã từng có mà cứ mãi ích kỷ giữ người trong ràng buộc câu hứa, lời thề, trách nhiệm. Mãi trói chặt yêu thương và sự ích kỷ lại với nhau để dần dà cả hai cùng chết, để kỷ niệm héo úa trong tổn thương và trách móc. Thế mới biết, yêu, một phần là có nhau, là giữ nhau nhưng một phần, yêu cũng chính là biết buông tay.

Buông tay trong tình yêu không phải là việc rời bỏ người những khi khó khăn hay lúc người cô đơn. Buông tay trong tình yêu là việc một bàn tay đành lòng để một bàn tay đã không còn nắm chặt đi về nơi khác - nơi mà miền nhớ xưa kia không còn đủ sức níu giữ. Nắm chặt một bàn tay đã muốn rời bỏ, thực sự rất khó khăn và mệt mỏi. Ta cứ phải gồng mình lên níu giữ; giữ người đã khó, nói chi tới giữ niềm nhớ và trái tim người. Thà rằng cam tâm để hai bàn tay nhẹ nhàng buông, còn hơn mình cứ gắng sức níu giữ, rồi khi người giăng ra, ta hẫng hụt, chênh nhau lực mà ngã nhào. Người đau nhất vẫn là chính bản thân mình. Còn người, dầu có cắn rứt mà không vẫy vùng thoát ra thì cũng thắt lòng bởi ta siết tay chặt quá. Tất cả cũng chỉ là đặt nhau trong gượng gạo, đau lòng.

Tình cảm là của mình, còn trái tim là của người. Vốn dĩ trói buộc mình thôi yêu, thôi nhớ về người đã là việc không tưởng, nói chi đến trói buộc trái tim người. Mọi trói buộc đều khiến ta đau thắt và khó chịu. Nhẹ nhàng nhất, thoải mái nhất vẫn là để đối phương bước về nơi họ thuộc về. Còn tình yêu

ư? Dù đứng đâu ta vẫn có thể yêu, dẫu chỉ là một tình yêu bất lực và lẻ loi, nhưng ít ra ta còn biết yêu. Không làm bến đỗ cho nhau, không là người cho nhau tận cùng hạnh phúc thì vẫn còn có với nhau một đoạn đường chung đôi đầy kỷ niệm. Tình yêu thực ra đôi khi chỉ là chuyện một người đứng xa nhìn về phía người thương đã từng ở, để biết tất cả là lẽ hiển nhiên. Cho nhau một khoảng cách để mình có đường lùi, có đường rẽ ngang, có tầm mắt nhìn về phía người; để người không vướng bận quá khứ, để người thênh thang đường tình mới; để chẳng còn làm tổn thương nhau. Đó cũng là tình yêu.

Rồi Một Ngày Chúng Ta Sẽ Hiểu

Đến một ngày, ngay cả con đường cũ cũng trở nên xa lạ, có phải không những bước chân đã thôi bước về phía nhau?

Có rất nhiều chuyện vẫn thường xảy ra như thế này...

Trong muôn vàn người vẫn còn một mình một bóng đợi chờ duyên số, đợi chờ người thương định mệnh tìm ra hoặc tự mình kiếm tìm giữa những gặp gỡ tình cờ để được cùng nắm tay nếm trải đủ hương vị thương, nhớ, giận, mong của tình yêu thì sẽ có vài người lạc bước vào cuộc tình đã-thành-của-người-khác. Đó là chuyện một người cam tâm đứng trong góc khuất của hạnh phúc mà vay mượn thương yêu phút chốc từ một người đã có chốn đi về, đã có nơi chăm lo, đã có lời ước hẹn, thậm chí là đã có một mái ấm. Chen ngang như vậy có phải là sai? Điều ấy vẫn còn khó nói lắm. Bởi nếu đổ lỗi cho tình yêu thì lại khiến trái tim vốn rất mong manh sau này không còn dám rung động nữa. Đổ lỗi cho người thì lại vướng nỗi oan trái không thể có được nhau của họ. Đã mấy ai hiểu cái cảm giác chỉ cần bước ra khỏi thế giới mà hai người vừa rất gần gũi, bàn tay còn chưa kịp tắt hơi ấm thì đã phải nhìn nhau như xa lạ. Họ không thể làm gì hơn khi một người đã gắn kết cuộc đời mình với gia đình trong tình thương, trách nhiệm và ân nghĩa bao năm; còn một người có tất cả những gì khiến trái tim đối phương rung động mạnh mẽ như chưa bao giờ biết đến tình yêu là thế thì lại chậm chân đến sau. Không ai trong họ biết rằng gặp gỡ ngày nào lại là trở trêu của định mệnh. Con đường hằng ngày đi qua. Gặp gỡ bình thường như bao cuộc gặp tình cờ. Cứ ngỡ sẽ lướt qua đời nhau như những cơn gió thoảng, vậy mà cuối cùng, chỉ biết ngậm ngùi cố giữ lại những đăm đuối trong thăm sâu. Người rồi vẫn về với chốn cũ chờ mong như duyên số đã sắp đặt, còn ta là một bóng hình lẻ loi phía sau mái ấm ấy.

Cũng gần như vậy, một vài người lại chấp nhận mãi mãi đứng bên cạnh người yêu thương như tri kỷ, như bạn thân. Hằng ngày, hằng giờ dốc cạn vốn

liếng tình yêu cho người trong lặng câm, không danh phận. Sợ rằng không có mình, có lẽ người ấy sẽ lẻ loi, rồi cứ ôm tất cả vào lòng mà tự nuôi dưỡng đơn cô, sợ người nếu biết điều sâu thẳm trong tim mình mà lạnh lùng khước từ, rời xa mãi mãi. Khi ấy, ngay cả điều đơn giản nhất là được ở cạnh bên cũng không còn nữa. Thà rằng tự mình bắt đầu, tự mình nhung nhớ, tự mình yêu thương luôn cả phần người để còn có thể được đưa lối về, được biết người buồn hay vui, hạnh phúc hay không.

Lòng tự hỏi tình đến từ đâu và liệu có được lâu bền. Đánh đổi tất cả cho một cuộc tình không thể thấy kết quả như vậy có đáng không, để rồi một ngày nào đó, tất cả chỉ còn là bức tranh đã nhạt màu mà cả ta và người đều buông lòng phủ lên đó tấm khăn trắng xóa của lãng quên. Thế mà lâu nay vẫn có bao người đành lòng thả trôi nhiều thứ đáng lẽ có được để nương mình phút chốc trong tình vay mượn. Hóa ra không phải tình yêu là sợi dây trói buộc tâm can con người, thứ khiến trái tim nặng trĩu u khuất lại chính là những tâm niệm cố chấp của bản thân. Có buông bỏ mới có thể nắm giữ. Con đường hạnh phúc chỉ đơn giản là như vậy thôi.

Chiếc Áo Của Chia Tay

Thời gian và cuộc sống luôn có những biến cố để chúng ta biết cách thỏa hiệp với nỗi đau của con tim.

Một cuộc tình chia hai khi tất cả đều nhận ra trái tim đã không còn đập rộn ràng vì nhau nữa là một kết thúc nhẹ nhàng, yên bình. Nó khác với cái kết dở dang của câu chuyện mà một trong hai người buộc phải dứt lòng ra đi trước sự níu kéo và tình si của người ở lại. Có người âm thầm chịu đựng như chấp nhận việc đi xem một bộ phim, vô cùng háo hức nhưng rạp lại hết vé; có người ích kỷ, buộc người đi phải mang trong lòng bộn bề tơ vương; cũng có người dù còn yêu cuồng si nhưng vẫn mỉm cười buông bàn tay ấy. Mỗi người lựa chọn cho mình một chỗ đứng, một cách nhìn về người ở phía sau để nhận ra tình yêu có thể biến hóa, tồn tại trong muôn hình vạn trạng.

Chia tay, chưa hẳn đã là không còn yêu nhau nữa. Đôi khi lòng người chẳng vượt nổi cái thất thường của định mệnh, sự đùa dai của duyên phận mà chấp nhận để nhau đi. Cả hai đều hiểu rằng, không thể ở bên nhau một cách yên bình, dầu có cố gắng tới nhường nào, bởi cuộc đời ràng buộc con người vào nhiều thứ, nhiều chuyện quá. Em là người con gái của bầu trời cao vợi với muôn ngàn đám mây lơ lửng vẽ hình cuộc sống thanh cao, trong sáng, không hề gợn chút lẩn tẩn về đời thường vật chất. Em được bầu trời ôm trọn trong lòng mà chở che. Hằng ngày em nô đùa cùng trăng sáng loáng, cùng sao lấp lánh rồi nhìn xuống thăm thăm là anh kiên cường, vững vàng một mình vượt qua mọi khó khăn, mọi bào mòn gió mưa, hiên ngang sánh cùng tạo vật. Từ đó, em bỏ lại tất cả để được bên anh. Thế nhưng ở nơi đó, em không còn được trời mây chở che; ở nơi đó, em phải hứng chịu những cơn mưa. Và anh, dù có yêu em vô vàn, cũng không thể kéo sập bầu trời xuống để mà vén hết màn mây cho mặt trời tỏa sáng. Em dầu cố gắng tận cùng cũng không giấu nổi những thốn thức trong cái quay đi rất vội, khi đôi vai gầy mong manh nấp sau chiếc lá tránh mưa rơi. Và rồi anh để em về với bầu trời.

Và rồi em trả anh về với cuộc sống tự do, chẳng còn phải vướng bận về đôi bàn tay mỏng mảnh nơi em. Ta để nhau đi về cuộc sống của mình trong yêu thương tràn đầy và mong muốn hạnh phúc cho nhau.

Chia tay, cũng không phải là một cánh cửa sập lối yêu thương. Ta rời tình yêu cũ dù có buồn lòng, có tiếc nuối, nhưng rồi kết cục không thể tránh ấy cũng lùi lại phía sau mọi miền. Ta vẫn có thể ngoảnh lại khi nhớ, ôm ấp khi cô đơn và học yêu thương từ đó, để một ngày đẹp trời, trong vô vàn con người đang lướt qua nhau vồn vã, ta bắt gặp người thương ấy. Ai dám nói rằng trong cả cuộc đời mình, trái tim chỉ rung động duy nhất một lần, chỉ chứa đựng duy nhất một hình bóng? Bất kỳ ai đã từng yêu đậm sâu, yêu nồng nhiệt, yêu bằng tất cả những gì mình có, đều có thể lặp lại cảm giác tưởng đã vượt mất hoàn toàn ấy từ một người khác. Đó là việc tất yếu của trái tim.

Tình yêu có thể đến bất chợt. Chẳng thể nắm bắt, suy tính hay trói buộc. Nó cũng ẩn lòng trong rất nhiều cách thức: yêu ngậm ngùi, yêu đơn phương, yêu xa, yêu khi đã chia tay... Khi tất cả những gì còn có thể làm cho nhau thanh thản, nhẹ nhàng, bình yên là buông tay thì hãy khoác lên hai từ chia tay ấy chiếc áo choàng mang tên nguyện ước. Nguyện ước cho người thên thang đường về phía hạnh phúc; nguyện ước cho mình một câu chuyện trọn vẹn tận cùng.

Đứng Trước Tình Yêu, Chúng Ta Đều Nhỏ Dại

Giá như thời gian có thể cho chúng ta thêm một chút đợi chờ...

Một ngày nào đó, khi ngoảnh lại nhìn chặng đường đời đã qua, thấy quãng buồn, quãng vui, quãng rộn rã nhiệt huyết tuổi trẻ, yêu thương nồng nhiệt, quãng lại đơn độc, lầm lũi trong dùng dằng, do dự. Mím cười nhớ lại, nhận ra mình đã từng ngây dại như thế đấy. Có một thời bản thân khẳng khái con đường mình chọn là cuối cùng, người thương đi về là mãi mãi, một mực nói với tất cả, nói với chính mình rằng nếu không là con đường ấy, nếu không là con người ấy thì ta sẽ không chấp nhận bất kỳ điều gì khác tương tự như thế. Bản thân cố chấp trước điều bất ngờ, sự đổi thay vốn có của cuộc sống mà một mình ở lại chốn cũ, trách móc cuộc đời, trách móc một người.

Khi tận tâm, chân thành cố gắng để vun vén mọi thứ, con người ta thường mong được nhận lại, được đền đáp. Một vài người sâu sắc hơn thì nghĩ rằng mọi việc đang làm là tất cả những gì mà một người bình thường có thể làm cho người thương, để sau này người ra đi, mình ra đi, bản thân không có gì phải hối hận hay nuối tiếc. Thế nhưng không phải tất cả các câu chuyện đều kết thúc đẹp như trong mộng tưởng. Có người chẳng nhận lại được điều gì, dẫu chỉ là một khoảnh khắc ngoái nhìn; có người may mắn phút chốc rồi mọi thứ tan vỡ như chưa từng tồn tại, để rồi sự tổn thương và tin mong một thời ngập tràn quay ra làm mình làm mẩy với tình cảm trong lòng, với người thương yêu. Giận người, giận mình. Tại sao đã thiết tha như thế, đã đến rồi, đã hứa rồi, đã làm nhau tin rồi, đã vẽ tương lai rồi lại bỏ đi. Cái cảm giác bản thân tự trách chính trái tim mình và sự tin mong của mình cũng giống như cảm giác khi tự lao vào đón nhận một cú đánh vô cùng đau đớn. Hóa ra trách móc người lại chính là làm tổn thương mình. Cứ nghĩ rằng đó là một bài học để những lần sau con tim không dám bước tới vùng đất cấm biển mang tên tình yêu, thế nhưng thời gian trôi, mọi oán hờn cũng trôi đi, thẳng hoặc chỉ

còn đọng lại một chút ngậm ngùi, bẽ bàng.

Nhìn xung quanh, mỉm cười nhận ra biết bao người cũng đã từng giống như vậy. Một lần tan vỡ là nhủ với lòng sẽ mãi mãi không còn tin, không còn ngây dại như đã từng. Ấy vậy mà lại thấy họ lao vào nhau trong tình yêu mới, yêu đậm sâu, nồng nhiệt như chưa hề biết tới chia ly, tan vỡ xưa kia.

Kỳ thực, trong đời, chẳng ai đến bên ta với ý nghĩ ban đầu là mang tới những bài học. Trong biển người và vô vàn cuộc gặp gỡ bình thường, nào ai biết đâu là duyên số, đâu là cái chạm mặt thoáng qua để khi họ ra đi, ta quy chụp cho họ cái trách nhiệm phải dạy ta biết yêu ít đi, tin ít đi. Chúng ta chỉ là những người cùng học chung một lớp mà người thầy định mệnh dạy yêu thương, dạy trân trọng và chấp nhận. Qua rồi mới biết mỗi lần đứng trước tình yêu là một lần trẻ dại. Dẫu đã từng tan vỡ đến nát lòng thì một ngày nào đó cũng sẽ cứ lao vào tình yêu, như chưa hề có chia ly.

Ngày Ấy

Sao không ngân nga thêm vài câu

Sao quên mau suy nghĩ ban đầu

Khi tôi còn trẻ

Bao lâu tôi chưa yêu ai đậm sâu

Chưa nghe tim rung lên như ngày ấy...

(Yên bình - Nguyễn Hồng Hải)

Đã rất lâu rồi mới nghe một bài hát hay như vậy. Thấy trong đó thấp thoáng bóng dáng mình với những ngày tháng đã khuất sau một cuộc tình vẫn còn quá đậm sâu; thấy trong đó cái lầm lũi đơn độc xâm chiếm cả quãng đời mà bản thân ngược nhìn một vài người đối diện với những mong muốn tìm trong họ nét gì đó của hình bóng cũ để rồi nhận ra, cuối cùng mình cũng chỉ là kẻ yếu lòng. Ai nói rằng thời gian sẽ giúp ta quên đi tất cả, khi mà ký ức lại là tài sản cuối cùng còn lưu giữ, để giờ đây lòng chênh chao nhận ra bao lâu cũng không qua nổi cái thời “khi tôi còn trẻ” ấy.

Khi còn trẻ - khi mà bản thân nghĩ rằng phía trước vẫn còn quá nhiều thời gian, quá nhiều cơ hội để tìm gặp giữa vạn người cái chạm tay duyên số - lòng người chỉ mãi miết đi tìm cái tôi, khẳng định cái tôi, thậm chí ngay trong tình yêu của mình. Nào ngờ thời gian chẳng cho một ai thêm chút đợi chờ, đã vượt nhau vạn lần không thể níu giữ, không thể quay lại.

Khi còn trẻ - khi mà bản thân nghĩ rằng chỉ cần tình cảm thật, và chỉ cần người chân thành thì dù ngàn năm trôi qua, vẫn có thể tìm lại nhau sau mãi miết đời thường; mọi thứ sẽ vẫn ở nguyên vị trí cũ đợi chờ mình. Đâu biết rằng đi về nơi ấy chỉ còn lại sự xuyến xao và cái nuối tiếc nao lòng của bản thân. Nếu bỏ rơi nỗi nhớ, bỏ rơi tất cả cho thời gian nuôi dưỡng thì hẳn yêu thương nơi người sẽ tới lúc đi theo thứ đã cướp mang nó, đi theo người đã trân trọng nó. Hối tiếc vì đã bỏ lỡ một tấm chân tình khi xưa ấy là điều hối tiếc

đáng trách nhất.

Bước qua thời tuổi trẻ ấy, mới biết rằng tình cảm mình từng có xưa kia chính là tình yêu mà dẫu thời gian có cho ta may mắn quay lại hai lần, ta cũng không thể tìm lại được. Cứ ngỡ rằng rất dễ dàng để quên đi một người nhưng hóa ra càng trải nghiệm, ta lại càng thấy trân quý. Có đi qua thương nhớ mới hiểu những gì đã qua là những thứ mãi mãi không thể lấy lại được.

Hãy Cho Nhau Một Đường Lùi

Xưa nay, dù là trong cổ tích hay trong đời thực, tình yêu vẫn luôn là tình cảm quá đỗi thiêng liêng và diệu kỳ. Sức mạnh của tình yêu có thể biến một chú ếch mang lời nguyền trở lại thành hoàng tử, mang sự sống trở về cho công chúa, mang muôn màu cuộc sống, mang hơi ấm, hạnh phúc và tiếng cười cho bao người. Bởi vậy, ai cũng mong tìm được một người chung đôi tới cuối cuộc đời. Thế nhưng cũng vì quá mong mỏi và khao khát mà nhiều người đã bất chấp tất cả để có được tình yêu, thậm chí nhốt mình trong ý niệm rằng, phải bằng mọi cách giữ được tình yêu đó, con người đó, để rồi ngoảnh lại đường xưa, chỉ thấy bóng mình lẻ loi đổ dài trên kỷ niệm. Khi ấy muốn dừng lại cũng khó, mà rẽ sang một ngã khác cũng không đành. Kiểu như bỏ thì thương mà vương thì tội. Thương mình, thương kỷ niệm, vương tình, vương bóng người đi. Biết bước tiếp sao khi hành trang yêu thương, tin mong, ta đã dốc cạn cho người.

Cứ quẩn quanh ở chốn cũ ấy mà dùng dằng, nhớ nhung, mà ngó ngang ngó dọc tìm nơi bầu víu cho những mỗi một, những khắc khoải, ngỡ ngàng. Chẳng còn gì ngoài bước chân cô liêu trên đường chung đôi ngày xưa ấy, để rồi nhận ra mình đã quá liều lĩnh, quá cả tin, quá ngây thơ, quá vội vã, nên đã dốc cạn tình, dốc cạn yêu thương cho người, để giờ đây chính mình chẳng còn gì nữa. Dang đôi tay ôm vai chỉ thấy cứng nhắc, bàn tay bưng mặt chỉ thấy thốn thức, xót xa vỡ òa. Khi đó mới biết rằng bản thân đã tự đặt mình vào vòng tròn luẩn quẩn, không lối thoát của ý niệm mãi mãi, để giờ đây không còn đường lùi nữa. Giá như khi xưa biết giữ lại cho mình một chút tin yêu, một chút dự cảm, một chút nghĩ suy về sự xoay vần của tình người thì có lẽ giờ đã không còn chênh vênh và trống rỗng đến lạc lõng ngay trong tâm niệm của chính mình.

Tình yêu muôn thuở vẫn vậy, đến rồi đi, gần rồi xa... luôn xoay biến. Cái khó là tìm thấy đúng người có duyên, có ý, có tình. Nhưng điều khó khăn

thực sự trong tình yêu không đơn giản chỉ như thế; cái quan trọng chính là giữ được con người ấy và biết để người đi đúng lúc. Nếu giữ chặt yêu thương trong một vòng tay khép kín thì tình ý của cả hai sẽ tới lúc ngọt ngào mà chết dần. Khi ấy, người đi khó tháo gỡ dây tình đã buộc chặt mà người ở cũng khó lòng chấp nhận bước sang một ngã khác. Cứ như vậy, cả ta và người đều sống trong một nỗi khắc khoải, day dứt lòng. Thế nên, hãy cứ tìm nhau trên đời, yêu nhau nồng say nhưng đừng bao giờ cố bắt chấp tất cả để có được nhau bằng mọi giá; hãy để lại một đường lùi bởi biết đâu một ngày nào đó, con đường lùi nhỏ bé ấy lại chính là lối dẫn đến thênh thang cuộc đời đầy ý nghĩa và nhẹ nhàng, cho cả ta và người.

Yêu Thương Mỗi Ngày

Yêu một người cũng giống như trồng một cái cây. Tình yêu chớm nở như mầm xanh mới nhú, lớn lên theo năm tháng nhờ sự quan tâm, sẻ chia, chăm sóc. Ta và người là cây và đất, sống cho nhau và sống vì nhau. Đất yêu cây, đất tạo nguồn sống yêu thương mỗi ngày; cây yêu đất, cây tỏa từng nhành lá che mát tình đất, bám rễ thật sâu, chẳng khi nào rời xa. Cứ ngỡ trồng yêu thương chỉ cần có vậy, nào ngờ một ngày kia, tình vẫn tan, và người vẫn xa.

Yêu một người giống như trồng một cái cây. Nếu như sự quan tâm, chăm sóc, yêu thương là vừa đủ thì tình yêu ấy sẽ lớn lên mỗi ngày. Thế nhưng, yêu thương quá mức như một trẻ nhỏ bị quản chế từng giờ, như một quả bóng bay quá áp lực khí, như một cái cây nhận quá nhiều nước và chất dinh dưỡng, tình yêu sẽ bị hủy hoại. Bất kỳ tình yêu nào, người đang yêu nào cũng cần những khoảng không gian riêng tư dành cho gia đình, bạn bè, cho niềm đam mê và cho chính bản thân mình. Yêu thương vốn vã, thái quá tới mức ngột ngạt, chẳng khác nào một sợi dây trói buộc mang tính chiếm hữu và bức bối. Trong hoàn cảnh ấy, mong muốn bứt ra là tất yếu. Bởi luôn có một sự khác biệt rõ ràng giữa việc nắm một bàn tay yêu thương với việc siết giữ một tâm hồn. Thế nên hãy cứ để mọi thứ dung hòa nhịp nhàng; khe khẽ, dịu dàng thôi nhưng vừa đủ và nồng nàn.

Yêu một người giống như trồng một cái cây. Nếu như ươm mầm tình yêu ấy ở một mảnh tình phù hợp, cộng với sự thấu hiểu, sẻ chia, chấp nhận thì yêu thương sẽ lớn dần. Bởi mỗi loại cây chỉ phù hợp với từng loại đất, từng kiểu khí hậu, từng chế độ chăm sóc. Dù rất thích cái cây ấy mà tách nó khỏi mảnh đất phù hợp để trồng ở một nơi khác thì cũng chẳng khác gì giết chết nó từng ngày. Tình yêu cũng vậy. Nếu như cứ cố áp đặt, cố giữ lấy người thương bên mình mà gạt bỏ mong muốn, cuộc sống của họ thì cũng là tự hủy hoại tình yêu. Yêu, ngoài sự chăm sóc, cũng cần rất nhiều sự cảm thông và

chấp nhận. Cảm thông, chấp nhận cho hoàn cảnh sống, cho sở thích sinh hoạt của nhau. Mọi thứ tuy không thể đồng nhất, nhưng đó là một cách tôn trọng đối phương và trân trọng tình cảm của cả hai. Bởi tình yêu luôn là phép cộng của 50% với 50% hoặc là sự bù trừ của 100% và 0%, chứ không bao giờ là sự trùng khít giữa 100% và 100%. Thế nên, đừng áp đặt hay gượng ép nhau, hãy cứ để mọi thứ tự nhiên như hơi thở. Tình yêu khi ấy sẽ trong lành như bầu không khí buổi sớm mai.

Yêu một người giống như trồng một cái cây. Tưởng dễ mà không phải. Yêu thương, ngoài việc chia sẻ, quan tâm, chăm sóc, còn cần sự thấu hiểu và cho nhau những không gian riêng. Cứ nhìn cách nuôi dưỡng một cái cây mà vun trồng tình yêu của mình. Quả yêu khi kết trái thực sự sẽ rất ngọt ngào, hạnh phúc.

Tới Nơi Đâu Để Thấy Mãi Mãi

Đối với con người, đôi khi một câu hứa, một lời hẹn, một giao ước lại chính là điểm tựa vô cùng vững chắc để vin lòng, vin tình, vin mỗi một mà bước tiếp, mà chờ mong, mà cố hết sức để đạt được, dù có thể người ước hẹn hay người cùng ước hẹn đã quên. Dẫu vẫn biết cổ tích, huyền thoại chỉ là giấc mơ thời mộng muội yếu đuối của con người thì lời hứa mãi mãi yêu nhau, mãi mãi bên nhau vẫn đủ sức huyền hoặc vạn trái tim rộn ràng yêu đương. Nhưng mãi mãi là tới khi nào, tới nơi đâu, có lẽ chỉ người trong cuộc mới thấu hiểu.

Thực ra, ngay trong lúc đang nói mãi mãi, cả người nói và người nghe đều một mực tin rằng đó sẽ là mãi mãi. Cả lý trí và tình cảm của họ đều đồng thanh thốt lên câu nói ấy.

Nhưng tình cảm vốn không phải sản phẩm của tạo hóa, có cái này thì sẽ buộc phải có cái kia để kết hợp, để sinh tồn, ai cũng như ai, như tay với chân, như có đôi mắt thì sẽ có nước mắt. Không. Tình cảm không rập khuôn và đi theo một quy luật định sẵn nào. Nó là hiện thân của xúc cảm. Hôm qua có thể yêu thiết tha, có thể nguyện dâng tất cả, nhưng những ngày sau không thể biết sẽ ra sao. Bởi trái tim con người quá mong manh, dễ rung động nhưng cũng dễ tổn thương. Một người có thể yêu nhiều người, người trước, người sau, thậm chí là hai người cùng một lúc. Cũng khó có thể phân định ai là người được yêu nhất. Mỗi người để lại những tình nghĩa khác nhau, bên nào cũng nặng gánh. Ở những khía cạnh nhất định trong đời sống tình cảm, mọi thứ có thể coi là như vậy. Trên đời, có gì là tuyệt đối đâu. Thế nên, hãy cứ hi vọng vào một câu hứa, một lời thề, một hẹn ước để biết rằng khi ấy, ngay lúc ấy, ta đã thật lòng muốn cho nhau mãi mãi về sau. Còn mãi mãi ư? Biết tới nơi đâu để thấy mãi mãi, khi đời, khi người là hữu hạn; khi tình có một ngưỡng yêu thương và cái ngưỡng ấy lại do xúc cảm vô thường nắm giữ?

Kỳ thực trong thế giới vật chất này, có gì là mãi mãi. Đó, có lẽ là một tâm niệm. Chỉ cần tâm niệm và thiết tha với người, với đời là đủ. Dù cái ta tâm niệm, một ngày nào đó cũng có thể hững hờ trôi tuột đi, như tuổi thơ, như người thương đã từng, như hò hẹn đã qua, thì cái mãi mãi ấy vẫn còn. Nó còn vì mình còn.

Cần Nhiều Lắm Để Quên

Nỗi nhớ! Chỉ nghe thôi đã thấy thiết tha, mênh mang. Có thể là miền nhớ về quê hương, về gia đình, về những người bạn, người yêu, thậm chí là một người lần đầu gặp gỡ ngỡ tưởng định mệnh. Những nỗi nhớ ấy mang sắc thái khác nhau: da diết nhớ, miên man nhớ... Thế nhưng, chẳng nỗi nhớ nào lại mòn mỏi, khắc khoải và hoang hoải lòng như nỗi nhớ gửi về nơi không còn tồn tại sự hiện hữu của người mà ta đang rất nhớ, hoặc nơi không lưu dấu ý niệm về kẻ đang héo mòn vì nhớ, nơi đã không còn gì ngoài kỷ niệm từng nhuộm phong rêu thời gian và những xa vắng quên lãng. Nỗi nhớ trong vô vọng và thốn thức yêu đương.

Nhớ nhưng gửi về nơi đâu có mình là nỗi nhớ đầy tình ý và niềm an. Mình nhớ người và người nhớ mình; mình lo lắng cho người và người lo lắng cho mình; có mình có người. Chính trong bản thân nỗi nhớ ấy đã có đôi, có cặp, có bến, có bờ. Đồng điệu và nhịp nhàng. Vậy còn miền nhớ chênh vênh được gửi đi nhưng cũng chẳng biết đến nơi đâu, bởi người được nhớ đã đóng cánh cửa liên hệ xưa kia từng rộng mở, thiết tha, để rồi những mênh mang nhớ nhung ấy mệt nhoài vì bơ vơ trong vô định, rã rời vì gào thét cho cánh cửa yêu thương xưa ngoảnh lại nhận mặt tháng năm. Cứ như thế, nỗi nhớ chỉ còn biết quay về nơi người nhớ với bao mệt nhoài và thốn thức, bao trách móc và mong mỏi... giày vò một trái tim vỡ vụn. Chỉ muốn được lãng quên tất cả, chỉ muốn vứt bỏ tất cả, ấy vậy mà chẳng đành lòng phụ bạc kỷ niệm, chẳng đành lòng để nước mắt rơi trên gương mặt hồn nhiên của ký ức. Đã từng đau như thế, chẳng nỡ để tháng ngày cũ ấy bơ vơ như mình. Cứ ôm tất cả vào lòng. Khi ấy mới biết rằng người hạnh phúc nhất là người lãng quên trước.

Đắn đo lắm, day dứt lắm, quyết định học lãng quên. Xin lỗi những xa xưa, những ấp ủ trong sâu thẳm và mình của tháng ngày đã yêu nồng say. Quên...

Bước qua khung cảnh kỷ niệm: con đường xưa, quán quen lần đầu gặp gỡ,

những ngày hẹn hò, hàng cây xanh rợp bóng ngày chung đôi... Dặn lòng bước qua nhanh như trốn chạy một cơn mưa rào. Càng chạy lại càng thấy đeo bám. Khi ấy mới nhận ra rằng, muốn quên, phải có một đôi mắt không còn biết nhìn, không còn biết ngoái đầu, không còn biết tới những trắng đen âm bản ký ức.

Mỗi đêm thâu, đối mặt với bốn bức tường lạnh lẽo, kỷ niệm như màn đêm chỉ chờ phút yếu lòng mà đổ ập xuống, giam hãm mình trong đơn độc. Từng thứ lần lượt cửa vào trái tim đã gắng gượng cho ban ngày những nụ cười. Một nhào và chẳng thể nào chống trả. Khi ấy mới nhận ra rằng, muốn quên, phải có một trái tim biết chống chọi với cả những lạnh lẽo đêm khuya.

Nhìn từng miền ký ức chơi vơi trong khoảng không trước mắt. Ngày ấy vô tình gặp nhau, ngày ấy người vượt ngàn cách trở về bên mình, ngày ấy nói tiếng yêu dịu dàng... Ngày ấy, ngày ấy, ôi ngày ấy cứ đầy ắp muôn nơi trong nỗi u hoài, vì chẳng còn được người nâng niu. Mất cân bằng trên một chân của hạnh phúc, chống nạng đi tìm chiếc chân đã lẫn trốn rồi ngã nhào trước hiện thực. Bỏ mặc ư? Chiếc nạng ấy cứ huých vào tim những nhức nhối. Khi ấy mới nhận ra rằng muốn quên đi, phải biết vô tình và nhẫn tâm.

Bài học biết quên cần nhiều thứ quá mà ngập lòng ta lại chỉ có yêu thương. Biết lấy gì để thỏa sự lãng quên của con người. Nhớ không đành mà quên cũng không xong, đó chính là bi kịch của người ở lại.

Hãy Cho Nhau Một Lý Do

Con người ta vẫn thường thiết tha với những gì không có được, như người thương một thuở lạnh thắm, như tình đong đầy buộc phải quên. Cứ mãi mộng mị chẳng thể nào thôi nhức nhối, thôi nhớ nhung, thôi tiếc nuối. Hồi ức dai dẳng không chỉ bởi vì quá đậm sâu mà còn bởi chưa kịp chạm tới, chưa kịp có nhau một lần trọn vẹn... Chưa kịp được biết hạnh phúc sẽ tới nơi đâu, tận cùng hay ngã rẽ; ngọt ngào thế nào, chỉ thoang thoảng hay lịm yêu; chưa kịp để biết có nhau từ đâu và mất nhau vì lẽ gì. Tất cả dùng dằng cũng là vì không thể biết, không thể gọi tên khi chẳng có gì và chẳng còn gì để cho nhau một lý do, hoặc viện ra một lý do.

Tình yêu đến, dù là đôi cặp hay đơn phương, đều không cần một lý do huyền hoặc hay gán ghép cho thật khít, thật đẹp, thật vừa duyên. Vì khi ấy chẳng gì cản nổi khao khát và tấm tình yêu đương. Bản thân tình yêu đã vượt qua mọi câu hỏi. Thế nhưng với một người đi và một người ở lại níu giữ, nhưng nhớ thì lý do lại quan trọng đến nhường nào. Không phải vì bản thân lý do đó, mà bởi mỗi người cần lắm một lý do để vin vào đó mà đành lòng, mà cam tâm.

Người bước đi trong im lặng, người ở lại sẽ thổn thức trong muôn vàn thắc mắc. Làm sao có thể đành lòng khi để yêu thương rời xa hơi hột và vô tình đến thế. Trái tim người với hình bóng kẻ khăng khăng giữ tình ấy, không khi nào thôi thúc giục người đi tìm một lý do cho tất cả, dù chỉ là cho hồi ức đã nguội lạnh.

Người bước đi trong mơ hồ những ý nghĩ và lý do riêng. Thế nào gọi là lý do riêng? Tình yêu là của hai người, vậy bước đi sao lại là một lý do riêng? Đã là lý do riêng thì làm sao đủ liên quan và sức mạnh phá vỡ một cái chung ân tình đến thế? Tuyệt nhiên không thể đành lòng, không thể nguôi ngoai nhưng nhớ, thổn thức.

Vẫn biết rằng để mà buông tay ra đi, hẳn là phải đắn đo, suy nghĩ và đắn vật lắm. Bởi mỗi người có những niềm riêng. Người đi có cái lẽ của người đi, có cái xót xa và tự vấn lòng. Người ở lại thì cứ ắp ủ bao tủi hờn, bao tan vỡ yêu đương. Ai cũng có niềm đau riêng. Thế nhưng cứ đi mà bỏ mặc tất cả ngón ngang như thế, thật không đành. Nếu chẳng còn gì để cho nhau thì vẫn cứ nên giữ lại cho mình, cho người một lý do để người đi được thanh thản, còn người ở biết đành lòng chấp nhận. Bản thân lý do như thế nào không quan trọng. Quan trọng là có một căn cứ, một nguyên nhân để ta và người biết chấp nhận, biết nguôi lòng.

Thế nên, người hãy cứ đi và hãy cứ cho lại một lý do. Ai cũng cần một lý do để thôi bao nhức nhối.

Đến Một Lúc Nào Đó

*Khi tình đã vội quên, tim lẫn trên đường mòn
Trên giọt máu cuồng điên, con chim đứng lặng cầm
Khi về trong mùa đông, tay rong rêu muộn màng
Thôi chờ những rặng đông
(Trịnh Công Sơn)*

Đến một lúc nào đó, khi những hạt nhòa nắng mưa phủ màu rêu phong trên con đường kỷ niệm; tình xưa, nghĩa cũ còn vương lời hứa ngày nào xa vắng trong lòng người; đơn cô trở về làm bạn với đơn cô, ta lặng thinh trước hư vô của cuộc đời, nghĩ về quá khứ, về tương lai, về ký ức chen lẫn trong tổn thương và lạc lõng, lòng lại khao khát quay trở về tuổi thơ. Con người quả là một loài sinh vật phức tạp, lạ kỳ và tham lam. Muốn có tất cả nhưng lại không muốn mất thứ gì; có tất cả rồi phủ nhận tất cả, để khi nặng lòng nghĩ suy và đón đầu trước trái đời, lại đánh rơi và bỏ dở những kiếm tìm, yêu thương, những cuộc vui chưa kịp chớm nở. Trốn chạy. Càng xa khuất càng đeo mang và bế tắc.

Đến một lúc nào đó, khi bàn tay cố nắm chặt một bàn tay đã buông lơi, ánh mắt hướng về một ánh mắt đã nhìn xa phía miền cũ, ngậm ngùi gộp nhặt từng kỷ niệm, từng yêu thương vốn gần gũi cho thôi lạnh giá con tim, cho với những hoài nghi đã hơn một lần hiện rõ, cho thôi những xót xa thường trực mỗi đêm thâu. Người ra đi để ta héo khô một miền nhớ, dù đã tưới cạn yêu thương mà chẳng thể xanh tươi như phút giây từng có. Người ra đi để lạc lõng, hẫng hụt và thất vọng hút dần những niềm tin đang thiếu nơi con tim mệt nhoài vì níu giữ.

Đến một lúc nào đó, bước chân lạc vào phía sau, phía xa của những miền ký ức xưa kia. Nhìn yêu thương từng là của mình, ngọt ngào từng là của mình, kỷ niệm từng là của mình, và... người thương ấy. Hóa ra từng mảnh -

thế giới riêng, thế giới chung bao la, trái tim nguội lạnh - lại tan vỡ vì những xót xa thuở nào. Mọi vụn vỡ đều in lên bóng dáng ngày xưa, điệu vơi quá. Hóa ra ta đã quen và quên rồi ư? Có phải thế không những đơn côi?

Đến một lúc nào đó, tình yêu chẳng còn là tiếng cười, nỗi nhớ, niềm thương; da diết, cồn cào xưa kia đã tan biến như mây, như gió của trời. Hôn nhân chỉ còn là cái gật đầu mang tính chấp nhận. Một thoáng xót xa, một thoáng nuối tiếc, một thoáng cam chịu. Rồi cũng đến lúc phải không? Nghe một bản tình ca cũ và nhủ lòng, mình đã từng yêu như thế đấy, cuồng say, nồng nàn và nồng nổi. Rồi cũng đến lúc phải không? Nghĩ về hôn nhân là cảm giác sống yên bình bên một ai đó - một ai đó chưa hẳn là tình yêu. Ừ! “Ngày sau sỏi đá cũng cần có nhau” cơ mà.

Phải rồi! Đến một lúc nào đó...

Những Người Thất Tình, Họ Yêu Thiết Tha Lắm

Thất tình! Nghe thôi cũng thấy chán - chán đời, chán yêu, chán duyên phận, chán luôn cả bản thân mình. Làm sao không chán được khi nhìn gương mặt ủ rũ, không cười, không nói, ăn mất hứng mà vui cũng khiến cảm xúc trôi tuột xuống. Ở cạnh người thất tình sao mà buồn đến thế! Làm trò chán chê để người thất tình vui lên một chút, mãi rồi cũng thấy chừa lành cho một trái tim phải là một trái tim. Thế nhưng thêm một chút để ý, một chút lắng nghe mới biết rằng những người thất tình, họ yêu thiết tha lắm: yêu người, yêu đời, yêu tất cả.

Những người thất tình - những người chưa bước ra khỏi sự ngỡ ngàng và bàng hoàng khi thời gian và cuộc sống trả lại họ sự xa lạ với người đã từng thương. Sự xa lạ còn sâu sắc hơn khi xưa chưa hề biết nhau. Họ yêu người lắm, cứ níu giữ bước chân người đi bằng muôn tình si và ngọt ngào kỷ niệm. Không chỉ vậy, họ còn có một niềm hi vọng thôi thúc, dù người đi đã rút cạn niềm tin trong lý trí họ. Họ vẫn cố lấp đầy những thiếu hụt tin mong ấy bằng tình yêu còn ngập lòng, mong người đi quay trở lại. Tháng ngày cứ đứng trong miền ký ức, góp nhặt kỷ niệm xây đắp lại con đường tình mà người đi đã phá bỏ. Vừa đắp vừa ngóng đợi, mặc tổn thương hoen ra từ tan vỡ yêu thương. Đau lắm, nhưng họ vẫn đợi, vẫn làm lại tất cả, chỉ vì họ còn yêu người thiết tha lắm.

Những người thất tình - những người nếm đủ yêu, nhớ, mong, hờn, đau, tủi, bề bàng. Họ trân trọng lắm cơ hội được gặp gỡ nhau trong cuộc đời, để biết rằng những gì đã lỡ không thể lấy lại được. Họ cũng trân quý yêu thương giữa con người với con người, bởi thắm đẫm trong lòng là sự bề bàng và mòn mỏi của trái tim thiết tha cho đi mà không hề được đón nhận, thậm chí là một sự phủ nhận sạch trơn. Đâu phải yêu thương nào cũng tìm được bến, đâu phải yêu thương nào cũng qua nổi sóng gió trường tình mà cập bến. Họ biết vậy nên trân trọng lắm. Niềm thiết tha trong lòng những người thất tình còn là sự

kiên định, một lòng một dạ chấp nhận. Chấp nhận mất mát để có được người thoáng phút giây. Hạnh phúc từng khao khát, họ cố gắng bằng tất cả chân tình để khi có được, họ nâng niu như cuộc sống và khi lỡ làng, cũng chưa một lần hối hận. Họ luôn tâm niệm đó là món quà vô giá mà cuộc đời ban tặng và tan vỡ chỉ là do họ lấy nhầm món quà dành cho người khác. Họ yêu thiết tha cuộc đời vì họ tin, họ mong một ngày nào đó, sẽ được nhận món quà đích thực của đời mình.

Những người thất tình - những người bị tình yêu lãng quên, họ yêu nhiều lắm, yêu tất cả. Yêu những ngày nắng cho lối đi của người thương rạng ngời sức sống, yêu những ngày mưa để đôi tay, bờ vai, mái đầu người thương được chở che... Thậm chí yêu cả người đến sau - người sẽ yêu thương người thương bằng tất cả những gì mình có, người cho người thương được mãi nguyện và hạnh phúc...

Những người thất tình, họ không chán đời đâu, họ yêu thiết tha như thế đấy.

Im Lặng Là Vàng

Người ta phải học nói rồi học bao nhiêu thứ để biết im lặng và ngộ ra im lặng là vàng. Thế nhưng im lặng còn là rất nhiều thứ khác nữa. Điều ấy phụ thuộc vào cách ta im lặng. Sự im lặng trong tình yêu, đôi khi lại lạnh như tuyết và cứng như đá.

Tình yêu là chuyện hai người. Chính bởi là chuyện hai người mà không thể có thêm một người thứ ba đứng bên ngoài tham gia vào quyết định. Là chuyện hai người nên luôn luôn tồn tại hai cá thể, hai con người, hai cái tôi, mà cái tôi trong mọi chuyện trên đời lại luôn cố chấp. Sự cố chấp ấy có khi cũng chẳng nể mặt trái tim, nể mặt tình yêu. Thế là im lặng, không ai muốn mở lời trước, không ai muốn nhận lỗi, không ai muốn yếu thế. Sự cố chấp trong tình yêu luôn tự biện minh với trái tim như thế, để tình yêu cứ cứng nhắc đóng băng trong lạnh giá và tức tối.

Tìm được nhau đã khó. Chỉ lỡ một phút giây thôi cũng có thể lạc mất cơ hội được gặp gỡ nhau trong cuộc đời, nói chi đến việc có được với nhau cái gật đầu yêu thương. Phải bao nhiêu duyên, bao nhiêu tình, bao nhớ nhung, bao lời ấm áp mới có được nhau. Thế nhưng mất nhau lại quá dễ. Một chút im lặng cũng đủ làm hoang hoải lòng nhau. Đừng để sự lặng im băng giá ấy chặn lối yêu thương. Cuộc đời đã quá mệt mỏi, tình yêu đã quá phức tạp, hãy đơn giản nó đi. Người ta vẫn nói với nhau rằng, khi đã chiếm được trái tim một ai đó thì không cần phân định rõ đúng - sai trong mỗi cuộc tranh luận. Khi ấy, im lặng mới là vàng.

Hãy Để Quá Khứ Được Ngọt Ngào

*Suốt đời người ta không quên được người
con gái đầu tiên mình ôm trong vòng tay.
(Guillaume Musso)*

Có những lúc soi mình trước lạng thình và hư không của cuộc tình này, em tự nhủ, nếu ngày đó ta không quay trở lại, liệu ký ức có khiến em đau như bây giờ không?

Tình đầu có khi nào không đẹp, dù không thành thì vẫn đẹp hoài niệm. Đó là những tháng ngày ngọt ngào tựa nụ hôn đầu tiên, vụng dại và thiết tha, nâng niu và khát khao, rộn ràng. Cứ như thế giây phút ấy là vĩnh cửu. Mọi thứ đều là đầu tiên, nguyên vẹn, trọn tình, trọn ý. Tình đầu cũng là mối tình mong manh nhất. Biết yêu, được yêu lần đầu, làm sao tránh khỏi lỡ làng và nuối tiếc. Và dấu tình yêu đầu chỉ là đơn phương thì tình ý vẫn da diết, thấm đượm theo tháng năm, chẳng bao giờ tan biến trong miền ký ức.

Có lẽ giữa chúng ta chỉ tồn tại những gì tươi đẹp nhất nếu biết dừng lại ở niềm khát khao của miền nhớ vô tận về những tháng năm yêu đầu đời. Thế nhưng tơ vương cứ nổi lại đứt. Ta quay trở lại tình yêu đầu, cũng là đang dần đánh mất nó. Để bây giờ em thương quá những tháng năm xưa đã từng đẹp đẽ, trong ngần đến thế. Quá khứ chưa thực sự có nhau và dùng dằng trong nuối tiếc đã khiến anh khắc khoải biết nhường nào. Em dù dứt khoát tới mấy cũng đâu thể nhắm mắt trước sự chân thành, trước tình si và yêu thương không điều kiện nơi anh. Người ta vẫn bảo khi chia tay mà gặp lại, hãy nhớ tới lý do ban đầu khiến ta ra đi. Thế nhưng trái tim con người đâu thể là đá phủ rêu phong, huống chi trái tim ấy đã từng đập rộn ràng trước người.

Tình cũ không rủ cũng tới có lẽ là đây.

Nào ngờ tình cảm chẳng khi nào tuân theo ý muốn của chúng ta. Quay trở lại vì quá khứ, không đồng nghĩa với việc hiện tại là sự tiếp nối của quá khứ

ấy. Giờ mới thấy rằng quá khứ và hiện tại chênh lệch nhau nhiều quá. Anh của ngày xưa đâu phải là anh của bây giờ. Tình yêu của ngày xưa là tình yêu của quá khứ. Thế mới biết anh không còn như thế, em không còn như thế. Vậy là những đẹp đẽ khi xưa cứ tan biến dần trong vớ lẽ, trong xót xa, để mọi thứ trôi trong lạc lõng giữa những đồng điệu đã diệu vợi và hững hờ của trái tim..

Phải, ngày xưa ấy quá đẹp, khiến con tim em không đành lòng trước hiện thực lạc lõng. Giá mà quá khứ ấy mãi giữ ta ở lại, giá mà ta biết dừng lại trước miền nhớ khi xưa, giá mà ta để quá khứ ngọt ngào như thuở nào, thì giờ đây giữa chúng ta đã không còn là những chênh vênh, nhạt nhòa. Chúng ta yêu kỷ niệm nhưng đã lỡ đánh mất những thứ vô giá đầu tiên ấy mất rồi.

Người Hãy Về Đi

Người hãy về đi

Nơi từng là tất cả

Nơi vị cuộc sống, vị mộng tưởng, vị ái tình say đã từng chênh choáng

Nơi mọi ngõ nhỏ, mọi dư âm đều in bóng người

Người đành lòng ư?

Những tháng năm, những gương mặt, những nơi hò hẹn và tình đã trao...

Người đành nở sao?

Ân tình, kỷ niệm, cái ôm siết lòng, nụ hôn, những đêm khóc thầm...

Để nơi này héo úa những tháng ngày

Mòn mỏi...

Người hãy về đi

Tôi sợ bụi đời làm vương đôi mắt người những đắng cay

Mà ngoài kia nào có thiếu gì

Cả những lối giao

Tôi sợ một bước hụt chân nơi những ngã ba, ngã tư

Người lạc mất cuộc đời, lạc mất mình

Và tôi lạc người

Người đã đi quá xa cho tôi nhìn thấy

Thương chốn cũ oằn mình nâng niu từng kỷ niệm - có tôi, có người

Chẳng đành lòng tôi nở bỏ những gì còn lại cho mình, những gì còn có thể

Cho tôi nhìn thấy người trong mỗi câu chuyện xưa

Người hãy về đi...

Nếu chẳng còn gì nơi đây để người về

Tôi xin cuộc đời hãy gộp nhặt hết những đa đoan

Đổ về nơi tôi đứng đợi
Sợ những hạt lạnh lẽo rơi
Vướng bước chân người cuộc vui đang tìm kiếm
Lẻ loi nào còn sót lại
Tôi xin nhận về nuôi dưỡng những đơn côi
Tôi sợ người lỡ như tôi
Ngóng đợi ai trong bóng dài của quá khứ - ngã màu và đau nhói.

Anh Đã Muộn Mất Rồi

Ngày còn đi học, khi xem những bộ phim có lễ cưới, em lại ao ước một ngày được sải bước thênh thang trên giáo đường, được cha trao tận tay người yêu thương, được hẹn thề cùng nhau đi tới cuối cuộc đời. Đẹp lung linh và trong ngần.

Hôm nay, em ngồi xếp lại từng kỷ niệm, từng ngõ nhỏ ký ức, từng hẹn ước ngày xưa vào những gì đã qua, vào khoảng không em sập lối. Trong giấc mơ ngày ấy, hình ảnh anh chẳng bao giờ phai nhạt. Còn hiện thực, với em sao quá xa xôi và mơ hồ. Anh ạ! Mỗi ngày với em là sự đợi chờ, là những băn khoăn không đành lòng, tại sao tình yêu chúng ta lại trở nên như vậy. Gần nhau đấy mà xa cách lòng. Sự quan tâm ngày nào, nay cứ như cổ tích xa xưa. Những ngày kỷ niệm của hai đứa trôi qua trong lãng quên. Những bận rộn khi ấy nay trở về, gượng gạo, cứng nhắc và buồn tênh.

Đừng thêm một lần giải thích nào nữa anh nhé. Em có đủ những lý do rồi. Đừng thêm một lời xin lỗi nào nữa anh nhé. Em có đủ những lời hứa rồi. Anh cũng đừng níu kéo em như mỗi bận giận hờn nữa nhé. Em chẳng còn bất kỳ sự biện minh nào cho anh nữa đâu. Sao anh không toàn tâm chạy theo những thứ quan trọng ấy khi em buông lòng cho thỏa những ngày mòn mỏi đợi trông. Em tự hỏi những thứ anh cố theo đuổi, liệu một ngày có bị lãng quên không, như yêu thương đọng đầy ngày nào. Thuở ấy em từng là tất cả, thuở ấy yêu thương tràn lối.

Đừng hỏi tại sao em lại lặng thinh như thế nhé. Đừng hỏi tại sao mọi thứ em mong muốn nay lại vô nghĩa nhé. Em mệt mỏi quá rồi. Em đã chờ quá lâu, tới mức không biết mình đang đợi chờ điều gì. Mỗi lần giận hờn, cãi vã, em đều lấy quá khứ đẹp để ngày xưa để biện minh cho anh. Anh của ngày ấy từng đạt điểm tuyệt đối, từng làm em hạnh phúc trước cuộc đời lắm lối gấp gành. Em cứ vin vào quá khứ và chẳng một lần nỗ lực bỏ quên, nỗ lực đi.

Nhưng quá khứ dù đẹp tới đâu cũng mãi mãi chỉ là quá khứ, không thể quay trở về. Kỷ niệm dù đẹp tới đâu cũng không còn sức mạnh lay động hai ta nữa.

Nếu anh nghĩ rằng dù có chuyện gì xảy ra, dù không bằng lòng tới đâu, em sẽ vì yêu anh mà mãi ở nơi này đợi anh làm lành, đợi mình bằng lòng. Anh sai rồi. Tình yêu này có thể giữ mãi trong em nhưng nơi chốn này, em không còn đứng chờ anh nữa. Anh có còn nhớ câu chuyện ngày nào kể em nghe về 25 phút làm lễ cưới ở nhà thờ khi mình nghe 25 minutes không? Anh đã có cả một thời tuổi trẻ đóng đầy yêu thương nơi em. Xin lỗi anh. Em không thể cho anh thêm phút giây nào nữa. Con tim em đã rã rời vì đợi chờ và mỏi mệt. Nó cần một bàn tay nâng niu thật sự.

Có những thứ khi đã mất đi rồi sẽ chẳng bao giờ còn có thể lấy lại được nữa, như những ngày đã qua, như lời đã nói, như cơ hội đã vụt bay... Chỉ tiếc rằng anh đã muộn mất rồi. Gửi lại tất cả vào quá khứ, vào những câu hát cũ...

*After some time I've finally made up my mind
She is the girl and I really want to make her mine
I'm searching everywhere to find her again to tell her I love her
And I'm so sorry about the things I've done
I find her standing in front of the church
The only place in town where I didn't search
She looks so happy in her wedding-dress
But she's crying while she's saying this
Boy I've missed your kisses all the time
But this is twenty five minutes too late
Though you traveled so far boy I'm so sorry
you are twenty five minutes too late...*

Hãy Bước Về Phía Anh

Mọi sự chơi vơi, không rõ ràng trong cuộc sống này đều làm chúng ta thấy dang dở, bện lòng và nghĩ suy, đặc biệt là trong tình cảm em ạ! Nhức nhối nhất không phải là ôm ấp một mối tình lặng câm đơn phương, không phải là không được tình yêu đáp lại hay sự bề bàng của người thứ ba, mà nhức nhối nhất là sự chơi vơi trong một mối quan hệ không rõ ràng. Chẳng có gì chên vênh hơn những nỗi nhớ, những niềm vui không danh phận. Giận không đành mà vui cũng không dám trọn vẹn. Sợ rằng ranh giới mong manh trong mối quan hệ ấy dễ dàng tan biến trong phút chốc. Sợ một ngày bỗng trở thành người đứng trong nhau, dù rằng chưa một lần được có nhau đúng nghĩa.

Anh đã không còn ở cái thời mới biết yêu lần đầu. Những xao xuyến, bồi hồi, những run rẩy lần nắm tay đầu tiên, lời yêu đầu tiên, nụ hôn đầu tiên không thuộc về nơi em. Nhưng tình yêu, không phải vấn đề ai là người đầu tiên. Nó thuộc về cảm giác, yêu là yêu. Tình yêu đầu và tình yêu sau có gì khác nhau, ngoài sự khác biệt thời gian. Xin em đừng lấy cái mốc đó để đo tình yêu. Vốn dĩ đó là điều không tưởng. Tình thì mãi mãi là tình; sự chân thành, nhớ nhung, quan tâm... đều là những gì tự nhiên nhất của cảm xúc con người. Tình cảm là thứ không thể so sánh được và tuyệt đối không nên so sánh. Trên đời này, có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cách yêu. Còn nếu em bận tâm về những kỷ niệm trong anh, trong em mà đành lòng để ta chơi vơi giữa muôn ngàn cảm xúc, nhớ nhung, lo sợ, thì hãy nhớ rằng, đó là thứ mà mọi trái tim luôn luôn lưu giữ. Nếu một trái tim hoang sơ những ký ức thì hẳn là hời hợt trước đời và con người quá ư gọi tình này?

Trong em, trong anh luôn có miền ký ức đẹp để về những rung động trong treo của cuộc sống và tình yêu, thậm chí đó có thể là những miền nhớ không thể xóa nhòa. Thế nhưng em đừng nghĩ rằng đó là những khoảng tình ta không thể bước qua nhé. Nó không chặn lối yêu thương đâu em ạ. Thực lòng

những kỷ niệm, ký ức về một ngày cũ nào đó, về một người cũ nào đó lại là chiếc đồng hồ đánh thức trong chúng ta cơ hội được tìm gặp nhau trong đời, đánh thức giá trị về sự chờ đợi, về bài học của nhớ nhung, của kiên tâm, quan trọng nhất là bài học biết giữ và biết quên. Giữ lại những cảm xúc trong trẻo về một tình yêu, bởi đâu phải ai đã từng bước qua nó cũng còn đủ niềm tin hướng về thứ tình cảm mong manh ấy. Cần rất nhiều dư vị ngọt ngào để con người đành lòng đặt lại tất cả, dám một lần nữa chìm đắm trong nồng nàn và đặng cay của ái tình. Và quên đi những lỗi lầm, những nhói lòng, những héo úa con tim đã mỗi mòn, thất vọng. Không dễ đâu em. Một lần nữa vượt qua tất cả phải là một tình yêu lớn lao và một kỳ vọng đầy mạo hiểm. Ai chẳng sợ những đòn đau và yếu đuối đã từng. Con tim và cơ chế tự bảo vệ, tự đề phòng vốn gắn với nhau rất chặt chẽ sau mỗi đổ vỡ. Nhưng không phải vì thế mà em khước từ mọi cảm xúc của tình yêu đã trở lại như vậy. Em đừng vin vào những miền nhớ hiển nhiên đó để phủ nhận tình anh, tình em. Em có nhớ không? Chính vì em không nhớ nên em đã đẩy yêu thương hiện hữu ấy chênh vênh giữa khoảng tình rất gần của chúng ta. Nếu em đã từng yêu một ai đó chân thành trong cuộc đời thì điều ấy không có nghĩa rằng đó là định mệnh của đời em, lại càng không có nghĩa rằng em không thể yêu thêm lần nữa. Chỉ mong em hãy gạt bỏ những băn khoăn đã quá rõ ràng ấy mà bước về phía anh. Dù chỉ là một bước thôi. Cho anh, cho em thôi những chơi vơi.

Nơi Em Về, Ngày Vui Không Em?

Tháng Mười lại về rồi em ạ! Trong cái lạnh se sắt, điều hiu, mùa thu như muốn chuyển mình, nhường nhân gian ấm áp cho đông thôi lạnh giá. Mùa cứ nối mùa; thời gian xoay vần, vậy mà chẳng một lần cho ta trùng phùng. Thời gian cứ bước qua, hững hờ trước bao nỗi nhớ, để đâu đây hương mùa cũ da diết quá. Nắng vẫn vàng ươm trên từng tán lá đã ngả màu, rải đầy chốn xưa kỷ niệm. Em có còn nhớ những hanh hao lá vàng khi ấy để lối cũ anh về lặng lẽ trong đơn côi. Đến rồi đi, nhẹ nhàng tựa mùa thu, nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua nhau. Giờ không em, thu mênh mang như nỗi nhớ. Mùa mới, tình mới có được đắm say?

Nhớ về ngày ấy, tình yêu cứ hồn nhiên, mộng mơ, cứ nhẹ nhàng và trong veo như tiếng cười của em. Một ngày với anh là tin nhắn mỗi sớm mai cùng em, những câu chuyện nhỏ trên giảng đường hai đứa, những mẫu thư trong lớp học, những mộng tưởng tương lai... Đôi khi đắm mình trong miền nhớ ấy, anh lại ước rằng đó là khung cửa không chìa khóa, để anh được vui cùng ngày xưa, được chạm vào gương mặt sống trong giấc mơ anh, được nhìn lại mình yêu và được yêu... Anh chẳng còn gì ngoài những dư vị của kỷ niệm. Làm sao anh có thể ở lại đây, khi nơi nào cũng nhắc về kỷ niệm. Đối diện với khung cảnh ngày xưa còn xót xa hơn việc rời xa nó mãi mãi. Biết làm điều gì cho thôi thao thức, thôi nhói lòng khi bắt gặp bóng dáng quen thuộc, khung cảnh quen thuộc?

Người ta vẫn nói có duyên mới gặp, có nợ mới yêu. Duyên nợ chỉ mong manh vậy thôi sao? Có lẽ giữa đôi ta không có được chữ phận. Duyên phận nhỏ bé và hữu hạn mà đời thì rộng lớn quá. Cứ nói với mình rằng ở một nơi nào đó, em đang hạnh phúc, chẳng còn phải khóc trước người em yêu, vì người em yêu, vì tình yêu. Cứ nói với mình rằng, ở một nơi nào đó, có một người nào đó đang được cùng em đủ duyên, nợ và phận. Cứ nói với mình rằng ở một nơi nào đó, có người đang đợi anh. Một người đã đợi anh đi qua

mối tình đầu với những ngọt ngào, xót xa, lờ làng để thấu hiểu trong anh bao tiếc nuối và khát khao. Một người đã đợi anh để anh yêu thiết tha như thuở nào, để anh trân quý và chở che. Một người có được cùng anh duyên phận đời người. Một người chẳng giống như em đâu. Điều ấy làm anh đau, và cô ấy đau. Anh cứ nghĩ như thế. Để biết mình còn đợi chờ, còn mong mỏi, còn hi vọng. Để biết mình vẫn khát khao được yêu một lần nữa. Để biết ta không là của nhau.

Lòng vẫn biết rằng tình yêu rộng lớn và bao la lắm. Có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cách yêu. Nếu không như vậy thì trên đời, biết lấy đâu ra những huyền thoại tình yêu đẹp đến thế. Và với anh, tình gửi về nơi em nhỏ bé thôi, lặng lẽ thôi, chỉ cần được ở phía sau để biết em đúng, và biết anh đã không thể đem lại hạnh phúc như người đã làm cho em, để biết sự đánh đổi ấy là xứng đáng. Chỉ là trái tim này khi mùa về, khi ngày

mình yêu nhau về lại chừng lòng trong những nhớ nhung da diết, những hoài niệm, suy tư em đang buồn hay vui? Có bao giờ gặp lại anh trong những kỷ niệm thoáng qua, dù chỉ là một phút giây? Đã biết bao lần đặt tay vào bàn phím, muốn nhắn tới em vài điều, vậy mà chẳng thể. Biết đâu nơi em là mặt hồ phẳng lặng, và chỉ cần một nghĩ suy về anh, mặt nước lại gợn lên những thoáng lặn tẩn? Giọt nước mắt em là thứ cả cuộc đời này anh không mong gặp lại. Chỉ đành lòng thì thầm trong trái tim vẫn còn trọn vẹn ngày cũ ấy: *“Nơi em về ngày vui không em/ Nơi em về trời xanh không em/ Ta nghe nghìn giọt lệ/ Rớt xuống thành hồ nước long lanh” (Trịnh Công Sơn).*

Thói Quen Có Những Khi Còn Bền Vững Hơn Cả Tình Yêu

Người ra đi bến sông năm lạnh

Này nhân gian có nghe đời nghiêng

(Trịnh Công Sơn)

Mấy ngày hôm nay, không khí Giáng sinh náo nhiệt quá! Lái xe trên đường, qua những con phố đèn giăng lộng lẫy, cửa hàng, cửa hiệu ngập trong sắc đỏ Ông già Noel và những bông tuyết trắng tinh khôi, anh lại nao nao nhớ tháng ngày cũ, nhớ cái tựa đầu êm ái mái tóc em sau xe anh mỗi tối đi làm về, nhớ nụ cười rạng rỡ, đôi mắt long lánh, tinh nghịch... Mới Giáng sinh năm nào, cảnh vật cứ tựa đầu đây, vậy mà xa xôi quá!

Anh tạt vào một cửa hàng sôcôla, mua một hộp Guylian, loại em thích đấy. Cũng chẳng để làm gì. Có lẽ một người nào đó cũng đang cùng em thưởng thức vị ngọt ái tình. Phải chăng con người anh quá cố chấp, ngang ngạnh? Chẳng chịu từ bỏ những thói quen cũ, những ảo mộng xưa. Nỗi nhớ trong anh, tháng ngày qua cứ phải đè nén, núp sau áp lực công việc và những bộn bề đời sống. Anh thực sự mỗi một khi phải đẩy nó tới những nơi sâu xa nhất của con tim và tiềm thức. Một lần, em có biết không? Anh thực sự rất nhớ em...

Ngày ấy, anh đâu biết làm gì hơn khi chơi vơi trong em là một bóng hình khác đã hơn một lần xuất hiện giữa những nhớ nhung. Điện thoại em đã thêm mật mã bảo vệ khoảng tình riêng ấy, cả những thoáng lơ đãng để anh chên vênh một mình trong mộng tưởng tương lai hạnh phúc. Thế rồi còn lại gì cho anh ngoài một tiếng xin lỗi nhẹ hẫng đầy cay đắng?

Quên đi những hẹn thề, nông say – điều đó chẳng bao giờ dễ dàng. Người còn đây, ngay cạnh bên. Tình còn đây, căng tràn đến từng nhịp thở, mỗi tích tắc. Thế nhưng xa xôi quá tiếng yêu ngày xưa từng thầm thì bên tai. Tháng

ngày bên nhau chưa kịp tắt hơi ấm bàn tay đan siết, đã không còn đủ sức níu giữ miền nhớ về phương trời cũ. Biết làm gì cho thôi những gượng gạo đặt tình trong lăm lổ và ràng buộc quá khứ? Người ra đi, có thấy không, phía sau, kỷ niệm hoen ố xâm lấn dần những ngày còn chưa ngả màu lãng quên?

Mưa bay bay như tiếc cho dòng hồi tưởng ấy, anh lặng lẽ như bao ngày đã qua. Lại một Giáng sinh nữa rồi. Em sẽ chẳng biết đâu, những hộp sôcôla này, những nhức nhối và mơn mõi nỗi nhớ nơi anh. Mấy mùa Giáng sinh đã đi qua có khiến kỷ niệm ngày ấy nhàu nát, vụn vỡ hết trong em không? Anh làm sao quên được thói quen viết những tấm thiệp dài của chúng ta. Mỗi khi lý trí chẳng ngăn nỗi nỗi nhớ, chẳng ngăn nỗi những khắc khoải, khao khát được cảm nhận lại dư vị xưa dù chỉ là trong ảo tưởng phút giây, anh đã níu nhịp tim rã rời vào từng câu chữ em viết ngày nào. Anh chẳng còn lại gì ngoài kỷ niệm, chẳng còn gì cả.

Chọn một tấm thiệp đẹp, viết những lời chúc phúc chân thành. Anh bất giác mỉm cười vì những ngây ngô thuở nào. Chẳng có nhiều thay đổi. Anh vẫn bắt đầu viết bằng những hiện thực đời thường. Mưa bụi bay bay. Có lẽ những bàn tay đang đan chặt vào nhau rất ấm áp. Bàn tay em cũng phải thế nhé, thật ấm áp. Mùa đông năm nay lạnh quá, Giáng sinh lạnh quá. Ngoài kia, thành phố thật ồn ào. Anh thấy những đông vui, anh thấy những nụ cười, anh thấy những vòng tay siết ôm và cả niềm hân hoan trên từng gương mặt, vậy mà sao nghe yên lặng quá. Con đường nơi em có vậy không? Những lạc lõng và đơn côi có nở lạc vào bước chân em nơi ấy không? Em dạo này vẫn khỏe chứ?... Em nói rằng sẽ nhớ anh, em vẫn còn nhớ điều ấy chứ? Anh thực không ngăn nỗi những nhức nhối trong lòng, thực chẳng biết phải làm sao để nỗi nhớ biết nghe lời hơn...

Gấp tấm thiệp lại. Em sẽ chẳng biết đâu, tâm tư này, những tấm thiệp Giáng sinh này. Có lẽ yêu thương nơi em thực sự đã trôi qua theo tháng ngày em bên người. Anh chợt nhớ tới lời từng nói khi xưa: Thói quen đôi khi còn bền vững hơn cả tình yêu. Thói quen bắt nguồn từ tình yêu nhưng yêu lại không phải là thói quen. Tình mình đã ra khơi và vụt mất như con thuyền gặp

cơ sống thần, vỡ tan. Thế nhưng thói quen bên nhau vẫn còn đó, ít nhất nó vẫn còn nơi anh. Nó mạnh hơn tình yêu, vững vàng hơn tình yêu. Nhưng em có biết rằng thói quen vững vàng thế là do xuất phát từ tình yêu không? Mọi thói quen còn ở lại là do tình yêu mà có. Phải là một tình yêu mạnh mẽ lắm mới đủ sức nuôi dưỡng thói quen vượt qua năm tháng. Anh đã chăm sóc thói quen ngày mình yêu như thế đấy. Anh chỉ xin giữ lại ngần ấy để đi qua tháng ngày. Và em này, nếu thực sự phải quên anh, thì hãy sống thật vui vẻ, hạnh phúc em nhé!

Yêu Một Người

Hôm nay chị hàng xóm bận việc ở cơ quan, không kịp về đón con nên đã nhờ em. Khi chờ cháu ở cổng trường, em vô tình thấy một cậu bé chừng bảy, tám tuổi, giấu sau tay ba chiếc kẹo mút và nói với cô bạn trạc tuổi rằng:

- Bạn đoán xem, tớ có mấy cái kẹo nào? Nếu bạn đoán đúng, tớ sẽ cho bạn tất.

Cô bé đắn đo rồi trả lời:

- Năm cái phải không?

Cậu bé rút rề chìa ra ba cái kẹo và nói với cô bé rằng:

- Tớ thiếu bạn hai cái nhé. Mai nhất định tớ sẽ trả.

Nói xong, cậu bé chạy đi, em bất giác cười. Trong sáng quá!

Về nhà em cứ nghĩ mãi. Thế nào là yêu một người?

Có phải chăng? Yêu một người là mọi nơi, mọi lúc đều nghĩ về người ấy. Mọi việc người ấy làm dù lớn hay nhỏ đều thú vị và để lại ấn tượng. Mỗi cử chỉ, hành động người ấy dành cho mình đều trở thành vô giá.

Yêu một người là khi bên người ấy, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, là mong muốn con đường về chung đôi thật dài, là những phút giây tủm tỉm cười một mình khi nghĩ về khoảnh khắc cùng người ấy.

Yêu một người là khi giận hờn bỗng chốc trở nên vu vơ mà cũng bỗng chốc trở nên nặng nề, che lấp cả những khoảng trời vui xưa kia đã từng cuốn hút. Khi ấy giận thì giận mà thương thì thương, lòng chỉ bận tâm rằng người có buồn không, có nhớ mình không... đau đầu lo sợ một ngày tan vỡ.

Yêu một người là khi nghĩ về tương lai cứ ngọt ngào chông chông vợ vợ, ghép tên hai đứa cho tên những đứa trẻ, là mộng tưởng về ngôi nhà chung, mái ấm gia đình rồi cười vu vơ.

Yêu một người là khi nỗi buồn của người ấy nhân đôi trong mình, là

những lo lắng nắng mưa ngoài kia có chạm bờ vai người; đau khổ cuộc đời có vương đôi mắt người. Và dù phải nhận tất cả gập ghềnh cho lối đi của người thanh thản hơn, cũng mỉm cười đón nhận.

Yêu một người. Yêu một người. Yêu một người... mệnh mang quá!

Chỉ nhớ rằng anh đã từng nói, yêu một người là nhất định phải cho người ấy thấy rằng cuộc sống này rất đẹp.